

Proleter

Devrim ve Sosyalizm için

DEVİRİMÇİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Ağustos 2006

Sayı: 44

Fiyatı: 1 YTL (KDV dahil)

İçerde, dışarıda savaş rüzgarları esiyo

İsrail'in, önce Filistin'e, ardından Lübnan'a saldırısı, yeni emperyalist savaşın Ortadoğu cephesini yeniden alevlendirdi ve büyüttü. Irak'ta batağa saplanan, Afganistan'da tam hakimiyeti kuramayan ABD, İsrail'i ileri sürerek "Büyük Ortadoğu Projesi" olarak adlandırdığı savaş stratejisinde yeni bir hamle daha yapmış oldu. Böylece uzun bir süredir hedef tahtasına çağırdığı İran ve Suriye'ye de saldırarak için "uygun zemin" hazırladı.

ABD Dışişleri Bakanı Rice, Roma'da toplanan "Uluslararası Lübnan Konferansı"nda, asıl amaçlarını açıkça dile getirdi. "Yeni bir Ortadoğu'nun zamanı geldi" diyen Rice, "yeni Ortadoğu istemeyenlere, bizim galip geleceğimizi söylemenin de zamanı geldi" sözleriyle tehditler de savurdu. Hizbullah'ın etkin olduğu Güney Lübnan'ın önce işgali, ardından ilhaki için önceden hazır olduğu belli olan ABD planlarını masaya sürdü. Güney Lübnan'da kurulacak ABD-İsrail hakimiyetli ile, Suriye ve İran üzerinde daha büyük bir baskı oluşturmayı hesaplıyorlar.

Sözde barış için toplanan "Roma Konferansı"nda, emperyalist-kapitalist dünya, İsrail'e daha fazla saldırması için destek sundu. İsrail de Lübnan'a ve Filistin'e dönük saldırılarını arttırdı. Yüzlerce sivil, ağır bombardımanın altında can verdi, veriyor... Misket bombalarıyla, kimyasal silahlarla katlediliyor, sadece bugünleri değil, gelecekleri yok ediliyor. Buna karşın Lübnan'da, Filistin'de halk işgale karşı direniyor. Teknik olarak çok üstün olan İsrail ordusuna büyük kayıplar veriyorlar. Öyle ki, İsrail, kara harekatında zorlandığı için havadan bombardımanı tercih etmek durumunda kaldı. Tıpkı Irak'ta olduğu gibi Lübnan ve Filistin'de de en büyük ordular, en gelişmiş silahlar, direnen halkların karşısında çok güçsüz...

SAVAŞA KARŞI SAVAŞALIM!

İçerde, dışarıda savaş rüzgarları esiyor

SAVAŞA KARŞI SAVAŞALIM!

Ortadoğu'da savaş rüzgarları daha şiddetli eserken, Türkiye de 'durumdan vazife' çıkarıyor. İsrail'i örnek alarak Kuzey Irak'a (Güney Kürdistan) "sınırötesi operasyon" için başta ABD olmak üzere emperyalistlerden onay istiyor. İsrail'in Filistin ve Lübnan'a saldırısını "kendini savunma hakkı" olarak gören emperyalist-kapitalist dünyaya, bu hakkı kendinin de kullanabileceğini duyuruyor. Fakat ABD Büyükelçisi'nin "ikisi çok farklı" diyerek böyle bir hareketi kesinlikle onaylamayacaklarını bildirmesi üzerine, "tek başımıza da olsak yaparız", "kararı büyükelçi değil, hükümet verir" vb. efenmelerden eser kalmadı. Son olarak Başbakan Erdoğan, "Kuzey Irak'a NATO güçleri müdahalede bulunsun" dedi. Sanki NATO, ABD'nin onayı olmadan gelebilirmiş, ABD'nin dışında davranabilirmiş gibi.

Esasında Türkiye, varolan kaotik ortamdan yararlanarak Kuzey Irak'ı işgal etmek, başta Kerkük olmak üzere bölgenin petrol zenginliğinden pay kapmak istiyor. Bir yandan en büyük kabusu olan Kürt devletini ortadan kaldırmanın, bir yandan da Osmanlı'dan kalma haklarını sürdürmenin hesaplarını yapıyor. Fakat bu hesapların ne denli kof olduğunu görmüyor, görmek istemiyor. Kurtlar sofrasında çakallara yer olmadığını kabullenemiyor. Fakat bunu her defasında hatırlatan çıkıyor ve her kafasını kaldırdığında vuruyorlar. Son "sınırötesi operasyon" çığırıklılığı da farklı olmadı. Türkiye, yağmasa da gürlemeyi sürdürürken, ABD, her zaman yaptığı gibi, PKK'ye karşı daha etkin tedbirler alacağını söyledi ve ardından Güney Lübnan'da İsrail'in işgal edeceği bölgeye "barış gücü" (ya da "istikrar gücü") adı altında Türk ordusunun yerleşmesini istedi.

ABD'nin 11 Eylül'den bu yana Türkiye'yi savaşın içine dahil etmek istediği biliniyor. 1 Mart tezkeresinin reddi ile bu amacına ulaşamamıştı. Şimdi bir kez daha Türkiye'nin "en hassas" olduğu Kürt sorunun kullanarak onu Ortadoğu savaşında İsrail'le birlikte "koçbaşı" olarak ileri sürmek istiyor. Geçtiğimiz ay, Washington'da resmîyet kazanan "stratejik vizyon belgesi" ile AKP Hükümeti, dün olduğu gibi bugün de bu rolü oynamaya hazır olduğunu gösterdi. Ne var ki, toplumsal muhalefet ve egemen klikler arasındaki çelişkilerden dolayı bugüne dek bu rolü istenilen ölçüde başaramadı. Şimdi şoven-milliyetçi duygular körüklenerek, asker cenazelerinin törenleri buna alet edilerek halktaki savaş karşıtlığı ve ABD düşmanlığı giderilmeye, savaşa kitle desteği oluşturulmaya çalışılıyor. Dışişleri Bakanı Gül ve Başbakan Erdoğan "BM kararı olursa asker gönderebiliriz" diyerek şimdiden yeşil ışık yaktilar.

O BM ki, İsrail'in Lübnan'da bulunan 4 temsilcisini göz göre göre katletmesine rağmen, İsrail'e kınama kararı bile çıkaramayacak kadar zavallı ve güçsüz. ABD'nin vetosu karşısında çaresiz ve hiçbir karar çıkartamıyor. Irak

işgali öncesinde ABD, BM'nin gerekli olup olmadığını tartışma konusu yapmıştı. Filistin ve Lübnan işgali sırasında da ne denli güçsüz, işlevsiz olduğu açığa çıktı. Belki de kurulduğu günden bu yana BM, en fazla itibar kaybını bu dönemde yaşıyor. Türkiye ise, bu BM'nin kararı ile ABD-İsrail safında savaşa girmeye hazır olduğunu bildiriyor. BM ya da NATO hangi emperyalist kuruluştun şemsiyesi altında olursa olsun, savaşa dahil olacak her tür girişime karşı mücadeleyi yükseltmek şarttır. Bunu da ne hükümet, ne ordu yapacaktır. Irak işgali öncesinde olduğu gibi işçi ve emekçiler, ezilen halklar, tüm savaş karşıtları sokaklara dökülmedikçe, savaş engellenemez.

***

Lübnanlı bir doktor, İsrail bombardımanı sonrasında yıkılan binaların altından cesetler çıkarken, "İşte Yeni Ortadoğu bu!" diyor arkasındaki manzarayı göstererek. Ve ekliyor: "Hayalsiz, çocuksuz, duygusuz, sevgisiz bir Ortadoğu!"

ABD'nin "Yeni Ortadoğu"sunun, resmidir Lübnan, Filistin, Irak... Kitleler, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin hegemonya savaşının kendilerine kan ve gözyaşından başka bir şey sunmayacaklarının farkındalar. O yüzden özellikle Ortadoğu halklarında İsrail'e ve onun arkasında duran ABD'ye nefret ve öfke çığ gibi büyüyor. Filistin'de, Lübnan'da, Irak'ta direnişe katılanların sayısı hızla artıyor. Destek eylemleri ve protestolar yayılıyor. Fakat henüz Irak işgali öncesi ulaşılan boyutta değil. Türkiye'de ise, çok daha cılız. Oysa gerek içinde Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş ve "sınırötesi operasyon" hazırlıkları, gerekse Güney Lübnan'a asker gönderme planları, Türkiye'nin bu dönem daha fazla savaşın içine çekildiğini gösteriyor. Dolayısıyla tepkiler ve eylemler de önceki yıllardan çok daha yüksek ve caydırıcı olmalı.

Dünyada ve ülkemizde esen savaş rüzgarlarını durdurmanın tek yolu, birleşmek, örgütlenmek ve savaşmaktır. Irak işgali öncesi deneyimlerimizle komünist ve devrimciler olarak tüm savaş karşıtlarını bir araya getirmeli ve harekete geçirmeliyiz. Tehlike dünden daha büyüktür. Direnişimiz ve mücadelemiz de dünden daha güçlü olmalı!

Okurlara...

Merhaba,

Temmuz savaş tamtamlarıyla uyandı Ortadoğu'da. Ortadoğu kan ve ateş gölü. İsrail önce Filistin topraklarına girdi tam bir pervasızlıkla. Arkasından Lübnan'a saldırdı. Şimdi Ortadoğu'da misket bombaları yağıyor çocukların üzerine, fosfor bombaları pathyor bedenleri yakıp kavurarak. Hiroşima ve Nagasaki'ye atılan atom bombalarının yıldönümünde, şimdi de Ortadoğu'daki işçi ve emekçilerin üzerine yağıyor radyasyon bulutları, metal parçaları.

ABD emperyalizmi, Irak'da yaşadığı başarısızlığın ardından, İran'da sonu belirsiz bir maceraya atılmaktansa, İsrail'i cepheye sürmeyi tercih etti. İsrail de görevini hemen yerine getirmeye başladı. Bu saldırıyla birlikte yeni emperyalist savaş gündemin başına oturduğu için dergimizde de ağırlıklı yeri savaşa, savaşın işçi emekçi kitlelere ve Kürt halkına neler getireceğine, bölgemize çizilen haritaya ayırdık.

Yeni emperyalist savaşa ilişkin belirlemelerde bulunan TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri'nin çıktığını hatırlatabım.

Bir başka önemli konumuz tarım. Emperyalistler açısından her geçen gün önemi biraz daha artan tarım konusunu ve tarımdaki tekelleşmeyi, devlet politikalarını inceleyen sebze ve meyvecilik ve fındık konularında iki yazımız var.

Sağlık sisteminin çökertilmesinden kıdem tazminatına göz dikilmesine, toplama kamplarından Almanya'da göçmenlere dönük son politikalara kadar güncel gelişmeleri sayfalarımızda bulabilirsiniz.

Gelecek sayıda buluşmak dileğiyle...

44. sayıda

3	Kürt ve Türk halkı ayağa kalkmalıdır
4	Eğitim
5	Sağlıkta tasarruf ölüm demektir
6	İMF'nin yeni hedefi kıdem tazminatı
7	4/C köleliğine karşı mücadele
8	OKS ve ÖSS sonuçları açıklandı
	PDD çalışanlarının Behiç Aşçı'yı ziyareti
9	Direnen halklara eylemli destek
10	Fındıkta kazan kaynıyor
11	Munzur'un sesinde gökkuşağının rengine
12	Almanya'da milli uyum zirvesi
13	Amerikan devi Türkiye medyasında
14	Bu savaşı durduralım
16	Kuzey Kore ABD'ye kafa tutuyor
17	Yeni Ortadoğu haritası
18	Auschwitz tarihte kaldı: Barbarlık çağı sürüyor
19	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
20	Devrimin generali Friedrich Engels
	Lenin ölümsüzdür
21	Tarımda gözde sektörler III: sebze ve meyvecilik

Türkiye, bölgede oluşan siyasi ve askeri konjonktürü kendi lehine kullanmak için, bir süredir yeniden şiddetlendirdiği kirli savaşı, daha da tırmandırıyor ve ona resmiyet kazandırmak istiyor.

İsrail'in Filistin'e saldırısının hemen akabinde, İsrail'e öykünerek 'kendini savunma hakkı'nı ortaya atması ve yeniden Kuzey Irak'a (Güney Kürdistan) 'sınırötesi hareket' planları yapması boşuna değil. Son aylarda daha da artan asker cenazeleri de yürütülen ve daha da geliştirilmek istenen savaşa, kitle desteği oluşturmak amacıyla kullanılıyor. Her cenaze, büyük törenlere, kitle gösterilerine dönüştürülüyor ve hamasi nutuklar atılıyor. Bunun son örneği, 15 Temmuz'da Siirt'te öldürülen 7 askerin cenazesinde yaşandı. Başbakan Erdoğan, "artık sabırlarının taşıdığını" söyleyerek kirli savaşı daha da tırmandıracağını mesajını verdi. Ve arkasından gerçekle-

sonrasında Erdoğan'ın hamasi nutuğu, yeni konseptin işaret fişegiydi adeta. Ardından toplanan Bakanlar Kurulu, 'Terörle Mücadele Zirvesi' vb. ile ard arda alınan kararlar sökülüyor. AKP Hükümeti, ordunun arkasında olduğunu, saldırı için gerekli siyasi kararlara sahip bulunduğunu ve bu konuda tüm yetkilerini kullanacaklarını açıkladı.

Böylece AKP, başta Kürt sorunu olmak üzere AB ve demokrasi üzerine bugüne dek tüm söylemlerini bir kenara iterek, gerçek yüzüyle siyaset sahnesindeki yerini alıyordu. Başbakan Erdoğan, hiç sıklıkla "bugüne dek demokratik yolları denediklerini" söylüyor ve artık daha fazla şiddetle devreye sokacaklarını bildiriyordu. Esasında Kürt halkı üzerinde baskı ve terör, hiçbir dönem bitmiş değildi. Hatta en sistemli saldırılar, 'barış', 'demokrasi' çığırkanlığının yapıldığı dönemde gerçekleşti. Kürt halkı uzunca bir süre "AB Kriterleri" ile, 'demokrasi', 'barış' söylemleriyle oyalandı. Halbuki

saldırıda tam bir ittifaka dönüşüyor. Düzgün ve sömürde en küçük bir çatlak kalmıyor. Dincisi, laikçisi kol kola girerek tek bir vücut oluyorlar. Kendi aralarında her tür çelişkiyi bir kenara itip birlikte hareket ederken, işçi ve emekçilerin birliğini parçalamak içinse, her yolu kullanıyorlar. Kürt-Türk, alevi-sünni, laik-dinci vb. yapay çelişkiler, esasında halkı bölmek ve zayıf düşürmek için ortaya atılıyor. "Böl-parçala-yönet" politikası bu sayede yaşama geçiriliyor.

Tam da bu noktada işçi ve emekçiler, tüm ezilen halklar, egemen sınıfların bu birleşik ve topyekün saldırısına aynı şekilde birleşik ve topyekün mücadele ile karşı koymak durumundalar. Egemenler, sınıfsal çıkarları söz konusu olduğunda nasıl bir bütün oluyorsa, Kürt, Türk tüm işçi ve emekçiler de birbiriyle kenetlenmek ve ortak hareket etmek zorundadır. Aksi halde varolan sömürü ve zulüm daha da katmerlenecek ve acısını halklar çekecektir.

Kirli savaş tırmanıyor, 'sınırötesi' hazırlığı yapıyor **KÜRT ve TÜRK HALKI AYAĞA KALKMALIDIR!**

şen ard arda zirvelerle, 'sınırötesi operasyon' kararlarıyla, asıl niyetlerini ortaya koymuş oldular.

Şoven milliyetçilik, her yönden pompalanıyor ve Kürt-Türk düşmanlığı özellikle kışkırtılıyor. Yaz aylarında tarımsal bölgelere göç eden Kürt işçiler, birçok yerde linç girişimleriyle karşı karşıya kaldı. Evleri basılan, dövülen, tehdit edilen Kürt işçiler, geldikleri yerleri terk etmek zorunda bırakıldı.

Öte yandan Kürt bölgelerine askeri yağmak devam ediyor. Yeniden 'özel timler', bölgeye sevk ediliyor, şehir merkezlerinde geçit yaparak Kürt halkına gözdağı veriyorlar. Sağ yakalanan gerillalar, infaz ediliyor, cesetleri yakılıyor, cenazeleri bile verilmiyor. Yine dağlar bombalanıyor, ormanlar yakılıyor... DTP yöneticileri hakkında ağır ceza istemiyle davalar açılıyor. Şemdinli davasının rövanşını alırcasına, bombalanan Umut Kitapevi'nin sahibi Seferi Yılmaz, bir itiraflarının ifadeleri doğrultusunda tutuklanabiliyor vb...

Kısaca, Kürt halkına dönük baskı ve şiddet, en azgın haliyle yeniden sahnededir. Bir kez daha "sınırötesi operasyon" çığlıkları, daha fazla işkence ve katliam... Ve bir kez daha savaş histerisi...

**Dincisi, laikçisi ile
egemen kliklerin ittifakı**

Siirt'te öldürülen 7 askerin cenazesi

bu kriterlerde, 'azınlık' statüsü bile çok görülmüştü. 'Demokrasi' adına sunulanlar, Kürtçe kurslar ve yarım saatlik Kürtçe yayından ibaretti.

Şimdi Erdoğan, bu 'demokrasi'nin de fazla geldiğini söylüyor! Önceki yıllarda Kürt sorunundan ve bu sorunun 'demokrasi' ile çözüleceğinden dem vuran Başbakan, şimdi daha fazla baskı ve şiddet diyor! Sanki bugüne dek baskı ve şiddetten, terör ve katliamdan başka bir yol bilmiş ve denemişler gibi. 'Demokrasi', 'barış' vb. argümanlar, her zaman denagojik bir malzeme olarak kullanıldı. Sınıfsal karakterleri, devlet yapıları ve geleneksel tutumları, zaten bunları yaşama geçirmeye elvermezdi, elvermedi de.

Başbakanın ardından hükümetin diğer bakanları da demec üzerine demec vererek Erdoğan'ın izini sürdüler. AKP Hükümeti, 'şahin' yüzüyle ve ordu yalakalığı ile sahnede idi artık. Bir süredir egemen klikler arasında şiddetlenen çelişki ve çatlaqlara sünger çekilmiş, 'vatan, millet' aşkına laiklik ve şeriatçılık rafa kaldırılmıştı. Öyle ki, birçok kesimin umut bağladığı Cumhurbaşkanı da bu koroya katılmakta gecikmedi. Geçtiğimiz ay meclisten geçen "Terörle Mücadele Yasası"nın tam da böyle bir zamanda onaylayarak destek sundu.

Bir kez daha görüldü ki, egemen klikler arasındaki çelişki ve çatışmalar; işçi ve emekçilere, ezilen halklara karşı

Kurt, puslu havayı sever

İsrail'in Filistin'e saldırısıyla aynı günlere gelen, Türkiye'nin Kuzey Irak'a (Güney Kürdistan) operasyon kararı, şu anki kaotik ortamdan Türkiye'nin kendi çıkarları doğrultusunda yararlanma çabasıdır. Türkiye, bir Kurt gibi, varolan puslu havayı değerlendirmek istemektedir. İsrail'in sözde bir askeri için başlatıldığı Filistin ve Lübnan saldırılarını örnek alan egemen sınıflar, tam bir ittifak içinde harekete geçmişlerdir.

Başta ABD olmak üzere birçok emperyalist-kapitalist ülkenin, İsrail'i "teröre karşı kendini savunma hakkını kullandığı" gerekçesiyle savunması, Türkiye'yi cesaretlendirmiştir. Aynı durumun kendileri için de geçerli olduğunu tüm dünyaya duyurmakta ve "İsrail'in saldırısını meşru görüyorsanız, bizi de anlayışla karşılamalısınız" mesajını vermektedirler. Böylece bir yandan bulanık suda balık avlamak istemekte, bir yandan da başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerle pazarlık gücünü arttırmaktadır.

Elbette Türkiye, ateşlediği bu silahla kendini vurma tehlikesi ile de karşı karşıyadır. "Tek başına da olsa gerekli görüldüğünde sınırötesi operasyon yapılacağını" ilan etmelerine rağmen ABD'nin onayını almaya özen göstermeleri, bundandır. ABD Büyükelçisi Wilson, Türkiye'nin Kuzey Irak'a (Güney Kürdistan) tek taraflı operasyonunu "makul ve mantıklı" bulmadığını açıklamıştır. Bunun üzerine Erdoğan, her ne kadar "böyle bir kararı büyükelçiler veremez. Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti yetkili kurulları verir" demişse de yelkenleri suya indirmiştir. Hatırlanacaktır; Irak savaşı öncesi de Türkiye, Kürt Devleti'nin kurulmasını 'kırmızı çizgisi' olarak açıklamış, bunu 'savaş nedeni' saymıştı. Ancak Kürt devleti fiilen kuruldu ve son Irak anayasası ile resmileşti. Türkiye'nin 'kırmızı çizgileri'ne ise, Süleymaniye'de "çuval geçirildi."

Türkiye, Ortadoğu'da kızışan savaşta yeni bir cephe açmaya hazırlanıyor.

**İşçi ve emekçiler,
tüm ezilen halklar,
egemen sınıfların bu
birleşik ve topyekün
saldırısına aynı şekilde
birleşik ve topyekün
mücadele ile karşı
koymak durumundalar.
Egemenler, sınıfsal
çıkartları söz konusu
olduğunda nasıl bir bütün
oluyorsa, Kürt, Türk tüm
işçi ve emekçiler de
birbiriyle kenetlenmek
ve ortak hareket etmek
zorundadır.
Aksi halde varolan
sömürü ve zulüm daha da
katmerlenecek ve acısını
halklar çekecektir.**

ABD ise, başından beri Türkiye'yi bu savaşın içine çekmeye çalışıyor. Türkiye'nin Kürt sorununu bu doğrultuda kullanıyor. Şimdi de yapılan budur. ABD, İsrail'in Lübnan saldırısıyla birlikte 'barış gücü' adı altında çokuluslu işgalci bir orduyu, Güney Lübnan'a yerleştirmek istiyor. Bunun da başında Türkiye'nin olmasını öneriyor. Türkiye'nin ABD'nin yanında savaşın içine girmesi karşılığında, PKK'ye karşı daha etkin önlemler alacağını vaat ediyor.

Türkiye'nin 'yumuşak karnı' Kürt sorunu, yine emperyalistlerin elinde önemli bir koz! Türk egemen sınıfları ise, bu kurtlar sofrasından kırımları,

Türkiye'nin 'sınırötesi operasyon' hazırlığının sadece Türkiye'deki Kürtlerle sınırlı kalmayacağı, Güney Kürdistan'da elde edilen haklara dönük olacağını iyi bilen Kürt işbirlikçileri de bu operasyona karşı olduklarını yinelediler. Talabani, "Saddam Hüseyin döneminde Türkiye ve İran ile imzalanan sınırötesine ilişkin anlaşmalar, bizim için geçerli değildir" dedi. Buna karşın Türk devletinin kimi isteklerini de yerine getirmeye çalışıyorlar.

ularla da olsa beslenmek için cansiperane kendini ortaya sürüyor. Osmanlı'dan kalma hak iddialarıyla fetihçi-maceracı bir dış politika yeniden revaçta. Bunların başında hiç kuşkusuz Kerkük geliyor. Kerkük'ün bir Kürt şehri olmaması ve Kerkük petrollerinden hak almak için çırpınıyorlar.

Türkiye'nin 'sınırötesi operasyon' hazırlığının sadece Türkiye'deki Kürtlerle sınırlı kalmayacağını, Güney Kürdistan'da elde edilen haklara dönük olacağını iyi bilen Kürt işbirlikçileri de bu operasyona karşı olduklarını yinelediler. Talabani, "Saddam Hüseyin döneminde Türkiye ve İran ile imzalanan sınırötesine ilişkin anlaşmalar, bizim için geçerli değildir" dedi. Buna karşın Türk devletinin kimi isteklerini de yerine getirmeye çalışıyorlar. Örneğin geçtiğimiz ay Türkiye'ye gelen kukla Irak hükümetinin Dışişleri Bakanı Zebari'nin ziyareti öncesi, Irak'ta seçimlere de giren PCK (Kürdistan Demokratik Çözüm Partisi) bürosu basıldı, içindekiler gözaltına alındı. Keza Dışişleri Bakanlığına çağrılan Irak Büyükelçisine PKK ile mücadelede daha etkin bir rol oynamaları ve somut adım atmaları istendi. Irak'tan sızmaların önlenmesi, PCK'nın ve PKK siyasi bürolarının kapatılması talep edildi. Barzani-Talabani ikilisinin ABD'nin istekleri doğrultusunda harekete geçeceği kimse için sır olmamalı. Onların Kürt karakterlerinden daha baskın olan, emperyalizmin işbirlikçisi olmalarıdır. Daha önceki yıllarda olduğu gibi bir kez daha Kürdün Kürde kordırılması gündeme gelebilir. Kürt halkı, burjuvazisini değil, diğer ezilen halklarla birliğini önemsemeli, tüm çabasını bu doğrultuda harcamalıdır.

Faşizmin dün ve bugünü...

Bakanlar Kurulu adına açıklamada bulunan Cemil Çiçek; "22 yıllık savaşta ne tecrübemiz varsa hepsini uygulayacağız... Dün ne yaptıysak bugün de aynısını yapacağız" diyor pişkince. Egemen sınıfların "22 yıllık tecrübeleri" de "dün yaptıkları" da halkımız tarafından çok iyi biliniyor.

Geçtiğimiz günlerde Özgür Gündem'de yayınlanan fotoğraflar, faşizmin dün'ünü de bugünü de resmetti bir kez daha. Bu fotoğraf kare-

leri, Abbas Ermani adındaki gerillanın nasıl katledildiğini kanıtlıyordu. Birinci karede Ermani, güvenlik güçlerinin arasında ve ayakta. İkinci karede kafasına kurşun sıkılmış, bir otomobilin yanına boylu boyunca uzanmış. Üçüncü kare yakılmış, bedeni tanınmaz hale getirilmiş. Ermani, sağ yakalanmış, sorgulanmak üzere seyyar bir karargaha götürülmüş ve sonra kafasına kurşun sıkılmış. Bununla da kalmamışlar, çabuklara sürükleyerek cesedi ateşe verilmiş... Adana'da çöplükten kağıt toplayan çocuklar, bir aile albümü bulmuş. Bu albümde uzuvları koparılmış, yakılmış gerilla cesetlerinin fotoğrafları da var. Bir dönem Kürt illerinde askerlik yapmış bir askerin albümü olduğu anlaşılan bu fotoğraflarda, askerin ailesiyle birlikte gülümseyen fotoğrafları da bulunuyor.

İşte faşizmin "22 yıllık savaş tecrübesi"! Dün olduğu gibi bugün de aynı yöntemleri devreye sokuyorlar. Teknik olarak daha gelişkin, vahşet olarak daha artan dozda... Fakat sadece 22 yıllık savaş tecrübesinde değil, yüzyılı bulan tecrübeyle de sabittir ki, Kürt halkını ne bu vahşi saldırılar, ne asimilasyon politikaları durdurabilmiştir. Bundan sonra da durduramayacaktır.

Keza Türkiye, bugüne dek 24 kez "sınırötesi operasyon" gerçekleştirdi. Bunların hiçbirinde başarı elde edemediği ortadadır. 25. operasyon da yine hüsrarla bitmeye mahkumdur.

Fakat faşizmin bu kirli savaş yöntemlerine alışmamak, kanıksamamak gerekir. En başta, şoven propaganda ile beyinleri yıkanmak istenen Türk işçi ve emekçileri buna izin vermemelidir. Halkların çıkarları da düşmanları da ortaktır çünkü. Krizin faturası nasıl Kürt, Türk, Çerkez, Arap demeden tüm halka çıkarılıyorsa, savaşın faturasını da tüm halk çekecektir. Aynı zamanda büyük bir utanç ve onursuzluk da ekleyerek...

Kürt ve Türk halkı ayağa kalkmalıdır

Bu vahşete, bu savaş histerisine karşı, Türk ve Kürt halkı ayağa kalkmalı, egemen sınıfların heveslerini kursaklarında bırakmalıdır. Faşizmin içerde-dışarıda estirdiği savaş rüzgarlarına karşı birleşik, devrimci bir duruş yaratılmalı, topyekün saldırıya, topyekün direniş ve mücadele ile karşı konulmalıdır.

Her kesimin, her bireyin yapacağı mutlaka bir şeyler vardır. Her alan, her bölge, durumuna uygun mücadele biçim ve araçlarını yaratmalı, tepkisini ortaya koymalıdır. Küçükten büyüğe eylemler yükseltmeli, faşizmin bu pervasız-dizginsiz saldırısına sessiz kalmayacağı gösterilmelidir. Bu, komünist, devrimci olmanın değil, insan olmanın kustosudur artık. İnsanlığın yitirilmesine ve kaybetmesine izin verilmemelidir.

Bu gidişi önlemenin tek yolu budur.

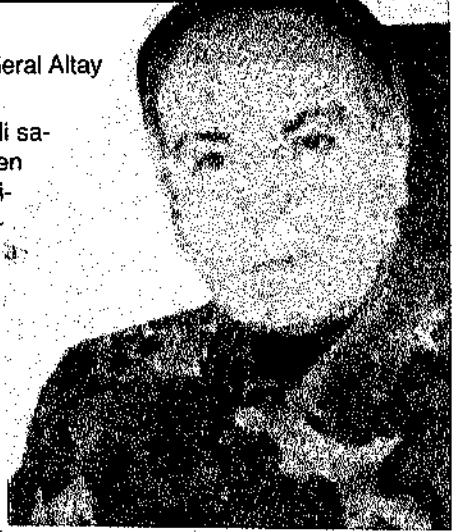

EGİTİMİŞ!

Emekli Korgeneral Altay Tokat konuştu!

Konuştu ve kirli savaşın kirli yüzü, en kirli ağızlardan birinden ortaya serildi.

Emekli Korgeneral Altay Tokat, '98 yılına kadar bölgede görev yapmış. Kirli savaşın en şiddetli biçimde sürdürüldüğü, katliamların, yar-

gısız infazların, kayıpların, köy yakmaların, köylülere dönük en vahşi işkencelerin yapıldığı bir dönem bu. Ünlü '92 konseptiyle birlikte, hem gerillaya hem de Kürt halkına dönük olarak en saldırgan, en dizginsiz, en pervasız terörün estirildiği bir dönem.

Bütün bu yıllar boyunca, sağ yakalanan gerillalar işkenceyle katledildi, yakıldı; köy meydanlarında, şehir merkezlerinde saatlerce cesetleri teşhir edildi.

Ölü bedenlerin üzerine basarak poz veren asker fotoğrafları en çok bu dönemde çekildi. Gerillaların kulağı, burnu, parmağı en çok bu dönemde kesildi.

Kürt köylüleri bu dönemde toplu işkencelerden geçirildiler. Koruculuk yapmaya, kendi çocuklarının, gençlerinin ihbarcısı olmaya zorlandılar. Bebeklerin, çocukların acımasızca öldürüldüklerini gördüler.

Kürt çocukları en çok bu dönemde intikam yeminleri etti içinden. Kürt gençleri bu dönemde dağlara sığındılar özgür bir vatani kurma kararlılığıyla.

Bu dönemde Emekli Korgeneral Altay Tokat görevliydi bölgede.

Şimdi konuşuyor ve o dönemde yaptıklarının çok küçük bir bölümünü, bütün yaşananlar içinde dikkate bile alınmayacak derecede önemsiz bir yanını anlatıyor. Batıdan gelen hakim ve savcılar, memurların 'rahat hareket etmesini önlemek için', onların 'bölgenin her tarafını gezmelerini önlemek için' evlerinin yakınlıklarına bomba koyduğunu söylüyor. Patlayan bombalar aracılığıyla bu memurları 'eğittiğini' anlatıyor.

Patlayan bombalar, o 'çok gezen' hakim ve savcılara bir uyarı amacını taşıyormuş. Onların her şeye fazla karışmalarını engelleme mesajını veriyormuş.

Ve ekliyor: "Bu son derece sıradan bir uygulamaydı."

Şemdinli için de "yöntem doğru, uygulama hatalı" diyor. Şemdinli'deki gibi bombalamaların kendi döneminde de yapıldığını, bunun rutin bir uygulama olduğunu rahat rahat anlatıyor.

Emekli Korgeneral Altay Tokat sadece bu kadarını söylüyor. Buzdağının sadece görünen bir parçasını. Bu gerçekleri, devrimci, demokrat basın yıllarca yazdı. Fakat şimdi bir generalin ağzından bunların duyulması çok daha çarpıcı.

Devletin 'adaletini' sağlamakla görevli memurunu 'eğitmek' için evinin yakınında bomba patlatan bir generalin Kürt köylülerini 'eğitmek' için neler yapabileceğini düşünebilmek zor değil. Görmek isteyen, başta İHD olmak üzere pek çok kurumun o döneme ilişkin hazırladığı raporlara bakabilir.

Emekli Korgeneral Altay Tokat, "zaten bütün bunlar zaman aşımına uğradı" diyor.

Oysa işçi emekçi kitlelere ve ezilen halklara karşı işlenen suçlarda zaman aşımı yoktur!

Zamanı gelince, yargılaması yapılacaktır!

Sağlıktan tasarruf ölüm demektir!

IMF Başkan Yardımcısı Anne Krueger, hükümete yeni direktifler vermeye devam ediyor. Daha önce gündeme getirilen hak gasplarının artık hayata geçirilmesini istiyor. IMF, kıdem tazminatının kaldırılmasından, bölgesel asgari ücrete, çalışma yaşamının daha da esnekleştirilmesinden sosyal güvenliğin tasfiyesinin hızlandırılmasına kadar bir dizi yeni hak gaspı dayatıyor.

AKP Hükümeti, işe, sosyal güvenliğin tasfiyesinde yeni adımlar atarak başladı. Sosyal güvenliğin tasfiyesi yasasının, 1 Ocak 2007 tarihinde yürürlüğe girmesini bile beklemeden uygulamaya başladı.

Maliye Bakanlığı'nın, 1 Temmuz ve 5 Temmuz'da çıkarttığı iki genelge ile sosyal güvenliğin tasfiyesinde yeni adımlar atıldı. Bu iki genelge sadece hak gaspları açısından değil, sosyal güvenliğin tasfiyesinin neler getireceğini en açık haliyle göstermeleri açısından da önemlidir.

"1 Temmuz Genelgesi", sigortanın daha önce hastalık başına yaptığı ödemeyi kaldırıp, vaka başına ödeme sistemi getirirken, "5 Temmuz Genelgesi" ise bir anda 117 ilacı ödeme kapsamı dışına çıkarttı.

"1 Temmuz Genelgesi";

Tedavide fiks menü dönemi

Eski sisteme göre, bir hasta hastaneye başvurduğunda, muayene, tahlil, röntgen, tomografi vb. yapılan her işlem, sigortanın belirlediği fiyatlar üzerinden ücretlendirilerek ayrı ayrı hesap ediliyordu. Genelgeyle bu kaldırılarak, tedavide "fiks menü" uygulamasına geçildi. Buna göre, sağlık hizmeti veren sağlık ocağı, hastane ve tıp fakültesi sağlık birimleri, kendi içinde gruplandırılarak, her biri için ayrı sabit tedavi ücreti belirlendi. Örneğin, sağlık ocağında vaka başına belirlenen sabit tedavi ücreti, 11 YTL. Bu rakam, tıp fakültelerinde ise, göz için 29 YTL, kadın doğum ve dahiliye için 44 YTL olarak belirlendi. Muayene, tahlil, röntgen, ultrason, tomografi, her şey bu belirlenen ücretin içinde. Örneğin, grip için hastaneye giden bir kişi de 44 YTL ödeyecek, kalp rahatsızlığı için giden de. Grip olan hasta için hiçbir tahlil gerekmezken, kalp hastası için, EKO, EKG, elektrolitler, kalp enzimleri vb. tanı yöntemleri kullanılmak zorunda kalınacaktır. Bütün bunların hepsi için sigortanın ödediği para 44 YTL olacak. Tıp fakültelerinde, bir kalp hastalığının teşhisi, tedavisi ve takibi için zorunlu olan bu tanı araçlarının toplam değeri en az 200-300 YTL'dir. Bu uygulama özel hastaneler için de geçerli olacak.

Bu genelgenin pratikte uygulanmasında iki olasılık gündeme gelecek; Ya fark hastadan alınacak, ya da "müşteri" çekmek isteyen hastaneler, rekabet koşullarında fiyatı artırdığı için fark almak yerine, 44 YTL'lik hizmet verme yoluna gidecektir. Bu da sadece kuru bir muayeneden başka bir şey olmayacaktır. Yani tedavi, tahlil-film yapılmadan, ya tutarsa denilerek, körlemesine verilecek. Bir kalp hastası için böyle bir tedavi de ölüm demektir. Bir süre sonra, böyle bir tedavinin hiçbir yararı olmadığını gören hastalar ise sık karşılaştığımız gibi, "ne gerekirse yapın-farkı neyse öderiz" deyip, konu-komşudan para toplamak zorunda kalacaktır. Çünkü, sağlık bu. Mecbur kaldığında, insanlar, elindeki her şeyi gözden çıkararak

Bu genelgenin pratikte uygulanmasında iki olasılık gündeme gelecek; Ya fark hastadan alınacak, ya da "müşteri" çekmek isteyen hastaneler, rekabet koşullarında fiyatı artırdığı için fark almak yerine, 44 YTL'lik hizmet verme yoluna gidecektir. Bu da sadece kuru bir muayeneden başka bir şey olmayacaktır. Yani tedavi, tahlil-film yapılmadan, ya tutarsa denilerek, körlemesine verilecek. Bir kalp hastası için böyle bir tedavi de ölüm demektir. Bir süre sonra, böyle bir tedavinin hiçbir yararı olmadığını gören hastalar ise sık karşılaştığımız gibi, "ne gerekirse yapın-farkı neyse öderiz" deyip, konu-komşudan para toplamak zorunda kalacaktır. Çünkü, sağlık bu.

ödemeye çalışırlar.

Yani, o "herkes, özel hastaneler dahil, istediği hastaneye gidebilecek..." gibi parlak sözleri söylerken, emekçilerden cümlenin devamını saklıyorlardı. Çünkü, cümlenin devamı şöyleydi: "Herkes ama, parası olan herkes." Parası olmayanların ise, bırakın özel hastaneleri devlet hastanelerinde bile tedavi olmaya gücünün yetmeyeceği yeni genelgeyle bütün açıklığı ile ortaya çıktı. Çünkü, tıp fakülteleri ve devlet hastaneleri yöneticileri bile, bu sistemle hastanelerin batacağını ve kaldırmaya güçlerinin yetmeyeceğini söylüyorlar. Bu da ya tahlilleri yapmayacakları ya da yüklü miktarlar tutan farkları emekçilerden alacakları anlamına geliyor. Devlet hastaneleri böyle yaparken, özel hastanelerin farklı davranması beklenemez. "1 Temmuz Genelgesi", işçi ve emekçiler için, özel hastanelerin bir hayal olduğunu göstermekle kalmadı, sosyal güvenliğin tasfiyesinin neler getirdiğini de en açık haliyle gösterdi. Ama, bu saldırı sadece ilk adımdır. Önümüzdeki dönemde emekçileri daha büyük hak gaspları bekliyor.

Emekçilere bir ağır kesiciyi bile çok görüyorlar

"5 Temmuz Genelgesi" ile 117 ilaç birden sigorta kapsamı dışına çıkartıldı. Bundan sonra, beslenme yetersizliğinde ve direnç zayıflığında kullanılan vitamin ve mineraller, yaşlılarda kemik erimesine karşı kullanılan ilaçlar, öksürük şurupları ve ağır kesiciler gibi temel ilaçların da aralarında bulunduğu 117 ilacın parası artık sigorta tarafından ödenmeyecek. Bu ilaçların parasını hastalar cebinden ödeyecek.

Daha önce de eşdeğer ilaç uygulamasıyla en ucuz muadil ilacı ödeyen sigorta, pahalı ilaçtan fark alıyordu. Ucuz muadiller piyasadan çekilerek, astronomik rakamlar tutan farklarla emekçiler soyuluyordu. Örneğin, kas erimesi için kullanılan ilaçlardan ucuz olanlar bir anda piyasadan kaybolurken, pahalı olanı almak zorunda kalan hastalardan alınan fark, ayda 2 bin 500 YTL'ye çıkıyor. Bir işçi bunu nasıl ödeyecek? Genelgeyle, hemen her reçetede mutlaka, en az birisi bulunan, bu en çok kullanılan 117 ilacın ödenmemesi emekçilere yeni bir darbe daha indirdi.

Sosyal güvenliğin tasfiyesi yasasında sigortanın, sağlık hizmetinin, "Temel Teminat Paketi" denilen bölümünü karşılayacağı hükmü bulunuyor. Son genelgelere bakılınca, bu paketin kapsamı hakkında artık daha açık bir fikir sahibi olunabiliyor. Tedavide, "fiks menü uygulaması" tam da "Temel Teminat Paketi"nin hayata geçirilmesidir. Onca prim ödeyen işçi

ve emekçiler, her hastane için belirlenen vaka başı ücret kadar tedavi hizmeti alabilecek. Bu da bir kuru muayeneden öte bir şey olmayacak. Hasta ya buna razı olacak ya da farkını cebinden ödemek zorunda kalacak. Belirlenen vaka başı ücret ile, emekçilerin alabileceği sağlık hizmetinin kapsamı da belirlenmiş oluyor: Sağlık ocağında 11 YTL'lik, üniversite hastanelerinde ise en fazla 44 YTL'lik.

"Temel Teminat Paketi"nin ikinci ayağını ise ilaçlar oluşturuyor. Şimdilik 117 ilaç kapsam dışına çıkartıldı. Dünyadaki uygulamalara baktığımızda, yüzlerce ilacın daha kapsam dışına çıkartılacağı ortada.

"Temel Teminat Paketi"nin şimdilik gündeme getirilmeyen bir alanı daha var: Hastalık türü. Bu paket, örneğin, kanser, böbrek yetmezliği, kalp hastalıkları ve şeker hastalığı gibi tedavisi pahalı ve uzun süreli olan hastalıkları kapsamayacak. Emekçiler, yakında bu saldırı ile de karşı karşıya gelecekler.

Sağlıkta tasarruf adı altında dayatılan hak gasplarıyla, adım adım sosyal güvenliğin tasfiyesi hayata geçiriliyor.

Yaşamı hakkını savunmak kavga alanlarından geçiyor

Hastane yöneticileri, Tabip Odaları, üniversiteler, bilim adamları, sağlıktan tasarrufun ölüm demek olduğunu dile getiriyorlar. Sağlık alanındaki hak gasplarının toplu ölümlere yol açacağı uyarısında bulunuyorlar. Ancak, IMF'nin, emperyalistlerin ve işbirlikçi uşaklarının emekçilerin hayatı umurunda değildir. Onların tek düşündükleri kar ve daha fazla kardan başka bir şey değildir.

Sömürücülerin anladıkları tek dil mücadelenin didir. Kölelik yasası geçti, emekçiler cephesinden yeterli bir mücadele örülemedi. Sosyal güvenliğin tasfiyesi yasasının çıkartılması, daha cılız bir tepkiyle karşılandı. Emekçiler, kıdem tazminatının tasfiyesi, asgari ücret hakkının gasp edilmesiyle tam bir kölelik dayatması ile karşı karşıya. Ama, sağlık alanındaki hak gasplarının özel bir önemi vardır. Çünkü, sağlık alanındaki her hak gaspı, yüzlerce emekçinin ölmesi anlamına geliyor. Sağlık alanında yapılan hak gaspı, yaşam hakkının gasp edilmesidir.

Sağlıktan tasarruf adı altında getirilen son hak gaspları ve bir bütün olarak sosyal güvenliğin tasfiyesine karşı mücadele yaşam hakkını savunma mücadelesine dönüşmüş durumdadır. Yaşam hakkını savunmak ise, mücadele alanlarında hak gasplarına karşı dövmüşmekten geçmektedir.

İMF'nin yeni hedefi; Kıdem Tazminatı

SOKAĞA, EYLEME, HESAP SORMAYA!

İMF I. Başkan Yardımcısı Anne Krueger, yine açtık ağzını emperyalist ve işbirlikçi tekellerin isteklerini bu yurdu. Bu kez hedefinde kıdem tazminatının kaldırılması, asgari ücretin düşürülmesi ve bölgesel asgari ücret uygulamasına geçilmesi direktifleri var.

İMF'nin direktifleri sadece bunlarla sınırlı değil. "İşgücü üzerindeki kıdem tazminatı ve diğer maliyet unsurlarının, Türkiye'nin rekabet ettiği diğer ülkeler düzeyine paralel hale getirilmesi, sosyal güvenlik reformunun etkin bir şekilde uygulanması, her konuda esnekliğin sağlanması, maliyetlerin azaltılması, işten atmaların kolaylaştırılması" açıklamasında görüldüğü gibi saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Zaten gasp ede ede kuşa çevirdikleri, kırıntıya indirdikleri haklarımızı tamamen yok etmeye dönük saldırılardır bunlar.

İMF ile yapılan her görüşmede mutlaka bedeller ödeyerek kazandığımız haklarımıza saldırılar geliyor. Daha önce AKP hükümetiyle yapılan görüşmede İMF, asgari ücretin yüksek olduğunu söylemiş, düşürülmesini istemişti. İMF'nin bu isteği doğrultusunda AKP hükümeti ve sermaye kurumları, çalışmalara koyuldular. Ankara Sanayi Odası Başkanı, "Yere Asgari Ücret" konulu rapor hazırlayarak, önce İMF'ye sundu. Rapora göre; en yoksul 19 Kürt ilinde, 150 milyon lira ve 30 il kapsayan ikinci bölgede, net 250 milyon lira, geri kalan büyük şehirleri kapsayan bölgelerde ise, bugün yürürlükte olan asgari ücretin kalması isteniyor.

Ama İMF'nin bu kez asıl hedefinde kıdem tazminatı var. Krueger, işsizlik sorununun yüksek kıdem tazminatı olduğunu söyleyerek, kıdem tazminatını gasp etmek için de işsizliğe çözüm kılıfını uyduruyor. Hani İMF'yi bize yaşattıklarıyla tanımasak, işsizleri düşündüğünü sanırız. Sanki sosyal güvenliğini tasfiye eden İMF değil. Sanki esnek çalışmayı dayatan İMF değil, sanki özelleştirme saldırısını uygulanmasını isteyen İMF değil. İMF'nin saldırılarını saymakla bitmez.

Neden kıdem tazminatı?

Kıdem tazminatı, işçinin canı kanı. Kapitalist sistemde yıllarca üç-beş kuruşa talim eden, ağır koşullar altında çalışan işçilerin işsizlik güvencesi, emeklilik parası. Kapitalist sistemde hiçbir şeyin güvencesi yok. İş güvenliği yok, sosyal güvenlik tasfiye edilerek kurumları emperyalist ve işbirlikçi tekellere peşkeş çekildi. Hiçbir konuda güvencesi olmayan işçilerin, kıdem tazminatı elbette her şeyi oluyor. Şimdi bunu da gaspetmeye çalışıyorlar. Hem de işsizliğin nedeni kıdem tazminatı diyerek(!)

Burjuvazi öyle bir çalışma ortamı dayatıyor ki, işçiyi istediği gibi çalıştırmak, hiçbir yükümlülük tanımadan kapı önüne koymak istiyor. Kıdem tazminatı da kaldırılırsa, ortada işçi sınıfından yana hiçbir hak kalmayacak. Kıdem tazminatı olmayınca, ücretler alabildiğine düşer, işten atmalar günü birlik olur. Özellikle işten atmanın önünde hiçbir engel kalmaz. İşçiler işten atılmak için her türlü ağır çalışma koşullarını ve düşük ücreti kabul ederler. Kıdem kalkınca, sigorta sistemi de ortadan kalkar. Tekelci burjuvazinin İMF üzerinden dayattığı da, sosyal sigortadan yoksun, örgütsüzleştirilmiş çalışanlar yığını. Zaten yeni iş yasasıyla dayatılan sözleşmeli personel uygulaması, emekliliği neredeyse imkansız hale getirdi. Kıdem hakkını biriktirmek oldukça zorlaştırıldı. Esasen kıdem tazminatının kaldırılmasında hedeflenen, patronların hiçbir yükümlülük taşımadan işten atmaları kolaylaştırmak. Yani işsizliğe çö-

Kıdem tazminatı olmayınca, ücretler alabildiğine düşer, işten atmalar günü birlik olur. Özellikle işten atmanın önünde hiçbir engel kalmaz. İşçiler işten atılmamak için her türlü ağır çalışma koşullarını ve düşük ücreti kabul ederler. Kıdem kalkınca, sigorta sistemi de ortadan kalkar. Tekelci burjuvazinin İMF üzerinden dayattığı da, sosyal sigortadan yoksun, örgütsüzleştirilmiş çalışanlar yığını. Zaten yeni iş yasasıyla dayatılan sözleşmeli personel uygulaması, emekliliği neredeyse imkansız hale getirdi. Kıdem hakkını biriktirmek oldukça zorlaştırıldı.

züm değil, her çalışanı işsizleştiren bir saldırı sözkonusu.

İMF'nin direktifleri içerisinde yer alan, "bölgesel asgari ücret" sistemi, bazı illerde özellikle Kürt illerinde fiilen uygulanıyor. Kürt illerinde asgari ücretli işçiler şanslı sayılıyor. Faşist devletin sürdürdüğü kirli savaş sonucu evi tarlası yakılan, yerinden yurdundan olan Kürt halkı, yerleştiği Kürt illerinde burjuvazi için çok ucuz işgücü kaynağını oluşturmaktadır. Kürt illeri, aynı zamanda işsizliğin en yüksek yaşandığı yerler. Kürt illerinde fabrikalarda, hiçbir sosyal hakkı olmadan büyük oranda kayıt dışı, sendikasız-sigortasız, 150-200 milyona çalıştırılıyorlar. Bunların da çalışma koşulları oldukça ağır. 12-14 saat çalıştırılırlar, fazla işler mesai sayılmaz. Fiilen uygulanan "bölgesel asgari ücreti" resmileştirmek, yaygınlaştırmak istiyorlar. Bu uygulama ile sınıfın üzerinde basınç uygulayarak, asgari ücreti düşürmeyi hedefliyorlar.

İMF'nin direktifleri üzerine ilk açıklamalar Türkiye işverenler sendikaları konfederasyonu (TİSK) ve İstanbul Ticaret Odası (İTO)'dan geldi. TİSK Başkanı Tuğrul Kudatgobilik, yaptığı açıklamada, "Türkiye işsizliğin çözümünün işgücü piyasalarında reform yapmaktan geçtiğini, OECD ülkeleri arasında 'en yüksek işgücü maliyeti', 'en yüksek kıdem tazminatı', 'en katı işgücü piyasası' gibi engellerin, istihdamın gelişmesine engel olduğunu, bu konuda yeni düzenlemeler gerektiğini" söyleyerek İMF ile aynı zihniyeti paylaştığını gösterdi. "Bu politikaların oluşturulması, bazen acı dahi olsa uygulanabilmesi için tüm tarafların konsensüsü şarttır. Ben İMF'nin söylemini bu açıdan önemli buluyorum" diyor. İTO başkanı Murat Yalçıntaş.

Bütün bunlar, burjuvazinin kıdem tazminatını gasp etmek için nasıl fırsat kolladıklarını gösteriyor. AKP hükümeti de İMF tarafından gelen her istemi özveriyle yerine getirdi. İMF programını harfiyen uygulamakla övünüyor. İMF şimdi de AKP'den kıdem tazminatının gaspı için yasal düzenlemeler istiyor.

Kendi gücümüze güvenmenin zamanı

Burjuvazi, sahip olduğu kapitalist üretim sistemi gereği, işçi sınıfına saldırır, haklarını gasp eder. Onlar, bizi sömüren, bizim işgücümüzün sömürsü üzerine saltanatını kuran, sürdüren bir sınıftır. Gasp ettiği her hak, onları yeni saldırılar için cesaretlendirmektedir. Onların saldırılarını dur diyecek, sınır koyacak tek şey ise, örgütlü gücümüzdür.

Kıdem tazminatının gaspı sendikacı, sendikasız sınıfın tümünü, emekçi memurları kapsayan bir saldırı. Bütün işçi ve emekçileri ilgilendiren bir konu. İşbirlikçi sendika ağaları, yazılı açıklamalarla, göstermelik basın açıklamalarıyla bu saldırıları geçiştirmeye çalışıyorlar. Buna izin veremeyiz! Devrimci demokrat ilerici işçilere

büyük görevler düşüyor. Tabanda komiteler oluşturarak inisiyatifleri ele almalıyız!

Ancak o zaman sendika ağaları harekete geçmek zorunda kalırlar. Biz artık sendika ağalarını tanıyoruz. Onları hareketlendirecek, koltuklarını kaybetme korkusunu yaşatacak olan, bizim harekete geçmemizdir. Onları beklemek yerine, harekete geçmeli tabandan oluşturacağımız baskıyla onları eylem yapmaya zorlamalıyız. Şimdi göstereceğimiz bir karşı koyuş, hem örgütlülüğümüzün önünü açar, hem de işbirlikçi sendika ağalarını başımızdan def etmenin yollarını döşer. Ayrıca sermaye, haklarımıza kolayca dil ve el uzatamaz.

İlk refleks çok önemlidir. Bu saldırı karşısında "hele dur, bir meclise gelsin" beklemeçiliğine girersek, bizi daha zorlu bir mücadele bekler ve bu durumda saldırıyı geri püskürtmek zorlaşır. İMF sözcüsünün bu kadar rahat haklarımıza dil uzatması, örgütsüzlüğümüzden, dağınıklığımızdan, sendika ağaları üzerinde basınç oluşturamamızımızdır. Öyleyse yapmamız gereken ilk önce, onlara saldırılarında cesaret veren bu ortamı, ortadan kaldırmaktır.

Mücadelemiz;

emperyalist-kapitalist sisteme karşı olmalıdır

Emperyalizmin sömürü kurumu olan İMF, her girdiği yerde hak gaspları, yoksulluk, işsizlik ve yıkım bırakmıştır. Ülkemizde de emperyalizmin sömürü kurumu olan İMF'nin dayattığı programlar doğrultusunda sosyal güvenliğin tasfiyesi, özelleştirmeler, esnek üretim vb uygulamaları için yasalar çıkarılmış buna göre düzenlemeler yapılmıştır. Şimdi de İMF; kıdem tazminatının kaldırılması için yasal düzenlemeler istiyor.

İşçi emekçilere dönük saldırılarda İMF iç hukuka müdahale ediyor, yasa çıkartıyor, yasa koydurtuyor. O zaman mücadelemizi emperyalizme karşı yürütmeliyiz. Sorun sadece AKP hükümeti ve birkaç patron sorunu değil. Emperyalist-kapitalist sistemin daha fazla kar elde etme güdüsüdür. Bu yüzden mücadelemizin hedef tahtasına, içeride kapitalistleri ve onların efendileri emperyalistleri çakmalıyız.

Başbakan Erdoğan, hayat şartlarından yakınan bir çiftçiye hakaretler yağdırmış ve "annenin al da git" demişti. Şimdi işçiler, Erdoğan'a, İMF Başkan yardımcısı ve son saldırı sağanağının sözcüsü Anne Krueger'i kast ederek, "Anne'ni al da git" diyor. İşbirlikçiler, efendileriyle birlikte bu ülkede defolup gitmelidir.

Kıdem tazminatının gasp edilmesini istemiyorsak, anti-emperyalist mücadele ile anti-kapitalist mücadeleyi iç içe yürütmek zorundayız. Kıdem tazminatı canımız kanımız ise, canımız kanımız pahasına sokağa, eyleme, hesap sormaya çıkmalıyız! Bu saldırıları püskürtmenin başka yolu yoktur.

4/C köleliğine karşı mücadele büyüyor!

Özelleştirme sonucu hak gaspına uğrayıp 4/C köleliğine mahkum edilen işçiler, ülkenin dört bir yanından Ankara'ya yürüdüler. Elazığ Ferrokrom'dan atılıp, 4/C köleliğinin sonuçlarını en ağır şekilde yaşayan işçilerin, 15 Temmuz'da başlattığı Ankara yürüyüşüne, Kayseri, Kırşehir, Ankara, Konya, Afyon, Bilecik, K. Maraş, Samsun, Kastamonu ve Ş.Urfa'dan aynı sorunları yaşayan işçiler de katıldılar. Eylemler yaparak değişik kollardan gelen işçiler Kırıkkale'de buluşarak yaklaşık 500 kişiye ulaştılar. 4 günde Ankara'ya ulaşan işçiler, burada çeşitli yürüyüş ve gösterilerle ve 19 Temmuz'da Abdi İpekçi Parkı'nda yaptıkları mitingle hükümeti protesto ederek, özlük haklarını istediler. İşçiler, Türk-İş'e de giderek, haklarını savunmayan sendika ağalarını protesto ettiler.

4/C'ye karşı, ülkenin dört bir yanından yürünüp, Ankara'da birkaç gün süren eylemler yapılması birkaç açıdan son derece önemlidir:

Birincisi, 4/C köleliğine mahkum edilen işçiler, sendikaların sahipsiz bırakılması sonucu, parlak vaatlere kanmasalar da, umutsuzluk içinde mecburen boyun eğen işçilerdi. Bu bir anlamda mücadele azminin kırılması anlamına da geliyordu. 4/C ile işçilere öyle bir kölelik koşulları dayatıldı ki, buna karşı oluşan öfke, işçilerin mücadele azmini biletti ve sokaklara döküldüler. Özelleştirme karşıtı mücadelede yeterli bir kavga vermeden bir anlamda yenilen işçilerin yeniden ayağa kalkıp, böylesine kararlı bir eylem hattına girmesi, aynı koşulları yaşayan onbinlere de umut oldu.

İkincisi; komünist, devrimci ve sınıfın yanında olan aydınların, 4/C köleliğinin neler getirdiğini yoğun bir biçimde anlatılmasına rağmen, sermayenin sözcülerinin ve sendika ağalarının hala işçilerin kafasını karıştırabildiği pratik mücadele içinde görüldü. Ama bu defa, bizzat 4/C köleliğini yaşayan işçi kardeşleri anlattılar: "4/C bizi köle etti... Bir sonraki yıl işbaşı yapıp yapmayacağımız Maliye Bakanı'nın iki dudağı arasında. "Ödenek yok derlerse biz biteriz.", "İşçi miyiz, memur muyuz, sözleşmeli miyiz, biz neyiz?", "463 YTL maaşla, yılda iki ay ücretsiz izne çıkartılarak köle gibi çalıştırılıyor", "Emekli olduğumuzda ihbar ve kıdem tazminatı hakkımız bile yok." İşçilerin anlattıkları bununla da bitmiyor; kölelik koşullarında çalışmanın psikolojilerini bozduğunu, iki arkadaşlarının intihar ettiğini,

ni, birçok arkadaşlarının da intihar sınırında bulunduğunu söylüyorlar. Bütün bunları hem de eylem alanında söylemeleri önemlidir. Bu sözleri, özelleştirme saldırısı ve 4/C dayatması ile karşı karşıya olan işçilerin üzerinde etkisi çok daha güçlü olacaktır. Sermayenin uşağı sendika ağaları, bundan sonra, işçileri öyle kolay kolay 4/C köleliğine ikna edemeyecektir.

Üçüncüsü; 4/C köleliğine mahkum edilen işçiler, yıllarca sendikalı olan ve örgütlülüğün değerini bilen işçilerdir. Ankara yürüyüşü ile atılan bu ilk ve önemli adım bu durumda olan işçiler üzerinde yeniden bir umut yaratmakla kalmamış, örgütlenme ve birlikte hareket etme isteğini de yeniden canlandırmıştır. İşçilerin talepleri içinde sendika hakkının yeniden tanınması talebi önemli bir yer tutmaktadır.

Dördüncüsü; reformistlerin, özelleştirme karşıtı mücadelede işçilerin önüne, "Sosyal devleti yok ettirmeyiz", "KİT'ler vatandır sattırmayız", "KİT'ler halkındır satılamaz" gibi milliyetçi sloganları koyduğu bir ortamda işçiler, kendi taleplerini öne çıkartmaya başlamışlardır. İnsanca yaşam ve çalışma koşullarının sağlanması, kadrolu olma, 12 ay çalışma, statülerinin belirlenmesi, sosyal haklarının verilmesi ve sendikada örgütlenme hakkının tanınması talepleri, eylemin en temel ve öne çıkan talepleri oldu.

4/C karşıtı mücadele ile açığa çıkan öfkeyi örgütlemek ve bu durumdaki bütün işçileri bu süreçte katmak; 4/C karşıtı mücadele ile özelleştirme kapsamında olan işçilerin mücadelelerini birleştirmek her iki kesimin de kazanması için atılması gereken zorunlu adımdır. Bugün, yoğunlaşılması gereken yer burasıdır.

4/C Köleliği nedir?

Özelleştirme kapsamında işten atılan işçilere 4 C dayatılıyor. Nedir 4 C? 4 C, 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 4. Maddesi C fıkrasıdır. Bu fıkra geçici personel ile ilgili düzenlemeleri içirmektedir. Bu fıkra dayatarak, özelleştirme saldırısıyla işsiz kalanların istihdam edilmesi için bir Bakanlar Kurulu Kararı çıkartılmıştır. Bu karar tam bir kölelik dayatmasıdır. İşte 4 C'nin bazı maddeleri:

Madde 1: "... Özelleştirme Uygulamaları Sonucunda İşsiz Kalan ve Bilahare İşsiz Kalacak Olan İşçilerin..." her halükarda bir mali yılda 10 ayı geçmeyecek şekilde 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun değişik 4. Maddesinin (C) fıkrasına göre geçici personel olarak sözleşmeli çalıştırılabilir.

Üst sınır konulmuş. Ama, alt sınır yok. Bir ay, iki ay, altı ay olabilir. Hatta, alınacak işçi sayısı da 8628 kişiyle sınırlandırıldığı için, "bu yıl size ihtiyacımız yok" denilerek hiç çalıştırılmayabilir.

Madde 4: Geçici personele, bu Karar'da belirtilen ücretler dışında herhangi bir ad altında bir ücret ödenemez ve sözleşmelerine bu yolda hüküm konulamaz.

Bu kararda belirtilen ücretler üst sınırlar olup ödenecek miktarlar Kurumlarca ayrıca tespit edilir.

Burada işçi değil, devlet kendini garantiye alıyor. Ücret çalıştıran kurumun keyfine bırakılırken, o ki işçiler mücadele ile ücretlerini artırır diye üst sınırı devlet zoruyla koruyor. Yeni haklar alınmasının önünü de kapatıyor.

Madde 5: Geçici personelin çalışma saat ve sürelerinin belirlenmesinde devlet memurları için tespit edilen çalışma saat ve süreleri dikkate alınır. Ancak, geçici personel kendisine verilen görevleri çalışma saatlerine bağlı kalmaksızın sonuçlandırmak zorundadır. Normal çalışma saatleri dışında veya tatil günlerinde yapacağı çalışmalar karşılığında herhangi bir ek ücret ödenmez.

Bunun adı kölelik değil de nedir? Size verilen iş bitene kadar çalışacaksınız. 16-18 saat değil belki 36 saat. Gece-gündüz tatil demeden. Bunun karşılığında da herhangi bir mesai ücreti almadan.

Madde 6: Geçici personel, istihdam edildiği sürece dışarıda kazanç getirici bir iş yapamaz.

Diyeelim bir yılda iki ay çalıştırdılar. 10 ay iş vermiyor. Ama, başka bir yerde de çalışması yasak. Nedenmiş? Geçici personel devlet memuru sayılmış. Aç bir memur.

Madde 8:

a) Çalıştıkları her ay için azami bir gün ücretli izin verilebilir.

Peki asgarisi kaç gün? Ayda ancak bir gün izin alabilecekler.

b) Yıl içinde resmi tabip raporu ile kanıtlanan hastalıklar için çalıştıkları her 4 ay için 2 günü geçmemek üzere ücretli hastalık izni verilir. Rapor süresinin 2 günü aşan kısım için ücret ödenmez.

Bunun tercümesi; hastalanmak yasak. Toplama kampı gibi.

Madde 10: Geçici personelin hizmet sözleşmesinin feshinde, ihbar, kıdem veya sair adlar altında herhangi bir tazminat ödenemez.

PETKİM işçisi üretimi durdurdu ve kazandı

Petrol-İş üyesi PETKİM işçilerinin, 11 Temmuz'da Aliaga'da başlattığı iş bırakma eylemi, ikinci gününde sonuç verdi. Eylem öncesi işçilerin eylemine kulak tıkayan işveren, yaklaşık 2 bin 500 işçinin iş bırakmasıyla, işçilerin taleplerini dikkate almak zorunda kaldı. İki gün üretimi durduran işçiler, haklarında değişiklik yapılmamasını, emekliliği gelenlerin işten atılmamasını ve taşeron sisteminin uygulanmamasını talep ediyorlardı. Petrol-İş Sendikası ile işveren arasında yapılan görüşmede anlaşmaya varılması üzerine işçiler eylemlerine son verdiler.

Petrol-İş'ten yapılan açıklamaya göre,

- 1) Yeni işe girenlerin ücretleriyle ilgili sorun çözümlene kadar, yeni işçi alınmayacak.
- 2) Bundan sonra taşeron işçi çalıştırmamak için gereken tedbirler yıl sonuna kadar alınacak.
- 3) Geçici işçilerin kadroya alınması için gereken çaba sarf edilecek; bu işçilerin ücretsiz izne çıkartılmasıyla artan iş yükünün hafifletilmesi için, her türlü tedbir alınacak.
- 4) İlişkiler, yasa ve toplu iş sözleşmesi hükümleri çerçevesinde yürütülecek.

KESK'in eylem programı

KESK'e bağlı sendikalara üye emekçiler, 14 Temmuz'da, yüzde 10 zam talebiyle bütün yurta yürüyüşler ve basın açıklamaları yaptılar. Yapılan eylemlerde, sık sık "Toplu görüşme değil, toplu sözleşme", "Sefaletle teslim olmayacağız" gibi mücadele sloganları atıldılar.

Bu arada KESK, toplu görüşme süreciyle ilgili eylem takvimini de açıkladı. Buna göre,

15 Ağustos günü, toplu görüşmeye gidecek olan KESK heyetini Başbakanlığa uğurlama eylemi; 15-30 Ağustos tarihleri arasında KESK üyeleri, talepleri dile getiren kokartlar takma; 15-20 Ağustos tarihleri arasında "Toplu Sözleşme ve Grev Yapma Hakkımız Vardır" konferansları; Toplu görüşmenin 2. veya 3. oturumuna denk gelecek şekilde, Ankara'da kitlesel eylem; 29 Ağustos tarihinde bütün illerde eylemler yapılacak. Hükümetin her yıl olduğu gibi yüzde 5 zam dayatmasını baştan açıklamasıyla, toplu görüşme süreci yine bir orta oyunundan öteye gitmeyecektir. KESK'in teslimiyetçi bürokratları ise bu oyunu oynamaya ve sonunda da "protokole imza atmadık, şerh koyduk" diyerek kendilerini kurtarmaya hazırlanıyorlar. Emekçi memurlar artık defalarca izledikleri bu orta oyununu izlememeli, mücadeleyi ellerine almalıdırlar. Mücadeleyi tabandan örerek, ciddi bir hazırlık içine girerek, etkili ve sonuç alıcı eylemlere hazırlanmalıdırlar. Yoksa, toplu görüşme orta oyunu, sadece hakları değil, sendikaları da, sendikalarla birlikte kazanma umudunu da eritmeye devam edecektir.

OKS ve ÖSS sonuçları açıklandı: Ortaya çıkan devletin başarısızlığıdır!

Geçtiğimiz ay içinde açıklanan Ortaöğretim Kurumları Sınavı ve Öğrenci Seçme Sınavı sonuçları, eğitimde değişen hiçbir şeyin olmadığını bir kez daha gözler önüne serdi. Devletin ve burjuvazinin en büyük övünç kaynağı ÖSS'de sıfır çekenlerin sayısının yarı yarıya azalması oldu. "Yenilenen" sınav sisteminin öğrencilere yararını anlatmakla bitiremediler, bitiremiyorlar. Her yıl tekrarlanan nutuklar bu yıl da tekrarlanıp dururken, rakamların di-
liyle eğitim sisteminin durumu serilmiş oldu.

OKS'de bu yıl 50 bin öğrenci sıfır puan alırken, sınava girenlerin yüzde 10'luk dilimi, tercih yapmayı bırakın, baraj puanının yanına da hi yaklaşmadı. 11-15 yaş arasında değişen ve geleceğin üniversiteli adayları olan "genç" nesiller, ezberci sistemin zararlarını her geçen gün biraz daha ağır bir şekilde çekiyor. Şekilsel değişikliklerle eğitim sisteminin düzeleceğini iddia edenler, gençlerin beyinlerinin geldiği durum karşısında yaptıkları tek şey, suçu onların üzerine atmak. "Yeterli ve düzenli çalışmıyorlar", "konsantre olmuyorlar" vb. argümanların arkasında gizlemeye çalıştıkları kendi başarısızlıklarıdır... Ya da tezat olarak kendi başarıları da diyebiliriz. Çünkü yıllardır uğraştıkları sorgulamayan-araştırmayan-merak etmeyen bireylerin resmidir ortaya çıkan. OKS'yi kazananlar ise, yine özel okullar ve kolejlerde okuyanlar oldu çoğunlukla. İşçi ve emekçi çocuklarının sınavlarda "şansı" tutmadı yine. Hayatın her alanına neredeyse bir sınav sokan burjuvazi, gençlerin geleceğini buna bağlamasını istiyor. Kaliteli eğitimin yolu sınavdan geçer anlayışıyla, okula girerken sınav, işe girerken sınavı getirdiler, yerleştirdiler.

Bu "başarı" tabiosundan bir hafta sonra ise ÖSS sonuçları açıklandı. Manşetler adeta müjde verir gibi çıkmıştı. "ÖSS'de sıfırcılar yüzde 50 azaldı", "sıfır alanların sayısı düştü" vb. Geçen yıldan beri övünebilecekleri yegane şey bu oldu.

Bu yıl sınava 1 milyon 510 bin 302 aday girdi. Bu adayların 1 milyon 218 bini tercih yapmak için "yeterli" puanı aldı. 185 puanın üzerinde puan alanlar ise lisans programlarını tercih edebilecek. Bu yıl birinci olan adayların sayısı da arttı. Sınavı çeşitli dallara bölme "icadını" çıkaran ÖSYM, 27 bin 864 adayın sıfır aldığını açıkladı. Her yıl yaptıkları gibi rakamlarla, sınavı kazananların daha çok hangi cinsiyete ait olduğu, en başarılı iller, başarısız iller tabloları yayınlandı. Bir kez daha görüldü ki, işçi ve emekçi çocuklarına üniversite kapıları daha ortaokuldayken kapatılmış durumda. Üniversite sınavı sadece formaliteye dönmüş bir işlev görüyor. ÖSS birincileri genellikle özel liseler, kolej ve fen liselerinden çıktı. ÖSS'de en başarısız iller, yine Kült illeri oldu. Yıllardır süren ekonomik, siyasi baskılar ve asimilasyon sonucunda ortaya çıkan tablo ürkütücü. İşçi ve emekçi çocuklarının okuduğu devlet okullarının durumunu çeşitli vesilelerle sayfalarımıza taşımaya çalıştık. Son iki yıldır özellikle çete kavgaları, uyuşturucu, yozlaşmanın artmasıyla gündeme geliyordu devlet okulları. Suçu öğretmenlere, ailelere atmaya çalışan devlet, aslında "paran kadar eğitim alabilirsin" diyor.

Üniversite sınavında dereceye giren öğrencilerin kendilerini tercih etmesi için özel vakıf üniversiteleri kesenin ağzını açmış durumda. Kendilerine taze beyinler bulmanın zevki içinde sınav sonuçlarını bekliyorlar. Devlet ise, kendi okullarına harcamaya kıyamadığı parayı, özel üniversitelerin yapımı için dökmeye devam ediyorlar. Bu yıl onlarca vakıf üniversitesi daha kurulacak. Devlet, en başta eğitime ve sağlığa bütçe ayıracağına, daha fazla silahlanmaya ayırıyor. Ortadoğu'da sürmekte olan savaşın içine bir biçimde dahil olmanın hesaplarını yapıyor. Kült halkına karşı yürüttüğü kirli savaşı daha da tırmandırıyor.

Bütün bu gerçekler ortadayken sınav sonuçları hakkında ne söylenebilir ki?

Çıkan tablo, bizim "başarısızlığımız" değildir. Üniversite kapıları suratlarına kapanan işçi ve emekçi çocukları eninde sonunda, eğitim sisteminin çarpıklığını görecektir ve bilimsel, özerk, demokratik üniversite talebini daha güçlü haykıracaktır. Yeter ki, sorgulayalım ve gerçekleri görelim.

Proleter Devrimci Duruş Çalışanları Behiç Aşçı'yı Ziyaret Etti

DHKPC tutsaklarının F-Tiplerinde tecride karşı başlattıkları ölüm orucu sürüyor. Avukat Behiç Aşçı'nın Şişli'deki evinde tecride karşı başlattığı ölüm orucu da 120 güne ulaştı. Ölüm orucunda gün ilerledikçe, Behiç Aşçı'yı ziyaret edenler de yoğunlaştı. Değişik illerden, emekçi semtlerden, avukat, aydın ve çeşitli meslek gruplarından ziyaretçiler eksik olmuyor.

20 Temmuz günü ölüm orucunun 107. gününde Proleter Devrimci Duruş çalışanları olarak biz de ziyarette bulunduk.

Bizi dönüşümlü destek açlık grevi yapan gençler karşıladı. Salona aldılar. Bir süre sonra Behiç Aşçı geldi. Sarıldık ve oturduk. İsrail'in Filistin'i ve Lübnan'ı işgali ve sergilediği vahşet karşısında yapılan eylemleri değerlendirdik. Devrimcilerin son birkaç yıllık toparlanmasının ve devrimci eylem birliklerinin ve bir araya gelişlerin artmasının gelecek açısından umut verici olduğunun konuştuk.

Behiç Aşçı, tecride karşı yeniden bir duyarlılık oluştuğunu söyledi. Biz de farklı eylem biçimleri olsa da sorunun ortak olduğunu, duyarlılığın arttığı olumlu koşulları da değerlendirerek, ortaklaşabileceğimiz eylem biçimleriyle tecride karşı daha geniş bir mücadele cephesi örmemiz gerektiğini, bunu örnek için üzerimize düşeni yapacağımızı söyledik.

Behiç Aşçı, Adalet Bakanlığın tavrı ve görüşmeler konusunda bilgi verdi.

Yoğun ziyaretçilerin geldiği bir gün olduğu için daha fazla yormayıp ziyareti bitirdik.

HÖC'lülere Linç Girişimi

Temmuz ayı ortalarında HÖC üyelerinin Kırklareli'nin Vize ilçesindeki kampı basan jandarma ve polisler 64 kişiyi gözaltına aldı. İstanbul'dan gelen emirle "kampta arananlar varmış" bahanesini uyduran jandarmalar, HÖC'lülerin direnişiyi karşılaşıncı başta İstanbul olmak üzere çevre illerden yardımcı kuvvetler istendi. Gözaltına alınanlar Vize adliyesinde ifadeleri alınmak üzere bekletilirken, "PKK'liler ormanda kamp yapıyor" yaygarasını koparan devlet, toplanan faşistleri galeyana getirerek, HÖC'lülerin ve avukatların üzerine saldı. Serbest kalanların bindikleri otobüsleri taşıyan kitle, otobüslerin camlarını kırdı.

Son birkaç yıldır, devletin başvurduğu baskı yöntemlerinden biri olan linçler, çeşitli biçimler altında devam ediyor. Her defasında topladıkları birkaç faşist beslemeyi, "halk linç etmek istedi" diyerek meşrulaştırmaya çalışan devlet, bir yandan şovenist dalgayı sürekli estirmeyi ve büyütmeyi bir yandan da devrimciler üzerindeki baskılarını arttırmaya çalışıyor. Ancak, devrimcilere saldıranlar ne denildiği gibi halktır, ne de halk devrimcilere bu denli azgın saldırabilir. Devlet, düzenlediği linç oyunlarıyla kendini kandırmaya devam edecektir.

Bayan Tutsaklara Sevk Sırasında İşkence

Ankara Ulucanlar Cazevi'nde kalan devrimci tutsaklardan Nilüfer Şahin, Figen Çağrı ve Necla Çomak, Sincan L Tipi Cezaevi'ne sevk edilirken işkenceye gördüler. Bayan tutsakların sevk sırasında çıırılçılak soyularak arandığı ve tek kişilik hücrelere konuldukları öğrenildi. Aldıkları darpların tespiti için, adli tıba sevk olmak isteyen tutsakların bu talebi kabul edilmedi. Tutsakların avukatlarla görüşmesi de "avukat defteri yok" bahanesiyle engellendi. Sonrasında avukatlarıyla yaptıkları görüşmede tutsaklar, açlık grevine başladıklarını açıkladılar. Taleplerinin; tek kişilik hücrelerden üç kişilik hücreye geçmek, kantin ihtiyaçlarının giderilmesi, gazete ve dergilerin verilmesi, adli tıba sevkini gerçekleşmesi olduğunu söylediler.

Ayrıca İzmir Kınıklar Cezaevi'nde kalan Bayram Kaymak da sevk edildiği hastanede yapılan işkence sonucu felç oldu. TUYAB yaptığı basın açıklamasıyla saldırıları kınarken, Galatasaray Postanesi'nde Adalet ve İçişleri bakanlıklarına konuyla ilgili soruların yazılı olduğu mektupları gönderdi.

Erzurum E Tipi Cezaevine Sivas Cezaevi'nden sevk edilen Zelal Yılmaz, Keziban Alp ve Fehmiye Baskın'a zorla soyunmaya karşı direndikleri için, gardiyanlar tecavüz etme tehdidiyle bulunarak hakaret ve küfür ettiler. Tutsakların avukatları olan Fahrettin Kaya, yaptığı açıklamayla yaşananları anlatarak cezaevi idaresi hakkında suç duyurusunda bulundu.

Devrimci Dergilere "Hırsız" Girdi

Devrimci dergi bürolarına geçtiğimiz ay hırsızlık süsü altında girildi. Geçtiğimiz aylarda Adana'da çeşitli dergi büroları ve devrimci kurumlara yönelik hırsızlık ve yakma gibi eylemler gerçekleştirilirken, bunların "failleri" bir türlü açığa çıkartılmıyor. Terörle Mücadele Yasası'nın yeni yasa-
laştığı süreçlerde ise bu kez İstanbul'da Kartal'da İşçi Köylü bürosuna iki kez girildi. Büronun içini dağıtan "hırsızlar"ın herhangi bir şey çalmaktan çok bir gözdağı amacıyla geldikleri anlaşıldı. Atılım bürosunun kapısı kırıldı. Aradan fazla zaman geçmeden bu kez ise Devrimci Demokrasi dergisinin merkez bürosuna giren hırsızlar, bir bilgisayar çaldılar.

Olayların peşpeşe gerçekleşmesi, önümüzdeki süreçte baskıların artacağını, büroların talan edilip, dergi çalışanlarının kaçırılmalar, tehditlerle karşı karşıya kalacağını gösteriyor. Gizliiden yapılan hırsızlık olaylarının TMY ile birlikte açıkça gerçekleştirileceği sır değil.

Devrimcilerin yabancısı olmadığı, polis tarafından kaçırılma ve tehdit edilme olayları da sıklaşmaya başladı. Kartal'da iki ESP'li keyfi bir biçimde gözaltına alındı. Son olarak ise BDSP çalışanı bir kişi GBT bahanesiyle gözaltına alınarak, tehdit edildi. Son dönemde artan bu devlet yönelimi, dikkatimizi arttırmalı, saldırılara ve baskılara karşı uyanık olmalıyız.

Yapılan bu saldırılar ve TMY ile ilgili olarak Kartal'da bir araya gelen İşçi Köylü, Devrimci Demokrasi, Atılım, Odak, İşçi Gazetesi, Kızıl Bayrak ve Proleter Devrimci Duruş kurum çalışanları ve dergi okurları 18 Temmuz'da bir basın açıklaması yaptı. Yapılan basın açıklamasında son dönemde artan saldırılara derhal son verilmesi ve TMY'nin kaldırılması istendi.

Direnen Halklara Eylemli Destek

Zincir eyleminde gözaltı ve direniş

Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu üyesi 10 kişi, İsrail Siyonizminin Filistin ve Lübnan halkına saldırmasını ve emperyalizmin işbirliğinde sınır tanımayan AKP hükümetini protesto etmek için 24 Temmuz'da zincirleme eylemi gerçekleştirdi. İsrail Konsolosluğu ve AKP İstanbul İl Binası önündeki parmaklıklara kendilerini 12.30'da zincirleyen eylemciler, üzerlerine Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu imzalı "Emperyalizm-Siyonizm Yenilecek, Direnen Halklar Kazanacak" yazılı t-shirtler giydi. Eylemciler, halka emperyalist-siyonist saldırılarının teşhirini yaparken sık sık, "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Lübnan Halkı Yalnız Değildir", "Siyonist İsrail Filistin'den Defol", "Siyonist İsrail Lübnan'dan Defol", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak" sloganlarını attılar. İsrail Konsolosluğu önündeki eylem 15, AKP İl Binası önündeki eylem ise 30 dakika sürdü. Eylemcilerin zincirlerini kesen polis, eylemcilere saldırarak gözaltına aldı. "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz" sloganlarını atan eylemciler akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

Taksim tramvay durağında toplanan Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu üyeleri, yaşanan gözaltıları protesto etti. Gözaltına alınan eylemcilerden birinin yaptığı konuşmayla başlayan eylemde, "Baskılar, Gözaltılar Bizleri Yıldırılmaz! Emperyalizm-Siyonizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak" yazılı pankart açıldı. Eylemde sık sık "Gözaltılar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Her Yer Filistin Hepimiz Filistinliyiz", "Her Yer Lübnan Hepimiz Lübnanlıyız", "Emperyalizm-Siyonizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak" sloganları atıldı. Yapılan basın açıklamasında ise zincirleme eyleminin niçin yapıldığına değinildi. Eylem gözaltına alınanların serbest bırakılmasının istenmesi ve her zaman direnen halkların yanında olunacağı çağrısıyla bitirildi.

Maltepe'de de protesto

İsrail'in Filistin ve Lübnan'a saldırısı birçok yerde protesto edilmeye devam etti. Maltepe'de 15 Temmuz'da bir araya gelen aralarında Proleter Devrimci Duruş okurlarının da bulunduğu devrimci-demokrat kurum ve kitle örgütleri yaptıkları basın açıklamasıyla, saldırıların durdurulmasını istedi. Maltepe meydanında toplanan kitle, sık sık "Siyonist İsrail Filistin'den Defol", "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Lübnan Halkı Yalnız Değildir" sloganlarını attı.

Koordinasyondan destek eylemleri

İsrail'in Filistin ve Lübnan'a saldırmasının ardından yüzlerce kişi yaşamını yitirdi ve binlerce insan yaralandı. Kaçırılan askerlerini bahane eden İsrail, ABD emperyalizminin desteğini alarak gündür Filistin ve Lübnan'ı bombardıman altında tutuyor. İnsanlar açlık ve susuzlukla karşı karşıya kalmış durumda ve özellikle Lübnan'dan insanlar kaçmaya çalışıyorlar. Askerlerini kurtarmak için, "hedefli saldırılar" düzenlediğini açıklayan İsrail, Filistin'de Hamas hedeflerini, Lübnan'da ise Hizbullah hedeflerini vurduğunu iddia ediyor ama saldırılarda ölenler, sivil halk, özellikle de kadın ve çocuklar oluyor.

Direnen halklara karşı azgınca saldıran emperyalizm ve onun işbirlikçileri, başlattıkları bu yeni saldırılarla savaşın yeni bir evresine girmiş bulunuyorlar. Suriye ve İran'ın da savaşın içine çekilmesi en büyük hedef. Kamuoyu desteğini alamayan emperyalistler ve işbirlikçiler, askerlerin kaçırıldığı iddiası ve terörün temizlenmesi gerektiği şeklindeki açıklamalarla meşru göstermeye çalışıyorlar saldırılarını.

Dünyanın her tarafında bu saldırılara ve katliamlara karşı, tepkiler büyüyor. Türkiye'de ise Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu öncülüğünde yapılan eylemlerle emperyalist-siyonist saldırıların protesto edildi. 8 Temmuz'da Levent Metro Durağı'nda toplanan 300 kişi, İsrail Konsolosluğu'na yürüyerek, saldırıların derhal durdurulmasını istedi. Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu'nun çağrısıyla bir araya gelen kurumlar, "Her Yer Filistin Hepimiz Filistinliyiz, İsrail Siyonizmi Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak" pankartını açtı. Filistin'le ilgili dövizlerin taşındığı eylem sırasında sık sık "Kahrolsun Emperyalizm-Siyonizm", "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Ortadoğu Halkları Yalnız Değildir", "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Filistin'de İntifada Irak'ta Direniş Kazanacak" sloganları atıldı. Konsolosluk önünde polisin yoğun güvenlik önlemi aldığı gözlemlenirken, yapılan basın açıklamasında yere temsili kan serpiştirildi. Basın açıklamasının ardından 15 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

17 Temmuz'da ise AKM önünde saat 21'de toplanan Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu (Proleter Devrimci Duruş, HÖC, ESP, Odak, İLPS, DHP, HKM, Kaldıraç, EHP, Devrimci Hareket), BDSP, HKP, SDP, TÖP üyeleri, Dolmabahçe'ye yaptıkları meşaleli yürüyüşle hem 6. Filo'nun denize dökülüşünün yıldönümünü kutladılar, hem de Filistin ve Lübnan halklarına yapılan saldırıları protesto ettiler. Gümüşsuyu Caddesi'nin bir kısmının trafiğe kapatılmasıyla başlayan yürüyüş sırasında "Her Yer Filistin, Hepimiz Filistinliyiz", "Emperyalistler, Siyonistler Yenilecek, Direnen Halklar Kazanacak" ve "Emperyalistler, İşbirlikçiler 6. Filo'yu Unutmayın" pankartları açıldı. Tüm kurumların flamalarıyla katıldığı yürüyüş boyunca "Her Yer Filistin Hepimiz Filistinliyiz", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Lübnan Halkı Yalnız Değildir", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Filistin'de İntifada Irak'ta Direniş Kazanacak", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Siyonist İsrail Ortadoğu'dan Defol", "Emperyalistler İşbirlikçiler 6. Filo'yu Unutmayın", "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Sosyalizm" sloganları atıldı. Dolmabahçe'ye varan kitle, burada tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yaptı. Saygı duruşunun ardından okunan basın açıklamasında, mücadelenin daha da yükseltilmesi ve Filistin, Lübnan halkıyla dayanışmanın artırılması gerekliliğine vurgu yapıldı. Açıklamanın ardından eylem bitirilirken eyleme bin civarı bir katılım olduğu gözlemlendi.

Yurtdışında protesto eylemleri

Avrupa'nın birçok ilinde İsrail'in Filistin ve Lübnan'a saldırısı protesto edildi. Almanya'da en kitlesel eylem üç bin kişi ile Berlin'de 20 Temmuz'da gerçekleşti. (Sayı on bin denilse de üç bindi). Eyleme Berlin Filistin Cemaati, Lübnan ve Arap Cemaatleri çağrı yaptı. Eylemi düzenleyenler de bu yoğunlukta bir katılıma şaşırmışlardı. (Bir hafta önce bin 500 kişi) katılmıştı. Eylemde yoğunluklu olarak tek bir ve Hizbullah sloganları vardı. Yine önce Filistin bayrağına rağmen tek bir tane Arafat resmi taşındı. Katılan Alman örgütlerinin sayısı azdı. Varolanlar daha çok farklı kurumlarda çalışan Troçkistlerdi. Eyleme hem görevli olarak hem de Türk bayrakları ile Ülkü Ocakları katılmıştı. Yine Alman Nazileri birçok yerde olduğu gibi bu eylemi de fırsat bilip Alman bayrakları ile gelmişlerdi. Eylemde çok az ABD karşıtı slogan atıldı. Sloganlar daha çok "Çocuk katili İsrail" vb. idi.

Almanya'da solun genelinde İsrail konusunda yaşanan kafa karışıklığı nedeniyle İsrail'in yürüttüğü savaş kınayan geniş çaplı bir eylem olmadı. Buna bu savaş sanki

Hamas ve Hizbullah ile sınırlıymış gibi bir propagandanın izlenmesi eklenince meydan Alman faşistlerine kaldı. Yabancı ve aşırı Yahudi düşmanı olan Neo Naziler böylece her eyleme

sızıp taban toplamaya çalışıyorlar. Sayıları az da olsa kendisine Anti Alman diyen Almanlar İsrail yanlısı gösteriler düzenledi. Sayıları az olmasına rağmen savaşa karşı çıkan herkesi Yahudi düşmanlığı ile suçlamaları çoğunluğu ikna etmese de susturuyor. Bu korkutmanın etkili olmasının önemli nedenlerinden biri Almanya'da hala inanılmayacak derecede çok Yahudi düşmanlığının olması. Yapılan bir ankette Almanya'da yabancı ve Yahudi düşmanlığı yüzde 60 civarında çıktı. Son dönemde devletin bilinçli bir biçimde izlediği politikalar da bu durumu derinleştiriyor. Zaten zayıf olan Almanya'da her renkten sol ciddi bir süreçten geçiyor ve kutuplaşıyor.

"Emperyalizm ve siyonizme karşı Ortadoğu halklarıyla dayanışmaya!"

Türkiyeli devrimci örgütler Avrupa'nın birçok ülkesinde ve ilinde ortak eylemler gerçekleştirdiler, basın açıklamaları, mitingler düzenlediler.

22 Temmuz'da Berlin'de ADHF, HÖC, Partizan, Bir-Kar, Proleter Devrimci Duruş ve AGİF ortak miting düzenledi. Mitingde, "Emperyalizm ve siyonizme karşı Ortadoğu halkları ile dayanışmaya!" yazılı ortak pankart açıldı. Berlin Kreuzberg'de yapılan eyleme yaklaşık yüz kişi katıldı. Eylem için Berlin'de iki gün boyunca ortak imzalı çağrılar dağıtıldı. PDD olarak mitingi birlikte örgütledik ancak konuşma metninden imzamızı çektik. Eylem Almanca ve Türkçe yapılan konuşmaların ardından "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" ve "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganları ile sona erdi.

Fındıkta Kazan Kaynıyor

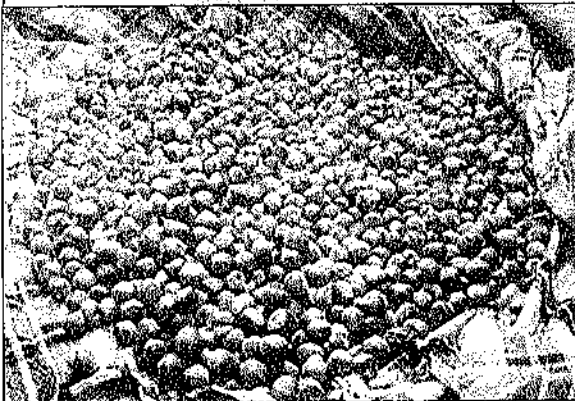
Emperyalist "tarımsal strateji" ile donatılmış bir kazan kaynıyor fındıkta. Şimdilik, ateşe dökülen benzin, eski tarzda yürüyen kooperatiflerin tasfiye edilmesi süreci oldu. Yarınlar ise çok şeye gebe görünüyor. Çünkü bu ateş milyonlarca Karadenizli'nin içini yakıyordu. Ama şimdi ateş topu olmaya hazırlanıyorlar.

Hükümet yangına körükle gitti. Özellikle son yıllarda, şimdiki konumunu bölge halkının oylarına borçlu olan milletvekillerinin yaptığı başbakan da yapmaya kalkışınca ipler koptu. Fiskobirlik ile ilgili planlarını, seçim derdinde olan fındık emekçileriyle gerçekleştirmeye çalıştılar, ama çok yanıldılar. "Körük nasıl olsa benim elimde kullanmayınca ateş söner" diye düşünenler, şimdi üzerlerine doğru yürümeye başlayan ateş topuna itfaiyeci arıyorlar.

Aslında "gelecek 20-25 yılın en karlı alanlarından biri olacak" denilen tarımın, bütün alanlarında bıçak kemiğe dayanmıştı. 2006 ağustosundaki fındık hasadı, eylülde ise ihracat sezonunun başlayacak olması Karadeniz'in kır yoksullarını öne çıkardı. Tarımsal alanın diğer dallarında olduğu gibi, fındıkta da, gerek DTÖ'de gerekse de AB "müzakere süreci"nde emperyalistlerin dayattığı uygulamalar, kır işçi ve emekçilerini perişan etmişti. Mevsimlik kır işçileri de dahil kır proleterleri, ücretlerini bile alamadıkları gibi, binbir baskı yöntemiyle çalışamaz hale getirilmişti. Özellikle Kürk mevsimlik işçiler şoven histeriyle de karşı karşıya bırakılmışlardı.

***

Tarım alanlarında atılacak en küçük pratik adım, OTP ve DTÖ kararları temelinde atılıyor. Ve bu temel baz alınarak "Tarım Stratejileri" çiziliyor, yasalar çıkarılıyor. Her nasıl olursa olsun strateji ve yasaları AB, IMF ve DB, DTÖ hazırlıyor. Dolayısıyla ipler tamamen bunların elinde. Yeni "Tarım Yasası" taslağı emperyalist tarım tekellerinin istekleri doğrultusunda hazırlanmıştı örneğin. İşbirlikçilerinin taslağı yasa haline getirmesi (yasa taslağının mecliste onaylanması) nisan 2006'yı buldu ve 24 Nisan '06'da Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girdi.

2004 yılında DB ile uyum içinde hazırlanan ve Yüksek Planlama Kurulu'nun (YPK) onayına sunulan "2006-2019 Tarım Stratejisi" de 2006 Şubatında YPK tarafından onaylanmıştı. Daha önce ise, IMF ve DB'nin emirleri doğrultusunda Tütün Yasası ve Şeker Yasası gibi yasalar zaten çıkmıştı ve pancar ve tütün ile geçimini sağlayan işçi ve emekçiler, söz konusu yasaların malum sonuçlarıyla perişan olmuştu. Öte yandan, AB Uyum Yasaları çerçevesinde ele alınıp yasa haline getirilen Tarım Sigortaları Yasası, Üretici Birlikleri Yasası, Lisanslı Depoculuk Yasası, Organik Tarım Yasası vs. bir dolu yasa, küçük ve orta köylüler ile kır işçilerini harap etti.

Elbette bunların hepsinde AB ülkeleri de dahil, diğer emperyalist ülkelerin çıkarları gözetildi çünkü. Uluslararası emperyalist tekeller ne istiyorsa, Türkiye de tarımını ona göre şekillendiriyor. Türkiye'nin bütün geleneksel ürünleri özellikle AB ülkelerine ihraç ediliyor. Üretilen fındığın çok büyük bölümünü AB ülkeleri satın alıyor örneğin. Ayrıca ABD, Rusya (daha önce doğalgaz karşılığında bile fındık ihracatı yapılmıştı), Japonya ve Çin'e de ihracat yapılmaktadır. Hatta mayıs-haziran aylarında, düşen fiyatlarla yapılan fındık ihracatı nedeniyle ABD'ye satılan fındık miktarında ani yükseliş yaşandı. Fiyatlarla oynanmasının en büyük nedeni bu. Kaldı ki, iç piyasaya son derece pahalı fındık sürülürken, emperyalist ülkelere ihraç edilenler sudan ucuz.

Tarım yasasına göre, tarım ürünlerinin fiyatları bir bütün olarak dünya pazarının ihtiyaçları temelinde ele alınıyor. Tarımın istikrarsız tüm dalları özel sektöre devrediliyor zaten. Özellikle 2000'li yıllarda girilmiş olan yol, tarımdan devlet desteğinin çekilmesi yoluydu. Yasayla birlikte "devlet desteğinin çekilmesi" yoluydu. Yasayla birlikte "devlet destekli" tarım politikası" yasal olarak da kalkmış oldu. DB'nin denetlediği programa dayalı olarak uygulamaya sokulan DGD, sözleşmeli çiftçilik, ürün borsacılığı, alternatif ürün politikası vb. uygulamalarla pratikte yaşamaya geçen tarımda yeni liberal yapı, peş peşe çıkarılan yasalarla da yasal bir çerçeveye oturdu böylece.

***

Fındıkta yaşananlar da, çizilen bu çerçeve dahilinde geliyor. Gösterilmek istendiği gibi hükümet ile Fiskobirlik arasındaki çekişmeden kaynaklanıyor. Bu görüntüdeki sorun...

Ama onların çekişmesi, olsa olsa, para sermaye sahiplerinin (uluslararası emperyalist tekeller ve onların işbirlikçisi yerli tekeller) temsilcileri ile iş gören kapitalistlerin (fabrikatörler, işyeri sahipleri vd.) ve bunlarla iş yapan ihracatçılar arasında yaşanan çekişkilere. Oysa her iki kapitalist sömürücü kesimin servetlerinin temelinde artı-değer sömürüsü yatar ve en fazla, kim daha fazla sömürecek çekişmesi olabilir aralarında. Kaldı ki, kır yoksullarının içlerinde yanan ateşin dışa vurmasından aynı derecede korkar ve onlara karşı, aralarındaki çekişmeyi bir kenara itip kol kola girmeyi aynı derecede isterler.

Kuşkusuz, Karadeniz'in kır yoksulları yaşam de-

Fındıktan nemalananların, fındık üretimini ovalardan kopararak yüksek ve sarp yerlere sürmek de dahil pek çok planları var. Toplantı üzerine toplantı yapıyorlar ama gündemlerine şimdi bir de bu yangını nasıl söndüreceklerini almak zorunda kaldılar... Kaldırdıkları taş ayaklarına düştü! Ankara "Fındık Zirvesi"nde bazı ihracatçıların, "fabrikalar yağmalanacak", sosyal patlamalar olacak" diye yakınmaları hiç boşuna değil.

neyimleriyle bunu anladılar. Hükümetin istediği gibi öfkelerinin hedefini de şaşırtmadılar, aksine her ikisine birden yönelttiler. Bununla da kalmayıp eylemlerinin yönünü, fındık fiyatlarıyla oynayan kişi ve kurumlara çevirdiler.

Giresun ve Ordu'da kitlelere dönük yaptığı konuşmalarında başbakan, fındıkla geçinen insanların tepkilerini Fiskobirlik'e yöneltilip fındık fiyatlarının da neredeyse iki kat aşağı çekilmesine neden olunca tepkiler ikiye katlandı. Sonra, ayak sesleri çınladı caddelerde. "Hükümet istifa", "Cüneyt Zapsu fındıktan elini çek" sloganlarıyla Ordu-Samsun yolunu trafiğe kapadılar, kolluk güçleri ile çatıştılar. AKP, Fiskobirlik ve Ticaret Borsası önüne yürüyerek protestolarının yönünü göstermiş oldular. Ve TZOB da dahil, ateşi söndürmek isteyenlerin karşısına dikilip, çıkarlarının çatıştığı ve kendi taleplerini dikkate almayan kurumlara güvenmediklerini haykırdılar.

Fındıktan nemalananların, fındık üretimini ovalardan kopararak yüksek ve sarp yerlere sürmek de dahil pek çok planları var. Toplantı üzerine toplantı yapıyorlar ama gündemlerine şimdi bir de bu yangını nasıl söndüreceklerini almak zorunda kaldılar... Kaldırdıkları taş ayaklarına düştü! Ankara "Fındık Zirvesi"nde bazı ihracatçıların, "fabrikalar yağmalanacak", sosyal patlamalar olacak" diye yakınmaları hiç boşuna değil.

***

ARIP (Tarım Reformu Uygulama Projesi) kapsamında ele alınan kooperatifler, kır yoksullarının ve orta köylünün bel bağladığı örgütlenmelerdi. Her ne kadar ana işlevi zengin köylü ve büyük toprak sahiplerinin çıkarlarını korumak idiyse de kendi örgütleri olarak sahiplendiler. Küçük köylüler de ürettikleri fındığı Fiskobirlik'e verebiliyordu örneğin. Kooperatif ve birliklerin aldığı ürün karşılığında verdiği küçük bir miktar parayla yeni üretim yılına hazırlanmaya çalışıyorlardı. Bu onlar için verilmiş bir anlamda sus payı da oluyordu. Şimdi kooperatif ve birlikler bu eski işlevini kaybetti (devlet desteği alan kooperatiflerin ana sözleşmesinde üreticinin ürününü alma zorunluluğu vardı), çünkü yeni yasa doğrultusunda şirket statüsüne geçen veya yeni kurulmuş "kooperatifler" var artık. Onlar stok kabul etmiyorlar. "İhtiyacı" kadarını alıyorlar (uluslararası tekellerin istediği miktar), geriye kalan ürün ise üreticinin elinde kalıyor.

2005 yılında kabul edilen Lisanslı Depoculuk Yasası ile "Ürün İhtisas Borsaları"nın kurulması koşulları doğmuş, Ticaret Borsaları da lisanslı depo kurmak için işe koyulmuşlardı. Böylece, üreticiler, ürünlerini lisanslı depolara vermek zorunda bırakıldı. Ürün karşılığında verilen senetler de Vadeli İşlemler ve Opsiyon Borsası'nda işlem görüyordu. Üretici Birlikleri Yasası (DB'nin uyguladığı ARIP çer-

çevesinde çıkmıştı), kooperatiflerin Anonim Şirket konumunda kurulmasını isteyince Fiskobirlik gibi kimi birlikler yasanın belirlediği geçiş sürecini tamamlamamışlar (ya da hükümetle ters düşen yönetimleri vardı). Hedefe çakılmaları bundandı.

Fiskobirliği dağıtmak için AKP'li bölge milletvekilleri çok ter döktü! Yapılan mitinglerin ardından bu faaliyet diğer kurumlar tarafından da tazelenildi. Hükümetin dümen suyundaki TZOB (Ordu Ziraat Odası Başkanı'nın çağrısıyla) bir toplandı düzenledi. Toplantıya Karadeniz illeri ziraat odaları başkanları, esnaf örgütleri, sendika, parti, kitle örgütleri vs. katıldı. Divan başkanı adına konuşan TOBB temsilcisi ve Ordu Ticaret Borsası Başkanı Necdet Gürsoy'a kulak verince, derdinin lisanslı depoculuk olduğu anlaşılıyordu ama amaçladığı üzere üreticileri yanına çekemedi. Onlardan büyük tepki alan N. Gürsoy şunları söylüyor:

"TBB komisyon toplantısında biz Fiskobirliğe gerekeni söyledik. Elinizdeki fındığa talibiz. Fiskobirlik bünyesinde 360 bin tonluk depoları bize ver. Lisanslı depoculuk için işlemler başlatalım. Fındık A.Ş.'yi kuralım. Fındığı almak için harekete geçelim. .salı gününe kadar haber ver dedik. Fiskobirlik bir cevap vermedi."

AKP Ordu milletvekili Hamit Taşçı'nın söylediğine göre, Ankara "Fındık Zirvesi"nde, Fiskobirliğe alternatif olarak lisanslı depoculuk yapacak bir "Fındık A.Ş." kurulması konuşulmuş zaten.

***

Geçimini fındıktan sağlayan bir köylünün dediği gibi, fiyatlarla kumar oynanıyor gerçekten de. Ağustosta açılacak fındık piyasası için, IMF ile yapılan anlaşmalarda fındık fiyatları çoktan belirlendi de: Enflasyon hedefi ne ise fiyat da bu oranda belirlenecek... Yani, örneğin, köylü fındık için ne kadar masraf yaptı, girdilerin fiyatları artış gösterdi mi, hükümetin uygulamaları ne oldu, köylü DGD ödemesini aldı mı, bunların hiçbirini ne IMF'nin ne de işbirlikçilerinin umrunda. "Hedef enflasyon" neyse fiyat da bu orandan şaşmayacak. Kaldı ki, tutmayan enflasyon hedefi şimdi fiyatların aşırı zamlanmasına neden olmuş, bu nedenle yığınlarla küçük köylü tasfiye edilmişti.

Aslında sorun ta da buydu...

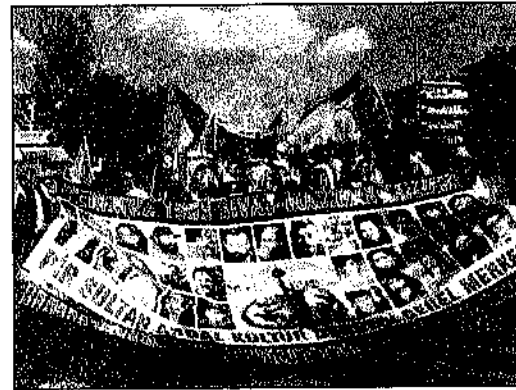
Küçük ve orta köylüler tasfiye edilirken, bunun yaratacağı sonuçlara karşı doğası gereği kapitalizm hiçbir önlem almıyor, zaten de kır işçileri ile küçük ve orta köylüyü açlıkla terbiye etmeye çalışıyorlar. Böylece, kent sermayesinin bir kısmını kırsal alana kaydırıp maki-neleşmeyle tarımsal nüfusun azaltılması işi ortaya milyonlarca işçileşmeye aday köylü çıkarıyor ama hepsinin "kaderini" Allaha havale ediyor!

Fakat küçük üreticiler, işçi sınıfı mücadelesi ile "ortak mücadele cephesi" yaratmak için gayret gösterdiğinde, bunun tüm güçlüklerini alt edeceğini göreceklerdir.

Sivas katliamının sorumlusu devlettir

2 Temmuz 1993'te Sivas'ta devlet tarafından yakılanlar, 13. yılda yaygın ve kitlesel mitinglerle anıldı. Başta İstanbul, İzmir ve Ankara olmak üzere birçok yerde anmalar gerçekleştirildi. Bu yılki anmalar on binlerle ifade edilen sayılarla gerçekleştirilirken, İstanbul'da 10 yıl aradan sonra ilk kez bir miting gerçekleştirildi. Mitinglere devrimci, demokrat, ilerici kurumların yanı sıra alevi dernekleri ve yöre dernekleri katılım gösterdi. En kitlesel ve coşkulu katılım İstanbul Kadıköy'de yapılan mitingde yaşanırken, Ankara ve Sivas'ta 5 bin, İzmir'de bin 500 kişi alanlara çıktı. Dersim, Bursa, Mersin, Adana'da da ortak etkinlikler düzenlendi. Mitinglerde aradan 13 yıl geçmesine rağmen, Sivas katliamının hala sıcaklığını koruduğu, katillerin "yakalanmadığı" ve devletin sorumluluğunda gerçekleştirildiğine vurgu yapıldı. Yine, devletin Alevileri laikliğin güvencesi olarak görme politikalarına da tepki yükseltildi. Mitinglerde en çok atılan sloganlar arasında "Sivas'ın Hesabı Sorulacak", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Kahrolsun Mit-CİA-Kontrgerilla", "Sivas Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Mitinglerden sonra da akşam çeşitli semtlerde meşaleli yürüyüşler düzenlendi. Gülsuyu'nda aralarında PDD okurlarının da bulunduğu 200 kişi Özgürlük meydanına kadar meşaleli yürüyüş yaptı.

2 TEMMUZU UNUTMADIK, UNUTTURMAYACAĞIZ!

2 Temmuz katliamının yıldönümünde Malatya'da bir araya gelen PDD, HÖC, ESP, DHP ve Partizan bileşenleri olarak merkez PTT önünde bir basın açıklaması yaparak 2 Temmuz katliamını protesto ettik. Basın açıklaması bitiminde akşam Paşaköşkü mahallesinde yapılacak olan anma etkinliğine çağrı yapıldı. Akşam Paşaköşkü Camii yanında toplanarak yakutumuz mumları yola dizerek anma etkinliğine başladık. Türküler ve marşların okunduğu anma etkinliğinde faşizme ve faşist katliamlara karşı mücadele çağrısı olana sloganlar haykırıldı.

Malatya PDD

MUNZURUN SESİNDE GÖKKUŞAĞININ RENGİNDE

"Munzurun sesinde gökkuşağının renginde buluşalım" çağrısıyla 27-30 Temmuz tarihleri arasında, 6. Munzur Kültür ve Doğa festivali, tüm baskı, engelleme ve saldırılara rağmen yapıldı.

Geçen yıl valilik tarafından güvenlik gerekçesiyle yasaklanan, fakat devrimci-demokrat kurumların çabalarıyla fiilen gerçekleştirilen festival bu yılda engellenmeye çalışıldı. Engellenme girişimlerinden sonuç alınamayınca içeri boşaltma, karnaval tarzına büründürme politikasına ağırlık verildi. Valiliğin yayınladığı genelgeyle festival süresince Dersim'e girişteki kontrol noktalarına insanlar saatlerce bekletildi. Güvenlik gerekçesiyle onlarca insan Dersim'e sokulmadı.

26 Temmuz günü Kışla meydanında kurulmuş olan devrimci basın standlarındaki Deniz, Mahir, İbo resimlerini ve flamaları yeni TMY'yi gerekçe göstererek toplamak isteyen polise karşı devrimci basın bileşenlerinin tepki göstermesiyle, polis gaz bombalarıyla devrimci basın standlarına saldırarak yaklaşık 20 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan 6 kişi tutuklandı. Ayrıca özel sayı dağıtım yapan devrimci basın çalışması ve okurlarından gözaltına alınanlar oldu.

Yeni TMY'yi gerekçe göstererek devrimci basın standlarına yapılan saldırıyı protesto etmek için biz ve diğer devrimci basın bileşenleri standlarımıza 2 saat boyunca Deniz, Mahir ve İbo resimleri asarak saldırıyı protesto ettik. Polisin resimlerin kaldırılması dayatması reddedilerek 2 saat sonunda kendi insiyatifimizle resimleri kaldırdık.

27 Temmuz günü akşam saatlerinde 96 Ölüm Orucu şehitlerini anmak ve birgün önce yaşanan saldırı ve gözaltı terörünü protesto etmek için bir basın açıklaması düzenlendi. Bizim de destek verdiğimiz basın açıklamasında 96 ÖO şehitlerinin resimleri taşındı. Türkü ve marşların söylendiği eylem sloganlar eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

28 Temmuz günü İsrail ve ABD'nin emperyalist saldırganlığını protesto eden basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında emperyalist saldırganlığa karşı mücadele çağrısı yapıldı.

30 Temmuz'da Munzura yapılmak istenen barajlara ve siyanürle altın aramaya hayır yürüyüşü gerçekleştirildi.

Devletin aylardır sürdürdüğü askeri operasyonlar, engelleme çabaları ve gözaltı teröründen kaynaklı önceki yıllara göre katılım ve coşkunun düştüğü festivalde bizler de açtığımız standda dergi, kitap ve broşürlerimizi tanıttık, satış gerçekleştirdik. Ayrıca ziyaretçilerimizle, geleceğimizi ve ideolojik-politik hattımızı anlatan sohbetler ettik. DSB Bülteni ve PDD bülteni dağıtımı yaptık.

Bir PDD okuru

Sivas'ta Pir Sultan festivali

24-25 Haziran da Sivas'ta bağlı Yıldızeli ilçesi Banaz köyünde düzenlenen Pir Sultan Abdal Anma Etkinliklerine PDD okurları olarak katıldık. Etkinliklerin yapıldığı alana kurduğumuz standda dergi ve kitaplarımızı tanıttık yaparak etkinliğe katılanlara ulaştırdık. Etkinliklere gençliğin katılımı yüksekti. İlk defa stand açtığımız etkinlikte bizlere oldukça ilgi vardı. Standımıza gelen insanlarla güncel sorunlar gerekse de kendi politik hattımız hakkında sohbetler ettik. Standın dışında da elden satışlar gerçekleştirdik. Yayınlarımızın satışını gerçekleştirdik. Ayrıca stand açan diğer devrimci yapılarla birlikte SU TV'nin canlı yayımına katılarak düşüncelerimizi aktardık.

Bir PDD okuru

Almanya'da Milli Uyum Zirvesi

Dünya Kupası sırasında ve sonrasında bir türlü camlardan arabalardan indirilmeyen bayraklardan sonra Almanya'da "milli" toplantılar türemeye başladı. Bu "milli" toplantıların ilki 14 Temmuz'da Almanya'da yaşayan göçmenlerle ilgiliydi. Toplantıya siyasetten, ekonomiden, sosyal alandan ve göçmen örgütlerinden yaklaşık 86 kişi katıldı. Bunların dörtte biri göçmen örgütlerindendi. Almanya koşullarına göre iki ay gibi çok kısa bir sürede örgütlenen bu toplantı başından itibaren tartışmalıydı. Özellikle Türkiyeli göçmen örgütleri "biz niye çağırılmadık" diye kıyameti koparıyorlardı. Alman politikacılar da son anda toplantıya Milli Görüş'ü çağırmadılar ama DİTİB'i (Diyadin İşleri Bakanlığı'nın Almanya kolu) ve Türkiye Alman Cemaati'nin üyelerini çağırdılar. Alevi Dernekleri ateş püskürdü ama fayda etmedi. Toplantıya katılmaya aday dini örgütlenmeleri (hemen hepsi öyle) sonbaharda İçişleri Bakanı'nın yapacağı 'İslam Konferansı'na çağırılacakları vaadi ile avuttular.

Uyum Zirvesi yani göçmenlerin Almanya'ya daha fazla "uyum" göstermesi için yapılan Zirvenin başında ve kamuoyunda bu kadar tartışılmasının nedeni bir göç ülkesi olan Almanya'da ilk kez göçmenlere dair böyle bir Zirve'nin yapılması. Yani göçün başlamasından onyıllar sonra göçmenlere dair merkezi bir toplantı yapılmıyordu. Etrafında bunca fırtına koparılan toplantıdan altı çalışma grubu çıktı. Bunlar göçmenlerin dil öğrenmesi, ilköğretim, meslek eğitimi, Almanya Anayasası'na ve değerlerine uyum vb. Toplantıda "Dünya Kupası'nda göçmenlerin bayrak sallaması yetmiyor" dendi ve 'Milli bir Uyum Programı' hedefi kondu. Anlaşıldığı gibi Almanya tarihinde ilk kez yapılan toplantıdan çalışma grupları dışında bir şey çıkmadı. Toplantıyı yine de herkes övdü "en azından yapıldı" diye.

Bir taraftan Almanya Başbakanı Merkel eşliğinde 'Uyum Zirvesi', "göçmen gençlere eğitim olanakları genişletilmeli, genç kızlar özgür yaşamalı, çocuklar kreşlerde özel dil eğitimi almalı, Almanya bir göç ülkesi birbirimizle kucaklaşmalıyız, uyum sağlamayan göçmenlere dair şu an ceza vermeyi konuşmamalıyız, biz onları kazanmalıyız, heran sınırdışı edilme korkusu ile yaşayan yuzdoksan bin Duldung oturumlu ("Hoşgör" oturumu) kişilere en ay altı yıl burada ve çocuk sahibi olması koşulu ile oturum verilecek" derken İçişleri Bakanı da çoktan hazır, ağırlaştırılmış yeni Göç Paketini yani Göçü Engelleme Paketini masaya koydu. Milli Uyum Zirvesi'nin çizdiği bu pembe tablo zaten bir günden fazla süremezdi.

Alman burjuvazisinin yeni yasalar çıkarmasındaki diğer önemli bir neden Fransa'daki göçmenlerin ayaklanmasından duyduğu korku ve bunun önünü alma telaşı. Alman basını "Almanya bir barut fıçısı her an patlayabilir" diye yazıp çiziyor, hergün 'yabancıların', özellikle gençlerin ne kadar tehlikeli olduğunu anlatıyor. Toplum üzerinde en etkili örnekler de okullar oluyor. Çete kurmuş, suç işleyen göçmen gençler. Abartı sınır tanımıyor, olayların gerçek nedenleri hemen hiç tartışılmıyor, toplumu genel bir korku sarıyor. Son dönemlerde her sokak başında şu uyum sağlamayan "yabancılar" konuşuluyor. Bu propaganda ne acı ki en çok da sosyal yardım alan Almanlar'da etkisini gösteriyor.

Dünya Kupası'ndan sonra artık bizde de "sağlıklı bir milliyetçilik, vatanserlik geliyor" diye naralar atan Alman burjuvazisi yeni pakete ikiyüzlüce göç paketi diyor halbuki yeni getirilen maddelerin hepsi Almanya'da yaşayan göçmenleri kapitalizmin ihtiyacına göre elemek hedefini taşıyor. Kendi kamuoyuna ve yurtdışına haklılığını ispatlamak için de bir yandan "tarihi uyum zirveleri" düzenliyor. Zirve öncesi de göçmenleri birbirine kırdırtmaya çalışıyor. Son aylarda özellikle Türkiye kökenli Seyran Ateş gibi bayanları mikrofon olarak kullanıyor. Seyran Ateş gibi; göçmenlerin uyum sağlamamasını (biz bunu asimile olmamasını anlayalım) göçmenlere ve Müslümanlığa bağlayan ve onlara zorla uyumu dayatmak gerektiğini, göçmenlerin kültürünü anlayışla karşılaşmanın yanlış olduğunu, çok kültürlülüğü savunan Alman solunun faşist olduğunu vb. zirvalayanları aylardır tüm basın yazıyor. Çıkarmak istenilen yeni yasalar da neredeyse Ateş gibilerinin söylediklerinden. Yani göçmenleri birbirine kırdırtma politikası. DİTİB gibi Diyanete bağlı kuruluşlar zaten dini örgütlenmelerine, yani para kaynaklarına dokunulmadığı sürece ağızlarını açmıyorlar, diğer birçok örgütün para kaynağı zaten Alman devleti.

Alman burjuvazisi bir yandan kapitalizmin ihtiyacına göre hareket ederek dil bilmeyen, uzun süre işsiz kalan, herhangi bir suç işleyen (üst sınırı üç yıl) göçmenleri sınır dışı etmek istiyor. Bunda yeni bir şey yok. Yeni olan mevcut yasalarla onca çabasına rağmen sürecin istediği kadar hızlı işlememesi. Şimdi bunu hızlandırmak istiyor. Yine zorunlu Almanca kursunu başarı ile bitirmeyenleri ilticası reddedilmiş olanlarda yaptığı gibi geceyarısı uykudan

alıp uçağa bindirmek istiyor. Ancak "yasada hala varolan açıklardan" dolayı bunu yapamıyordu. Yeni gelen pakette bu düzenleniyor. Sınırdışı kararı için yetkili tek bir mahkeme olacak, onun kararına itiraz edilemeyecek. Alman erkekler çalışmıyorsa yabancı bir bayanla evlenemeyecek. Örneğin Türkiye'den evlenip gelmek isteyen önce orada bir dil sınavından geçecek, dili öğrenene kadar Almanya'ya gelemeyecek. 'Uyuma gönüllü olmayan' göçmenler sosyal yardım alıyorsa önce gelirleri yüzde 30 kesilecek, gerekirse geri gönderilecek. Bu ara uyum yani entegrasyonun ne olduğunu tarif edebilen henüz çıkmadı. Diğer yandan da Almanya'ya kalifiye göçü hızlandırmak için teşvik paketleri gündeme getirildi.

Alman burjuvazisinin yeni yasalar çıkarmasındaki diğer önemli bir neden Fransa'daki göçmenlerin ayaklanmasından duyduğu korku ve bunun önünü alma telaşı. Alman basını "Almanya bir barut fıçısı her an patlayabilir" diye yazıp çiziyor, hergün 'yabancıların', özellikle gençlerin ne kadar tehlikeli olduğunu anlatıyor. Toplum üzerinde en etkili örnekler de okullar oluyor. Çete kurmuş, suç işleyen göçmen gençler. Abartı sınır tanımıyor, olayların gerçek nedenleri hemen hiç tartışılmıyor, toplumu genel bir korku sarıyor. Son dönemlerde her sokak başında şu uyum sağlamayan "yabancılar" konuşuluyor. Bu propaganda ne acı ki en çok da sosyal yardım alan Almanlar'da etkisini gösteriyor.

Bir önceki pakette "aşırı politik" kişilerin Almanya'dan hızla sınırdışı edilmesi maddesi getirilmişti. Burjuvazi bu konuda muhafazakar Bavyera Eyaleti'nin uygulamaları dışında başarısız kaldığını, bu kişilerin mahkemeye itiraz etme haklarının kaldırılması gerektiğini söyleyerek bunu uygulamaya geçiriyorlar yeni pakette.

Diğer bir alan ise Alman vatandaşlığı. Alman burjuvazisi kapitalizmin doğası gereği genç ve eğitimli göçmenleri Alman vatandaşlığına almak istiyor. (Türkiyeli'lerde ise tersten bir yönelim başladı. Özellikle üniversite mezunları Türkiye'ye dönmeyi tercih ettiklerini söylüyorlar. Bunun önemli bir nedeni ise Türkiye'de daha iyi statüde çalışabilmeleri.) Geri kalan göçmenler için Alman vatandaşlığı olmak zor bir süreç.

1990'lara kadar vatandaş olmayı yasal bir hak olarak görmeyen ve takdire bırakan, 1993'ten sonra 15 yıl Almanya'da yaşama ve çalışma şartı arayan, genç nüfusu iyice azaldığı ve emeklilikleri ödeyemez duruma gelmekten korktuğu için süreyi 8 yıla indiren Almanya istediği paketi çıkarsın, göçmenler olmadan bu zenginliğini koruyamayacak durumda. Araştırmalara göre 2010 yılında 40 yaşın altındakilerin yarısı bir şekilde göçmenlikten gelme olacak. Yani Alman burjuvazisi ne kadar çıpınırsa çıpınırsın fayda etmeyecek.

Berlin'de Ölüm Orucu ve Miting
Berlin'de 'Terciti Durdurun' hedefiyle yapılan bir aylık açlık grevi çok İKAD ve TAYAD tarafından çok sayıda eylem yapıldı. Bir aylık açlık grevinden sonra dönüşümlü olarak ard arda bir çok ilde bir hafta açlık grevi yapıldı. Bir haftalık AG Berlin'de Kreuzberg'de yapılan mitingle bitirildi ve Hamburg AG'ye başladı.

AMERİKAN DEVİ TÜRKİYE MEDYASINDA

Amerikalı büyük medya patronu Rupert Murdoch, İhlas Holding'e ait TGRT'yi satın alarak Türk medyasına girdi. Erdoğan'ın Murdoch'la yaptığı görüşmelerin ardından meydana gelen bu satışta, İhlas'ın sahibinin tek kazancı Murdoch'tan aldığı 100 milyon dolar olmadı. Bunun yanında, satışın gerçekleştiği gün, Başbakanlığa bağlı Toplu Konut İdaresi'nin Avcılar Firuzköy'deki 840 konutluk projesi de İhlas Holding sahibine peşkeş çekildi. Erdoğan, ABD'den aldığı talimatlar doğrultusunda bu dinci kanalın satışını gerçekleştirmiş, toplu konut projesini de yanında hediye olarak vermişti.

Böylece artık Türkiye'de Amerikan propagandası daha doğrudan yürütülecek ve kitlelerdeki ABD karşıtlığı yumuşatılmaya, azaltılmaya çalışılacak.

Amerika'nın sesi

Murdoch'un dev medya tekelini News Corporation, TGRT'yi 151 milyon YTL'ye (yaklaşık 100 milyon dolar) satın aldı. Türkiye'de yabancıların mülk sahibi olmasına ilişkin sınırlamaların aşılması için gerekli düzenlemeler de yapıldı, satış yasalara uyduruldu. 47 yıldır ABD'de yaşayan Atlantic Records'ın sahibi olan Ahmet Ertegun'le News Corporation arasında bir ortaklık kuruldu. Böylece satış doğrudan Murdoch'a değil, Türk kökenli birisinin kurmuş olduğu şirkete yapılmış oldu.

Murdoch, Avustralya kökenli, İngiltere'de palazlanmış, medya tekelini de ilk olarak İngiltere'de kurmuş olan bir Amerikalı. İngiliz medyasını ele geçirme operasyonunun bir parçası olarak yaygın işte çikarmalara giriştiğinde, İngiliz İşçi Sendikaları Konfederasyonu (TUC) uzun süreli ve önemli bir işçi grevi gerçekleştirmiş, yaygın direnişler örgütlenmişti.

Bugün ise, ABD medyasının içinde toplam yüzde 45 pazar payına sahip olan bir tekele sahip. Toplam 175 gazetesi, 35 televizyonu var. Ve bu güne 11 Eylül sonrasında gerçekleştirilen yasal düzenlemelerle ulaştı. Murdoch'a ait Fox TV, 11 Eylül sonrasında ABD emperyalizminin resmi yayın organı gibi hareket etti. ABD'nin savunduğu bütün hegemonyacı politikalar, Fox TV'de dile getirildi, propagandası yapıldı ve kitlelere benimsetilmesi için uğraşıldı. Bu politikalar doğrultusunda yalan ve çarpıtılmış haberler, Fox TV'nin genel yayın çizgisini oluşturdu. Afganis-

tan ve Irak savaşları sırasında yapılan bütün programları, ABD'nin haklılığını savunmak ve kitleleri savaşın gerekliliği fikrine yedeklemek için özel olarak oluşturuluyordu.

ABD'nin Irak saldırısına başlaması, kitlelerin ABD'ye bakışı açısından önemli bir dönüm noktasıdır. '90'lı yıllar, boyunca tüm dünyada ABD rüzgarları oldukça etkili bir biçimde esti, estirildi. ABD'nin dünyaya demokrasi yaydığı, dünya barışı için uğraştığı, Clinton'un büyük bir devlet adamı olduğu vb. ya-nılsaması, bütün dünyada kitleler üzerinde önemli oranda etkili oluyordu. Yine aynı yıllarda ABD'nin gerçekleştirdiği kimi işgaller ve katliamlar, kafalarda belli soru işaretleri yaratıyorsa da, ABD'nin sömürgeci-katliamcı yüzünün kitleler nezdinde de su yüzüne çıkması o kadar kolay olmamıştı.

11 Eylül saldırısı gerçekleştiği zaman, "biraz da onlar acı çeksin" diyenler azınlıktaydı. Ama bu sözler, yanlış bir yaklaşımla da olsa, nasıl bir değişim yaşanmaya başladığının göstergesiydi. Irak işgaliyle birlikte ise, gerçekler daha net ve daha yaygın bir biçimde görülmeye başlandı. ABD'nin haksız ve kirli bir savaş yürüttüğü, savaşın temel gerekçesi olan, "Irak'taki kimyasal silahlar" iddiasının boş bir yalandan ibaret olduğu gibi gerçekler, kitlelerin geniş kesimlerinde yankı buldu.

İşte bu tarihten itibaren, ABD emperyalizmi, dünya üzerinde kendisine karşı oluşan antipatiyi giderebilmek için, çok daha fazla çaba göstermek zorunda kaldı. Savaşa giderken orduyla birlikte 'iliştirilmiş gazeteciler' götürdü. Dünyanın farklı ülkelerinde medya tekelleriyle ilişkiler kurdu, kimi kurumları doğrudan satın aldı ve kendi yayınlarını yapmaya başladı. Murdoch medya tekelinin başka ülkelerde satın aldığı ya da kurduğu medya kurumları, bu yönde oldukça etkili bir rol oynadı.

ABD emperyalizmi, bununla da yetinmedi, para musluklarını açarak, satın alarak ya da tehdit ederek kendisine bağımlı çeşitli kaynaklar yarattı. Bu kaynaklar aracılığıyla, o ülkedeki kitlelerin bilincine girmeye, sempatisini kazanmaya, onları kendi politikalarına yedeklemeye çalıştı. ABD kongresinde medyayı yönlendirmek için 300 milyon dolar para ayrıldı. Bu türden faaliyetler, doğrudan bu para ile finanse edildi.

ABD emperyalizmi, dünya üzerinde kendisine karşı oluşan antipatiyi giderebilmek için, çok daha fazla çaba göstermek zorunda kaldı. Savaşa giderken orduyla birlikte 'iliştirilmiş gazeteciler' götürdü. Dünyanın farklı ülkelerinde medya tekelleriyle ilişkiler kurdu, kimi kurumları doğrudan satın aldı ve kendi yayınlarını yapmaya başladı. Murdoch medya tekelinin başka ülkelerde satın aldığı ya da kurduğu medya kurumları, bu yönde oldukça etkili bir rol oynadı.

ABD emperyalizmi, bununla da yetinmedi, para musluklarını açarak, satın alarak ya da tehdit ederek kendisine bağımlı çeşitli kaynaklar yarattı. Bu kaynaklar aracılığıyla, o ülkedeki kitlelerin bilincine girmeye, sempatisini kazanmaya, onları kendi politikalarına yedeklemeye çalıştı. ABD kongresinde medyayı yönlendirmek için 300 milyon dolar para ayrıldı. Bu türden faaliyetler, doğrudan bu para ile finanse edildi.

Türkiye'de azalan ABD desteğine karşı

Bugün bu medya tekelinin Türkiye'ye gelmesi de, dinci bir kanalı satın alması da, ABD'nin dünya üzerinde kendi propagandasını artırma faaliyetinin bir parçası olarak görülmeli.

'90'lı yıllar boyunca esen Amerikancı rüzgar ülkemizde de etkili olmuştu. Hatta uzun yıllar boyunca 'Küçük Amerika' olarak tanımlanmak, bir küçülme ve aşağılanma değil, bir övünç meselesi olarak algılanmıştı. Ancak Irak savaşı, ülkemizdeki işçi ve emekçi kesimlerde savaş karşıtlığını, bununla paralel olarak ABD karşıtlığını büyüttü, güçlendirdi. Öyle ki, 2003 yılına geldiğimizde, Türkiye'de savaş karşıtlığı yüzde 95'lere kadar tırmanmış, ABD emperyalizminin bu savaşı haksız yere ve yalanlara dayanarak yürüttüğü fikri, tartışmasız bir gerçek haline dönüşmüştü. Kitlelerin Müslüman inancına sahip olması ve Bush'un bir 'haçlı seferi' başlattığı, Müslüman dünyayı hedefe çıktığı yolundaki açıklamaları, kitlelerdeki anti-ABD'ciliği güçlendirdi.

Bu süre boyunca ABD emperyalizmi, Türkiye'deki propagandasını işbirlikçileri aracılığıyla yürüttü. 11 Eylül'den ve ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesini ortaya attığı günden bugüne, CNN Türk, CNBC-e gibi televizyon kanallarından Hürriyet gibi gazetelere, Cengiz Çandar, Ertuğrul Özkök, Mehmet Barlas, Cüneyt Ülsever gibi gazetecilere kadar pek çok işbirlikçisi, doğrudan ABD politikalarını savundular. Her biri ABD'nin savaşına Türkiye'nin neden katılması gerektiğinin propagandasını yaptılar. Burjuvazinin içindeki ABD işbirlikçisi kesimlerin sözcülüğünü üstlenen bu kesimler, kitleleri ABD politikalarına yedeklemek, ABD politikalarının hayata geçmesini sağlamak için oldukça fazla çaba gösterdiler. Ancak başarılı olamadılar.

Zaten ABD'nin haksızlığı, savaşın çarpıklığı, yürütülen katliamların boyutu öylesine büyüktü ki, kimi zaman en Amerikancı geçinenler bile, onu örtük de olsa eleştirmek zorunda kaldılar, ya da en hafifinden seslerini çıkaramaz oldular.

Bunun üzerine ABD, kendi politikalarını daha doğrudan taşımaya karar verdi. İşbirlikçileri aracılığıyla değil, doğrudan kendi denetimi altındaki bir kurumla bu alana dalmaya karar verdi, en büyük medya tekelini ülkemize gönderdi. Murdoch'un buraya gelerek TGRT'yi satın almasının arkasında yatan politika budur.

Bugünden itibaren bu kanal, İsrail'in Lübnan'a saldırımasından, Filistin'in işgaline, Irak'ta ABD'nin gerçekleştirdiği katliamlardan, Türkiye'nin biran önce ABD şemsiyesi altında savaşa girmesine kadar pek çok şeyi savunacaktır.

Ülkemizde yeni bir ABD medya tekelini, kitlelerin bilinçlerini bulandırmak için tüm gücüyle seferber olacak, savaş propagandasını daha etkin bir biçimde yürütmeye çalışacaktır. İnsanların vahşice katledilmesini, sivillerin üzerine yağdırılan bombaları, yeni üretilen kimsayal silahların çocuklar üzerinde denenmesini, aklıktan, susuzluktan, ilaçsızlıktan ölen insanları, bizlere ya bir aksiyon filmi izletir gibi izletecek, ya da tümüyle gözlerden gizleyecektir.

Yapılan satışın tek anlamı budur.

BU SAVAŞI D

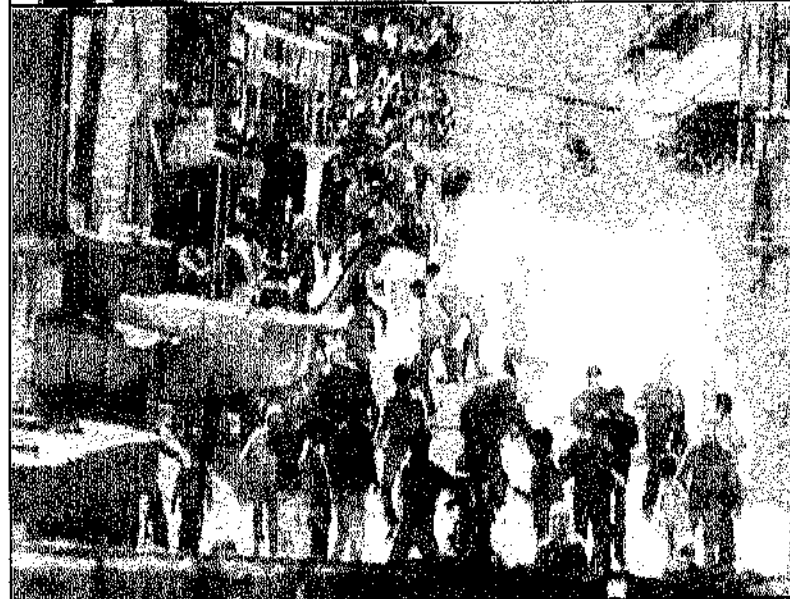

İsrail ordusu, göstermelik bir biçimde çekildiğini açıkladığı Gazze'den, bir yıl bile dolmadan yeniden girdi. Üstelik bu defa çok daha saldırgan, çok daha vahşi, çok daha kural tanımaz bir biçimde. Adeta, çekilmiş olduğu günlerin acısını çıkartırcasına... Adeta Filistin toprakları üzerindeki tek hak sahibinin kendisi olduğunu ilan edercesine... Adeta dünyaya meydan okurcasına...

Önce Gazze'ye girdi İsrail ordusu. İsrail uçakları, Gazze'nin tek elektrik santralini bombaladı, köprülerini yıktı. Sonra Suriye üzerinden Devlet Başkanı Beşar Esad'ın sarayı üzerinden alçak uçuş yaptı. Arkasından, Filistinli 8 bakan

ve 21 milletvekiliyle birlikte sayısız Hamas militanını tutukladı, Filistin Başbakanı İsmail Haniye'yi öldürmekle tehdit etti. Sonrasında ise Lübnan'ı bombala-

maya başladı ve Lübnan'ı işgal etti.

İsrail'in bu savaşa başlarken ki bahanesi, 25 Haziran'da Hamas tarafından kaçırılan bir askerini kurtarmaktı. Arkasından Hizbullah, iki İsrailli askeri daha kaçırdı, Lübnan saldırısı için de bahane oluşmuş oldu. Bugün o İsrailli askerler hala yaşıyor, ama yüzlerce Filistinli ve Lübnanlı sivil, kadın-çocuk demeden katledildi, binlercesi sakat bırakıldı.

Kaçırılan İsrailli askerler bir bahanedir, gerçekte ise, yeni emperyalist savaşın yeni bir aşaması başlamıştır. Irak savaşında ABD'nin saplandığı bataklıktan kurtulamaması, savaşın bir dönem süruncemede kalmasına neden olmuştu. ABD emperyalizmi Irak'taki başarısızlığını kapatamamış, bu nedenle başka noktalara sıçratamamıştı. Şimdi ise, İsrail'i öne sürerek kendisine yeni bir soluk borusu açıyor, savaş farklı bir noktadan yeniden canlandırıyor.

Bu savaşı durduralım!

***

İsrail Başbakanı Ehud Olmert "Tek bir Filistinlinin bile geceleri uyumasını istemiyorum" emrini verdi. Artık İsrail uçakları, geceleri Filistin üzerinde ses duvarını aşan alçak uçuşlar yapıyor ve dehşet yaratmak için özel olarak üretilmiş ses bombaları kullanıyor. Ve gerçekten de Filistinliler uyuyamıyor.

İçişleri Bakanlığı, Dışişleri Bakanlığı, Ekonomi Bakanlığı ilk vurulan hedefler arasında. Filistin hükümeti ise yeraltına çekildi. Gazze şeridindeki hükümet binalarının ve Hamas üyelerinin bürolarının bombalanmasının arkasından, Başbakan ve hükümet kaçmadı, ülkeyi terk etmedi. Artık Filistin yeraltından yönetilen bir ülke.

Gazze'de İsrail saldırısından bu yana, bir ay aşkın bir süredir elektrik ve su yok. Bölgenin tek elektrik santrali ve su şebekesi bombalandı ve yerle bir edildi. Sadece evler değil, hastaneler de elektriksiz; su motorları çalışmadığı için susuz. En temel yaşamsal ihtiyaçlarını bile karşılamıyor artık Filistinliler. Kavurucu Temmuz sıcaklarında, yiyeceklerin çürümesi, ilaçların bozulması, temiz suyun olmaması, sorunu daha da katmerlendiriyor, Filistinlilerin yaşadığı insanlık dramını daha da boyutlu hale getiriyor. Basit bir elektrik-su kesintisinde bile ne kadar sıkıntı yaşıyoruz, oysa savaş bitmeden önce elektrik santralinin yeniden yapılması, su şebekesinin onarılması mümkün değil. Yani yaşanan felaket, her geçen gün biraz daha büyüyecek, derinleşecek.

Bölgede akaryakıt sıkıntısı da başladı. Yakıt bulamayan çöp arabaları çalışmıyor ve çöp dağları hızla büyüyor. Yine enerji sıkıntısı nedeniyle, motorlarla çalışan kanalizasyon sistemi de artık durmanın eşi-

ğine gelmiş durumda. Filistin halkı için salgın hastalık tehdidi çok yakın bir tehlike.

Hamas'ın seçimleri kazanmasının ardından başlayan uluslararası ambargo, Filistinlileri zaten aç-susuz bırakıyordu. Bugün ise artık Filistinliler, sadece açlıktan değil, bombardımanlarla da ölmeye devam ediyor. Ve bombardıman, olağandan çok daha boyutlu yaşanıyor. Doktorların cesetler üzerinde yaptığı araştırmalar, İsrail'in daha önceden bilinmeyen yeni silahlar kullandığını gösteriyor. Mesela çocuk cesetlerinden, vücudun içine girdikten sonra patlamış, böylece bütün vücudu parçalamış olan mermiler çıkarılıyor.

Lübnan'da ise çok daha etkili kimyasal silahlar kullanıyor İsrail. Lübnan bombardımanlarında ölenlerin arasında, yanmadan tamamen kararmış, vücudunda mermi izi olmayan bedenler çıkıyor ortaya. İnsan vücudunda hiçbir iz bırakmadan, yara açmadan deri tarafından emilen gazları deniyor Lübnanlılar üzerinde. Uluslararası sözleşmelerde kullanılması yasaklanmış olan, atıldığı zaman binlerce misket tane sine dönüşerek geniş bir alana yayılan ve savaştan yıllar sonra bile tanelere dokunan herkesi öldürmeye devam eden misket bombalarından kullanıyor İsrail. Fosfordan çok daha etkili, bilinmeyen yeni kimyasal silahların Lübnan'da kullanıldığı artık kesinleşmiş durumda. İsrail yeni silahlarının etkisini test ediyor böylece.

İsrail, Lübnan'a çok daha pervasız bir biçimde saldırıyor. Hizbullah'ın füzelerini sivil yerleşim bölgelerine gizlediğini bahane ederek sivil yerleşimler üzerinde bombalar yağdırıyor. Mesela sınırındaki bir köyün boşaltılmasını istiyor, sonra köyden ayrılan araçların üzerine nokta atışları yapıyor. Mesela ambulansları hedef alıyor, gıda malzemeleri taşıyan bir kamyonu vuruyor.

Filistin ve Lübnan halkını topluca cezalandırıyor İsrail. 6 yıl önce boşalttığı Lübnan topraklarına yeniden yerleşiyor, bu yerleşme sırasında da bölgeyi yangın yerine çeviriyor. Lübnan'ı karadan, havadan ve denizden abluka altına alıyor. Saldırının başından itibaren 7 havaalanı, 3 liman, 56 köprü, 39 anayol, 4 doğalgaz deposu, 17 petrol tankı, 12 petrol istasyonu, 2 elektrik üretme tesisini işlemez hale getirecek düzeyde bombaladı.

İnsanlar kaçışıyor Lübnan'dan. Emperyalist ülke vatandaşları için özel olarak uçaklar, gemiler, hatta askeri helikopterler tesis ediliyor, ülkeyi terk edecek kişilerin önem derecesine göre. Yoksul işçi emekçi kitleler ise, sadece bulundukları bölgeden biraz daha kuzeye geçmekle yeti-

*"Ya savaş
re yol açar,
savaşları
Lenin. Başla
emperyalis
duracak o
kitlelerin b
çünkü. Kiti
gücü bir k
geçtiğinde,
de durabili
yoktur. Em
ve onların
nin besaplı
edecek, o
dönmüş ka
yere çalaca
lelerin*

U R D U R A L I M !

devrimle-
devrimler
r" diyor
olan bir
yaşı dur-
tek şey,
ldırısıdır
in yıkıcı
barekete
un önün-
k bir set
alistlerin
likçileri-
n alt üst
n gözü
rsını alıp
k şey, kit-
üdür.

niyorlar. Çünkü bombardımandan korunmak bile parası olanların kullanabileceği bir seçenek, diğerleri sadece sırasının gelmesini bekliyor.

'Yaz Yağmurları' adını veriyor İsrail Filistin'de başlattığı savaşa. Ve bir cehennem gibi yağıyor kimyasal silahlarını, insan vücudunun içine girdikten sonra patlayan mermilerini, bombalarını, füzelerini. Savaş giderek daha korkunç, daha tahripkar bir hal alıyor.

Bu savaşı durduralım!

***

Ancak Filistin direniyor, Lübnan direniyor, Irak direniyor...

Filistinli militanlar da İsrail'e roket saldırısı düzenliyorlar. Hamas militanları Gazze Şeridinden 12 km uzaklıktaki Aşkelon kentine 3 adet Kassam roketi fırlattılar. Roketler el yapımı ilkel silahlar; bu yanı sıra fazla bir tahribata yol açmıyorlar; ancak ilk defa bu kadar uzun menzilli bir roket fırlatılmış olması İsrail'i telaşlandırmaya yetiyor. Hamas'ın Kassam adlı roketleri, İsrail'in güneyindeki çeşitli kentleri vurmaya devam ediyor. Keza Hamas'ın İsrail'e ait 7 buldozer ile bir tankı, daha savaşın ilk günlerinde mayınlarla havaya uçurması da önemliydi.

Bir askeri kaçırıldığı için Filistin'e saldıran İsrail'e, Hizbullah'ın saldırarak iki askerini daha kaçırmaması, bir meydan okuma anlamına geliyor. Hizbullah, İsrail'in ikinci cepheyi mecburen açmasına neden oldu. Bu durum, İsrail açısından zorlayıcı bir etki yaratıyor.

İsrail, Hizbullah'ın etkin olduğu Güney Lübnan'ı sürekli olarak vuruyor. Ancak Hizbullah da İsrail'i sistemli bir biçimde vurmaya devam ediyor. Hizbullah'ın elindeki füzeler, Tel Aviv'i vuracak kadar güçlü. Hizbullah bir İsrail ticaret gemisini, Hayfa kentini, pek çok yerleşim birimini, hatta Mirondaki çok gizli askeri tesisleri vurmayı başardı. Savaşın ilk 6 gününde, Hizbullah'ın İsrail'e fırlattığı füzelerin toplam sayısı 1500'ü aşmıştı.

Hizbullah'ın Lübnan'da eğitimli ve dışlarına kadar silahlı 30 bin kişilik bir askeri gücü var. Füze sayısının ise 10 binin üzerinde olduğu düşünülüyor. Lübnan ordusunun ve hükümetinin İsrail'e hiçbir biçimde karşı dahi çıkmadığı koşullarda, Lübnan'ı savunmak Hizbullah'a düşüyor ve o da bu görevi bütün gücüyle yerine getiriyor. Bu durum, Hizbullah'ın hem Lübnan içinde, hem de genel olarak Ortadoğu halkları üzerinde prestijinin yükselmesine neden oluyor.

İsrail'in güneyini Hamas, kuzeyini ise Hizbullah vuruyor sistemli bir biçimde. Hamas'ın füzeleri ciddi bir hasar vermese bile, sembolik olarak

İsrail için önemli bir tehdit olduğunu gösteriyor.

Lübnan'daki Hizbullah hedeflerine dönük olarak günlerce süren bombalamanın ardından, İsrail açısından durum giderek daha da kötüleşiyor. Sivil can kaybı artmasına rağmen, Hizbullah'ın askeri gücüne ciddi bir kayıp verdiremiyor. Hizbullah, sadece 3 savaşçısını kaybettiğini açıkladı ve füzeleri İsrail'in üzerine yağdırmayı sürdürdü. Üstelik İsrail'in, Hizbullah füzelerinin topluca bulunduğu yerleri imha ettiğine yönelik bir veri de görünmüyor.

Son kayıpların ardından, İsrail kara hareketini genişletmekten vazgeçti. İsrail, Hizbullah ile karada karşı karşıya gelmekten çekiniyor. Kara hareketinin başlamasından bu yana, İsrail'in hem sivil, hem de asker kayıpları hızlı bir biçimde arttı. Bu durum, İsrail'in bu savaştan o kadar da kolay çıkamayacağını gösteriyor.

Hatta İsrail'in içine düştüğü durumun, Irak savaşı sırasında ABD'nin düştüğü duruma her geçen gün biraz daha benzediğini söylemek erken olmaz. İsrail, büyük bir direnişle karşı karşıya kalıyor ve henüz bu direnişe karşı etkili bir savaşıma gücü oluşturamıyor.

Diğer taraftan dünya genelinde kitleler nezdinde İsrail karşıtlığı, her geçen gün artıyor. En başta kendi ülkesindeki savaş karşıtı kesimlerin hızla harekete geçmeye başlamış olması, İsrail önünde büyük bir handikap. Hayfa kentinin ikinci defa Hizbullah füzeleri tarafından vurulmasının ardından, Tel Aviv'de gerçekleşen 2000 kişilik gösterinin talebi, 'esir değişimi gerçekleşsin' oldu. Dışarıda ise, pek çok ülkede İsrail karşıtı gösteriler artmaya başladı.

Bu savaşı durduralım!

***

ABD emperyalizmi, yeni emperyalist savaşın yeni bir aşamasını başlatmış durumda!

Aslında Irak'tan sonraki aşamanın İran ya da Suriye olmasını istiyor, hazırlıklarını buna göre yapıyordu. Ancak İran, ilk günden itibaren ABD'ye açıktan meydan okumuş, ABD'nin saldırısına hazır olduğunu bütün dünyaya ilan etmişti.

Gerçekten de pek çok etken-den dolayı, İran savaşının kolay olmayacağını ABD de biliyordu. Gerek İran'ın askeri üstünlüğü, gerek İran halkında çok güçlü bir biçimde varolan anti-Amerikan bilinç ve öfke, gerekse İran'ın arkasında duran emperyalistlerin varlığı, ABD'yi durduran önemli etkenlerdi.

Bütün bunlardan daha büyük bir önem taşıyan etken ise, Irak savaşının tüm dünyaya yaydığı güçlü anti-Amerikan duygulardı. Irak savaşı sırasında Amerikalı kitleler de dahil, tüm dünya halkları ABD'ye karşı eylemlere girişmişti. Şimdi ABD'nin yeni bir sa-

vaşa girmesi, bütün bu tepkileri katmerlendirecek, özellikle Amerikan halkındaki savaş karşıtı bilinci güçlendirecekti.

ABD emperyalizmi bu nedenle kolay olanı seçti. Yeni ve dünya kamuoyunda tepki yaratacağı baştan belli olan bir savaşı başlatmaktansa, 'bildik' ve 'alışıldık' eski bir savaşı yeniden canlandırdı. ABD-İran savaşı yerine, İsrail-Filistin, İsrail-Lübnan savaşını başlattı.

Kendisinin yerine, İsrail gibi saldırganlığı tes-cilli olan bir ülkeyi öne sürmeyi; belli bir kanıksanmışlık yaşayan ve tepkilerin kısmen körelmiş olduğu Filistin işgalini canlandırmayı tercih etti.

Kanıksamayalım! Tepkisiz kalmayalım!

Bu savaşı durduralım!

***

Savaş Filistin'le başladı, Lübnan'la devam ediyor. Ancak bu ülkelerle ve bu coğrafyayla sınırlı kalmayacak.

Çünkü bu savaş, salt İsrail'in saldırganlığıyla sınırlı bir savaş değildir. 11 Eylül saldırılarının arkasından başladığı ilan edilen, Irak saldırısıyla somut olarak işlemeye başlayan bir sürecin parçasıdır. Yeni emperyalist savaşın yeni bir aşamasıdır. ABD emperyalizminin dünya pazarlarını ele geçirmek için yürüttüğü hegemonya savaşının önemli bir adımıdır. Emperyalist ülkeler arasında 'dünya üzerindeki paylaşımış toprakların yeniden paylaşılması için' yürütülen bir emperyalist paylaşım savaşıdır. Pek çok farklı aşamalardan geçecek, farklı ülkelere ve coğrafyalara sıçrayacak, dünyanın pek çok bölgesini yangın yerine çevirecektir. Emperyalistler, bu savaşta halkların kanı ve canı üzerinden yürütmektedirler. Onlar pazar kavgası için kapışırken, kitleler acı çekmektedir. Bombardımanlarda, çatışmalarda yaralanan, sakat kalan, ölen, en yakınlarını, en sevdiklerini kaybedenler işçi ve emekçilerdir. Yokluklar içinde kıvranan, açlık çekenler halklardır. Savaşın bütün acıları, işkenceleri, katliamları, onlar içindir. Oysa emperyalistler ve uşakları, kendi rahat saraylarında, savaş bir film seyredir gibi seyretmekte; en yok edici kararlarını sırça köşklerinin güvencesi içinde vermektedirler.

Savaşı hangi emperyalist kazanırsa kazan-sın, kaybeden; işçi ve emekçiler, ezilen halklar olacaktır!

Bu savaşın bizim için tek anlamı, kan, vahşet, ölüm ve açlıktır!

Bu savaş durduralım!

***

Emperyalistlerin 'barış' üzerine yürüttüğü demagogiler, sadece gözboyama amacını taşımaktadır. Emperyalistlerin 'barış'tan anladıkları şey, savaşa verilmiş aralardan ibarettir; göstermeliktir, geçicidir, yanıltıcıdır. Onların hegemonya hırsı öylesine büyüktür ki, yenilgiyi asla kabullenmez, ilk fırsatta yeniden harekete geçerler. Onların kar savaş öylesine gözü dönmüş bir biçimde yürütülmektedir ki, bütün dünyayı ele geçireler bile gözleri doymaz, yürekleri soğumaz.

Bu nedenle onların bugün göstermelik toplantılar, zirveleri, 'barış projeleri', bizi yanıltmasın! Emperyalistlerin her biri, bu savaş durdurmayı değil, kendisi için en karlı hale getirmeyi istiyor, bunun için çalışıyor. Emperyalistlerin ve işbirlikçisi devletlerin savaş karşıtı söylemlerinin altında yatan tek gerçek budur. Ne işbirlikçi Arap rejimleri, ne en 'demokrasi beşiği' Avrupa ülkeleri, ne Türk devleti, ne de başka bir emperyalist, kapitalist ülke... Hiçbirinin savaş karşıtı demeçleri, içten değildir, kitleleri kandırmak, gerçek amaçların gözlerden gizlemek içindir. Çünkü her biri, bu savaşta kendi çıkarlarını ko-

rumak, bunu bir fırsat olarak değerlendirerek gecikmiş hesaplarını görmek istemektedir.

Emperyalist ülke ve kurumlara bir saldırı gerçekleştirdiğinde, üst üste protestolarda bulunan AB emperyalistlerinin, İsrail saldırısı karşısında önce uzunca bir süre kınama mesajı bile gönderememeleri bunun göstergesidir. Bu ülkeler, saldırıların belli bir aşamasından sonra, sadece 'orantısız güç kullanımı' gibi, katliamların ve vahşetin düzeyini açıklamaktan son derece uzak ve basit bir tanımlama yapmakla yetinmişlerdir. Keza Hizbullah'ın bölgedeki faaliyetlerinin durdurulması konusunda İsrail ya da ABD ile aynı fikirde olduğunu söyleyen Avrupalı ülkelerin sayısı da az değildir. Bu da onların hangi safta olduğunu açık göstergesidir.

"Ya savaşlar devrimlere yol açar, ya devrimler savaşları önler" diyor Lenin. Başlamış olan bir emperyalist savaşı durduracak olan tek şey, kitlelerin başkaldırısıdır çünkü. Kitlelerin yıkıcı gücü bir kere harekete geçtiğinde, bunun önünde durabilecek bir set yoktur. Emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin hesaplarını alt üst edecek, onların gözü dönmüş kar hırsını alıp yere çalacak tek şey, kitlelerin gücüdür.

I. ve II. Emperyalist paylaşım savaşlarını durduran da bu güç olmuştur. İlkinde dünyanın altında birini emperyalist kamptan koparan ve insanlığa gerçek barış, gerçek refahı, proleter demokrasiyi, eşitlik ve paylaşımı öğreten Sovyet devrimi durdurdu savaşı. İkincisinde ise, dünyanın üçte birini sosyalist kampa dahil eden devrimler peşpeşe patlak verdi ve Doğu Avrupa ülkelerinin pek çoğu iktidarlarını alaşağı ederek kendi emekçi halk iktidarlarını kurdu. İkinci emperyalist savaşı durduran güç de bu oldu. Devrim dalgasının daha fazla yayılmasından korkan emperyalistler, kendi aralarında geçici bir uzlaşma sağladılar ve savaşa son verdiler.

Bugün savaş karşıtı harekette asıl öne çıkan yön radikal-dinci önderliklerin varlığıdır. Dünya genelinde Hristiyan-Müslüman kamplaşmasının da körüklediği bugünkü koşullarda, radikal-dinci önderlikler giderek daha fazla etki kazanmakta, kitleleri sokaklara dökmeyi başarmaktadırlar. Ortadoğu'daki gelişmelere ilişkin onların refleksleri, devrimcilerden daha güçlü, eylem kapasiteleri daha gelişkin, daha hızlıdır.

Oysa savaşı durduracak olan, devrimci bir önderlik altında gelişen savaş karşıtı hareketlerdir. Tarihteki örnekler böyledir, bugün başlamış olan yeni emperyalist savaşı durduracak olan da budur. Kitlelerin devasa gücü harekete geçirildiğinde, savaş karşıtı mücadele devrim perspektifiyle yürütüldüğünde mutlaka başarı kazanılacaktır.

Savaş karşıtı mücadeleyi devrim perspektifiyle yürütelim!

Bu savaş durduralım!

Bu savaş durdurabiliriz!

Kuzey Kore ABD'ye kafa tutuyor

ABD'nin, İran ve Suriye'den sonra 'terörist ülkeler' listesine aldığı Kuzey Kore, bu ayın başında füze denemeleri yaptı. Pyongyang yönetimi, bu denemelerin devam edeceğini bildirdi ve baskı görmeleri durumunda 'somut eylem' yapacakları tehdidinde bulundu.

Tüm dünyanın gözü Ortadoğu'ya çevrilmişken, Uzakdoğu'da Kuzey Kore, kendi yolunda yürümeye devam ediyor. Hem de Amerika'nın bağımsızlık günü olan 4 Temmuz'da füze-lerini ateşliyor. Amerika'nın Alaska kıyılarına vurabilecek menzildeki yedi füzeyi deniyor fakat bunda başarılı olmadığı söyleniyor.

Füze denemesinin ardından, başta ABD olmak üzere birçok emperyalist ülke, harekete geçti. Japonya, BM Güvenlik Konseyi'ne Kuzey Kore'nin kınanması için bir karar tasarısı hazırladı. Füze üretiminde kullanılabilecek her türlü teknolojinin transferini durdurmaya çağıran sert bir karar alınmasını istedi. ABD ve İngiltere'nin desteklediği bu karar tasarısına, Çin ve Rusya başlangıçta temkinli yaklaştılar. Fakat BM Güvenlik Konseyi'nin Kuzey Kore'yi kınayan ve yaptırımlar öngören karar tasarısını kabul ettiği bildirildi. Pyongyang yönetimi ise bu kararı reddettiğini ve 'caydırıcı askeri gücünü güçlendirme' kararı aldığını açıkladı.

Füze denemelerinin başarısızlıkla sonuçlandığını, kendileri için acil bir tehdit oluşturmadığını bildiren ABD, Başkan Bush aracılığıyla, denemelerin hemen ardından başta Güney Kore olmak üzere Doğu Asya'daki işbirlikçileriyle temasa geçti. Birkaç hafta sonra da Amerikan savaş gemisi Güney Kore karasularına görüldü ve Güney Kore'nin Pusan limanına demir attı. Güney Kore, bu durumun Kuzey Kore'nin füze denemeleriyle ilgisi olmadığını açıkladıysa da aynı döneme denk gelmesinin bir rastlantı olmadığı açık.

ABD, bir yandan BM aracılığıyla kararlar çıkarır ve uçak gemisini Kuzey Kore'nin burnunun dibine gönderirken, bir yanda da Kuzey Kore'nin son füze denemeleri esnasında İranlı yetkililerin de bulunduğu iddiasını ortaya attı. Pyongyang yönetimi ile görüşen ABD'nin başmüzakerecisi, füze denemeleri sırasında İranlı yetkililerin bulunduğunu, bunun resmi olarak da kabul edildiğini doğruladı. Buna karşın Kuzey Kore'nin nükleer enerji teknolojisini başka ülkeye transfer ettiği yolunda ellerinde kanıt bulunmadığını söyledi.

ABD, bu iki önemli düşmanı, İran ve Kuzey Kore'nin işbirliğinden büyük bir endişe duyuyor. Bunu da açıkça ilan ediyor. Fakat ABD'nin hedef tahtasına çıktığı ülkeler arasında artan yakınlaşmayı ve işbirliğini durduramıyor. İran, İsrail'in Filistin ve Lübnan saldırılarına karşı da cepheden tavır alan bir tutum izledi. Hamas ve Hizbullah ile siyasal, askeri ilişkilerinin yanı sıra bu süre içinde Suriye ile de ilişkilerini geliştirdi. İsrail uçaklarının Suriye Devlet Başkanı Beşir Esat'ın sarayının üzerinden alçak uçuş yapması üzerine Suriye'ye yönelecek bir saldırıya sessiz kalmayacaklarını bildirdi, İsrail'i açıktan tehdit etti.

ABD, İsrail eliyle Ortadoğu'da savaşı yeniden kızıştıran esasında irifia kaybetmeye devam ediyor. Kuzey Kore'nin füze denemeleri, İran'ın çıkışları bu gerçeğin göstergeleri. Her iki ülke de her ne kadar Çin ve Rusya ile ilişkilerini geliştiriyorlarsa da esas olarak ABD'nin gerek dünya kamuoyunda gerekse kendi halklarında büyük bir öfkeyle karşılanmasına güveniyorlar.

ABD ise, Ortadoğu'da işleri yoluna koymadan Uzakdoğu'ya en azından şimdilik el atamıyor. Çin'in artan etki gücü de bunda önemli bir etken. Çin, İsrail'in Lübnan'daki BM elçilerine saldırısı üzerine BM'den İsrail'i kınama kararı çıkarması için ısrar etti. Ölen BM elçileri arasında bir de Çin vatandaşı bulunuyordu. Fakat ABD bu kararın BM'den çıkmasına engel oldu. Bu durum, Çin'i fazlasıyla rahatsız etti. Önümüzdeki günlerde ABD'nin İsrail eliyle Ortadoğu'da yaptığını, Çin'in Kuzey Kore eliyle Uzakdoğu'da yapması mümkün.

Kesin olan; Ortadoğu'dan Uzakdoğu'ya emperyalist çelişkilerin iyice keskinleştiği ve dünyanın dört bir yanında hegemonya savaşının giderek daha açık biçimlerde cereyan ettiğidir. Ve bu savaşı durduracak tek güç, şu ya da bu emperyalist ve onların işbirlikçileri değil, ezilen halkların, işçi ve emekçilerin devrim ve sosyalizm mücadelesi olacaktır.

Yeni emperyalist savaşın paylaşım planı

YENİ ORTADOĞU HARİTASI

ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, İsrail'in başlattığı Lübnan saldırısının ardından "Yeni bir Ortadoğu'nun zamanı geldi" açıklamasını yapınca, Türkiye cephesinden ortalık karıştı. Çünkü Rice'nin açıklaması, kısa bir süre önce Türkiye ile ABD arasında hazırlanan ama imzalanmayan 'stratejik ortaklık vizyon belgesi' ve hemen arkasından basında yer alan 'yeni Ortadoğu haritası' gibi gelişmelerin arkasından gündeme gelmişti. Bu yanı sıra da Türkiye'nin nasıl bir savaşın içine ve nasıl bir konumlanışla çekilmek istendiği tartışması hızla alevlendi.

Stratejik Ortak Vizyon Belgesi'nin anlamı

Hazırlanan belgenin birinci bölümü, ABD ile Türkiye'nin "bölgede demokrasinin ve istikrarın güçlendirilmesi, Arap-İsrail ilişkileri, terörizmle mücadele, NATO'nun dönüştürülmesi, enerji güvenliği konularında askeri ilişkilerden kamu diplomasisine kadar" ortak bir vizyona sahip olduğu saptanıyor. İkinci bölümde ise, bu ortak vizyonun yönetilmesi, yakından denetlenmesi amacıyla bir çerçeve oluşturuluyor.

Belge, her konuda ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik politikalarını yansıtmaktadır. Belgeye göre, Türkiye'nin dış politikasında ABD belirleyici söz sahibi oluyor. İsrail-Filistin sorunundan Irak'a demokrasi getirme yöntemlerine Kıbrıs sorununa kadar, pek çok konuda Türkiye'nin ABD politikasını benimsemiş isteniyor. Üstelik bu konuların her birinde Türkiye'nin farklı çıkarları olmasına rağmen bunlar yok sayılıyor ve ABD'yi nasıl destekleyeceği muğlak bırakılıyor. Keza, Kafkaslar, Karadeniz ve Hazar bölgesine ilişkin ABD politikalarında da Türkiye'nin destekçi olması, bu bölgedeki ABD hegemonyasının Türkiye üzerinden kurulması kararlaştırılıyor. Türkiye'den bütün bu konularda destek alan ABD, sadece PKK konusunda belli sözler veriyor, ancak tam da belgenin açıklandığı günlerde, ABD'nin PKK'ya ilişkin tutumu, belgedeki belirlemenin sözde kalacağını da kanıtlıyor.

Aslında bu belgenin sayfalarında yazılı olan başlıkların hiçbirisine yabancı değiliz. 11 Eylül saldırılarından bu yana, ABD emperyalizminin Türkiye'yi kendi politikalarına yedeklemek ve kendi saflarında savaşa sürmek için ne kadar çok uğraştığı, her türlü yöntemi kullanarak Türkiye'yi ikna etmeye çalıştığı biliniyor.

Ancak ABD emperyalizmi bu kadar uğraşırken, diğer emperyalistler de boş durmadığından, üstelik dünya üzerindeki dengelerde, her geçen gün hegemonyanın ibresi ABD'den uzaklaştığından, bunda tam anlamıyla başarılı olamadı. Her defasında diğer emperyalistlerin bastırması ya da kitlelerin tepkisi sonucunda Türkiye'de de dengeler bir türlü tamamen ABD'nin lehine dönemedi. Türkiye, arada duran ve gelişmelere göre tutumunu belirleyen konumunu kaybetmedi.

Aslında başbakan Erdoğan, ABD işbirlikçisi burjuvazi tarafından, ABD'nin çıkarlarını gözetmek amacıyla öne sürülmüş bir yöneticiydi ve bu konuda zaten fazlasıyla istekliydi. Birkaç ay kadar önce ABD'li yetkililerle görüşen danışman Cüneyt Zapsu'nun da düşkün ve icazetçi bir ifadesi belirttiği gibi, Erdoğan, ABD'nin 'tuvalet atıp sifonu çekmemesi', 'kullanması' gereken bir başbakandı. Öyle ki, 3 Kasım 2002 seçimlerinden bu yana, 4 yıla yakın bir zamandır bütün engellere rağmen yine de, Türkiye'yi

ABD'ye yakınlaştırmak için fazlasıyla uğraşmıştı, uğraşmaya da devam ediyor.

Son hazırlanan belge de bu çabaların ürünü olarak görülmelidir. Hayata geçirilecek olsa, gerçek anlamda bir teslimiyet belgesi olacak, Türkiye'nin ipini ABD'nin eline teslim edecek hükümler içermektedir. Ancak belge imzalanamamıştır bile. Sadece hazırlanmış, Dışişleri Bakanları nezdinde ortaklaşmış, kamuoyuna açıklanmış, fakat meclisten geçirilmemiş, Bakanlar Kurulu'na bile getirilmemiş, yani resmîyete dökülmemiştir. Bu yanı sıra genel olarak Türk devletinin, burjuvazisinin yönelimini değil, ABD işbirlikçisi burjuvazinin ve onların sözcüsü Erdoğan yönetiminin yönelimini ifade etmektedir. Üstelik hemen arkasından yayınlanan 'Yeni Ortadoğu Haritası' ile, Türkiye'ye biçilen gerçek rol ve ABD'nin Türkiye'ye bakışı da ortaya çıkmaktadır.

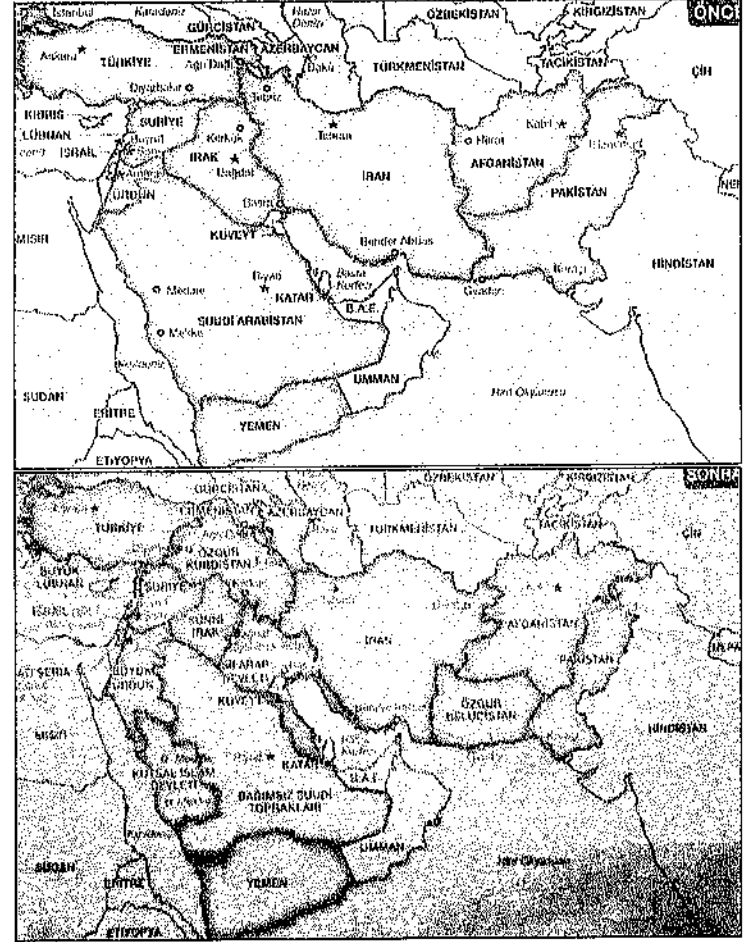
Ortadoğu'nun yeni haritası

Belgenin hazırlandığı günlerde Amerikan Silahlı Kuvvetler Dergisi'nde yayınlanan bir haber, dengeleri ve planları yeniden değiştirdi. Ortadoğu'nun sınırları en son I. Emperyalist savaş sonrasında, Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılmasının ardından, galip emperyalistler tarafından çizilmişti. Bu sınırlar, ABD emperyalizminin çıkarlarını yansıtmadığı için, bir süredir ABD tarafından yeni bir şekil verilmek isteniyordu.

Harita, öncelikle Irak'ın bölünmesini öngörüyor. Yaşanan savaş, tarafları artık bir arada yaşayamayacak hale getirmiş, bölünmenin işaretleri önceden ortaya çıkmaya başlamıştı. Zaten Güney Kürdistan, kendi devletini kurma konusunda ne kadar istekli ve artık sabırsız olduğunu uzun bir süredir açıkça ortaya koyuyordu. Haritaya göre Türkiye, İran, Irak ve Suriye'den kopan 4 parça, birleşik Özgür Kürdistan'ı oluşturuyor. Böylece ABD emperyalizmi, hem Kürtlere dönük en büyük vaadi olan bağımsız devlet kurma hakkını vermiş oluyor, hem de bu Kürdistan'ın sınırlarını Karadeniz'e kadar uzatarak Kürt petrolünün Akdeniz'e olmasa da Karadeniz'e çıkışını sağlıyor. Üstelik bu ülkenin "Bulgaristan'dan Japonya'ya kadar olan bölgedeki en batı yanlısı ülke" olacağı belirtiliyor.

Irak'ın diğer parçaları ise, Sünni Irak ve Şii Arap Devleti olarak Bağdat'ı ortadan ikiye bölerek iki ayrı devlet oluşturuyorlar.

ABD emperyalizmi, 11 Eylül saldırılarından sonra en fazla ihtiyaç duyduğu, ancak Irak işgalinden bu yana kendisinden giderek uzaklaşmakta olan, ABD politikalarını izlemekte giderek daha fazla mesafeli davranan Pakistan ve Suudi Arabistan'ı da, onlardan parça kopartarak cezalandırıyor. İran ve Pakistan'dan kopartılan iki parça birleştirilerek Özgür Belucistan adıyla yeni bir devlet kuruluyor. Böylece ABD, Hazar petrolünün Hint Okyanusu'na inişini, kendisi için daha 'güvenli' bir hattan gerçekleştiriyor. Suudi Arabistan'ın ise bir kısmını Ürdün'e veriyor ve Ürdün'ün Kızıldeniz'e açılmasını sağlayarak onu ödüllendiriyor; Mekke ve Medine kentlerini de içine

alacak şekilde bir parçayı da kopartarak Kutsal İslam Devleti' adıyla yeni bir devlet kuruyor. Müslüman dünyasının 'Vatikan'ı olacak bu devlet, ABD'nin 'kutsal topraklar' üzerindeki hakimiyetini sağlamayı amaçlıyor.

Kafkas toprakları da ABD'nin stratejisine göre şekilleniyor. İran'ın Hazar kıyısından bir bölümü Azerbaycan'a veriliyor, İran sınırları içindeki Azeri kenti olan Tebriz ise Özgür Kürdistan'a bırakılıyor.

***

Condoleezza Rice, İsrail'in Lübnan'ı işgali başladıktan sonra "Yeni bir Ortadoğu'nun zamanı geldi" derken bu harita konuyor masaya. ABD'nin yeni Ortadoğu'sunun haritası masada çizilmiş durumda; şimdi de onu hayata geçirmek için harekete geçtiler. İsrail Lübnan'a saldırıyor. Suriye ve İran hedef tahtasına çekiliyor. ABD gemileri Lübnan açıklarına demir atıyor. Birleşmiş Milletler kendi personelini vuran İsrail'i kınamayı bile başaramıyor. Avrupalı emperyalistler, İsrail'in saldırıları ve Lübnan'daki katliamlar konusunda seslerini çıkartamıyorlar ve her geçen gün ABD politikalarına daha fazla bağlanıyorlar.

Diğer taraftan ise, tam da bu saldırılar başladıktan sonra, İran, ABD ve İsrail'e meydan okumasının dozunu artırıyor. Çin'in İran'a verdiği destek artıyor. Çin ve Rusya arasındaki ilişkiler güçleniyor. Çin, saldırı sonrasında BM'nin İsrail'i kınaması için bastırıyor. Venezüella Devlet Başkanı Chavez, önce silah satın almak üzere Rusya'ya, arkasından destek ziyareti için İran'a gidiyor. Kuzey Kore, Alaska'yı yani ABD topraklarını vuracak füze denemeleri yapıyor.

Gerçekten de Ortadoğu'nun yeni haritası şekilleniyor, bunun adımları atılıyor. Savaş bir kere hızlandıktan sonra da haritanın hangi emperyalistin çıkarları doğrultusunda şekilleneceğini güçler dengesi gösterecek. Türkiye de kendi burjuvazinin iç çatışmaların seyri doğrultusunda bu şekillenme içindeki yerini alacak.

Auschwitz tarihte kaldı Barbarlık çağı sürüyor

*Toplama kampları II. Emperyalist Paylaşım savaşının en çarpıcı yüzü, bir anlamda da özeti-
dir. Tekellerin bedava işgücü kaynağı olarak
kullandıkları toplama kamplarındaki insanlar,
aynı zamanda en aşağılık bir ırkçı-faşist saldırı-
ganhga da maruz kalmışlardır. Yeniden bir em-
peryalist paylaşım savaşına girdiğimiz bu gün-
lerde, savaşın bu çarpıcı ama en yalın yüzünü
göstermek için, daha önce 26 Ocak 1995 tarihli
Ahıteri gazetesinde yayınlanmış olan bu yazıyı
yeniden yayınıyoruz.*

Auschwitz... Nazi Almanyası'nın en büyük toplama ve ölüm kampı. Gaz odaları, insan yakma fırınları, ceset depolama mahzenleriyle dev bir imha merkezi.

Auschwitz, Polonya'nın eski başkenti Krakov'a bir saatlik mesafede küçük bir kasaba. Asıl adı Oswiecim. Almanlar Polonya'yı işgal ettikten sonra Auschwitz adını vermişler. Şimdi ise faşizmin barbarlığını, vahşetini tüm kuşaklara aktarabilmek için bugünlere taşınmış bir müze.

Ölüm Fabrikası

27 Ocak 1945'te Sovyet Kızılordusu Auschwitz'e geldiği zaman, kampta bulunan 1.5 milyon kişiden geriye sadece 7 bin 650 kişi kalmıştı. Bir de 7 ton paketlenmiş saç balyası.

Auschwitz ve hemen arkasından kurulan "2 numaralı Auschwitz" Birkenau kamplarında toplam 20 ülkeden getirilen Yahudiler, Çingeneler, Katolikler, Sovyet ve Polonyalı savaş esirleri tam 58 ay boyunca süren tarifsiz acılar ve ölüm yaşadılar.

Bu kamplara vagonlarla ölüm taşı-
nı-

yordu. Gelenleri önce cinsine, yaşına, ırkına ve çalışma gücüne göre ayıklıyorlardı. Çocuklar ve anneler, gaz odasına ilk götürülenlerdi, bir de yaşlılar. Sonra çalışma koşullarından dolayı zayıf düşenler...

Tutsak sayısı ve öldürülecek insan sayısı sürekli artıyordu. Auschwitz'in yanına yeni kamplar kuruldu, yeni gaz odaları ve fırınlar eklendi.

Öyle ki, fırınların insan yakma kapasitesi günde 4 bin 756 kişiye ulaşmıştı.

Tutsaklar "canlı kobay!"

Faşizm, "üstün Alman ırkı" yaratmak ve kimyasal silahları geliştirmek için yüz binlerce tutsağı "canlı kobay" olarak kullandı. Ünlü "ölüm meleği" Doktor Mengele'nin Auschwitz'den Alanya'ya yolladığı ilk materyaller, öldürülen Çingenelerin gözleri, çocukların iç organları, tifo bulaştırıcı kanı oldu. Mengele insanlara mikrop aşıyor, kolları ve bacakları kangrene dönmüş yaralar açıyor, sonra bunları buzlu sulara atarak kaç dakikada donarak öleceklerini saptıyordu.

Faşist ideolojiye göre "aşağı ırkların" tek görevi "üstün ırka" hizmet etmektir. II. Paylaşım Savaşı boyunca Almanlar bu amaç için 6 milyonun üzerinde insan öldürdüler ev bunların en az 5 milyonu Yahudi'ydiler.

İnsan derisini "süs eşyası" olarak kullanacak kadar gözü dönmüş bir vahşet sergileyen faşizm. Genç ve güzel ciltli olanlar kliniğe götürülerek burada ciltleri bozulmasın diye iğne ile öldürülüyor sonra derileri yüzülüyordu. Bu derilerden yapılan abajurlar, kamp komutanlarının, Nazi liderlerinin evini süslüyordu.

İnsan saçından astarlık kumaş ve şilete yapan fabrikalar kurulmuştu Alanya'da. Yaktıkları insanların küllerini ise gübre olarak kullanıyorlardı.

Alman tekelleri kar rekorları kırıyor

Auschwitz'in girişinde büyük harflerle "çalışmak insanı özgürleştirir" yazar. O koşullarda bunun adı, "çalışarak ölmeye özgürlüğüydü". Esirler en ağır koşullarda çalıştırılıyor, karşılığında ise sadece günlük yiyecek olarak sabahları bir fincan kahve, öğleyin bir tas çorba, akşam da yarım ekmek veriliyordu. II. Paylaşım Savaşı başladığında, 1929 bunalımı aşılmıştı. Özellikle Alanya'da savaş hazırlıkları, sanayiye büyük itilim kazandırdı. Zaten savaşı, bitinin yeniden kanlanması üzerine eski nüfus alanlarını ve yenilerini ele geçirmek için çıkardı. Komünist ve işçi hareketinin çoktan ezilmiş bulunduğu savaş yıllarında emekçiler öldürücü bir sömürüye tabi tutuldu. Dahası, savaş esirleri de "ücretsiz iş gücü"

olarak tepe tepe kullanıldı.

Kimya sanayi alanındaki dev Alman töstü IG Farben, en büyük mahkum işvereni durumundaydı. Auschwitz kampının yanına kurduğu sentetik benzin tesislerinde binlerce mahkum işçi çalıştırdı. Milyonlarca insanın öldürülmesinde kullanılan Zygon B gazı, IG Farben patentli üretiliyordu.

Büyük tröstlerin her biri belli kamplar üzerinde imtiyaz sahibiydiler. Krupp Auschwitz'den, Siemens Revansbück'den, Zella-Mehlis Silah Sanayi Buchenwald'den yüz binlerce işçiyi çalıştırıyorlardı. Bu işçilerin dinlenme süresi 5 saatle sınırlıydı. Gündelikleri olan yarım Mark ise onlar adına SS'lere ödeniyordu.

Kamplarda direniş

Bu kadar vahşet, sömürü ve zulüm olur da direniş olmaz mı? Nazi kamplarının en ağır baskı koşullarında direnebilmek gerçekten de çok zordu ve bedeli ölümdü. Ama faşizm, yine de irili ufaklı bir dizi direnişi engelleyemedi. Kimi zaman çekilen acıları, işlenen cinayet ve katliamları resimle yazıyla kaydetmekti direnmek. Kimi zaman dayanışma, umudu yeşerten küçük bir yardım. Ama bunların önemi ve insanlığa bırakacağı miras büyüktü.

Birçok kampta "uluslararası kamp komiteleri" oluşturuldu. Bunlar tutuklular arasında dayanışma ve yardımlaşma duygularını geliştirmek, yaşam koşullarını bir nebze olsun iyileştirme mücadelesi veriyorlardı. İşbirlikçilik yapanları cezalandırma türü eylemleri de oluyordu.

Kamplarda soykırım artınca, komiteler firar, sabotaj, isyan gibi eylemler örgütlediler. Bunlardan en önemli ve trajik olanı 1944 yılında Auschwitz'de yaşanandır. Gaz odaları ve ölü yakma fırınlarında çalışan "sonderkomando" adı verilen Yahudiler, üç SS subayını öldürüp bir fırını havaya uçurdular. Bir süre Nazilerle çatıştıktan sonra hepsi öldürüldüler.

Bu komitelerin dışında esir düşen Sovyet subayları tarafından kurulan "Savaş Esirleri Kardeşliği Örgütü" vardı. Örgütün amacı, Alman askeri ve sanayi tesislerine sabotajlar düzenlemek, işbirlikçileri cezalandırmak ve kamplarda ayaklanmayı örgütlemektir. Bunun için yeraltındaki Alman anti-faşist direnişçiler ile de ilişkiye geçildi. Fakat kısa bir süre sonra örgütün yöneticileri tutuklandı ve katledildiler.

Nazi vahşetine karşı duyulan kin ve öfke öylesine büyüktü ki, savaş sonrası Auschwitz kamp komutanı Rudolf Hoses, Auschwitz'deki bürosunun önünde kurulan darağacında asılarak cezalandırıldı.

Göstermelik törenler izleri silmez

Auschwitz'de 1.5 milyon katledilen insanı anmak için resmi törenler yapıldı geçen hafta. Dualar edildi; "Auschwitz'ler bir daha olmasın" denildi. Ama anma toplantıları bile ırkçılığın, milliyetçiliğin gölgesi altında yapıldı.

Biri Polonyalıların, diğeri Yahudilerin olmak üzere iki ayrı anma düzenlendi. Ama her iki taraf da komünistler ve kurtarıcı Kızılordudan hiç söz etmemekle birleşti. İlkinde Polonya Devlet Başkanı Wa-

lesla, Yahudilerin adını bile anmayarak Auschwitz'de en çok Polonyalıların öldüğünü söylerken, Yahudi düşmanlığını sürdürüyordu. Yahudiler ise Auschwitz'deki Katolik kilisesine karşı çıkıp, onun aleyhinde gösteriler yaptılar. Oysa Auschwitz'de ölenlerin arasında hemen her ulustan ve dinden insan vardı. Faşizm kendi dışında herkese düşmandı. En insanlık dışı uygulamaları yaparken hiç de diline, dinine, milletine bakmıyordu.

"Auschwitz'ler olmasın" ama nasıl?

Faşizm ve onun en çıplak hali ölüm kampları, sadece insancıl bir tepki ile ve "bir daha olmasın" demekle ortadan kalkmıyor ne yazık ki. Auschwitz yalnız dünyanın olayı değil, bugün de farklı biçimlerde yaşıyoruz onu. İşte yanı başımızda Kürt halkı her gün faşizmin vahşetini ve soykırımını yaşıyor mu? İşte Bosna, Çeçenistan, Raunda, Filistin... Dünyanın "kurbanı" Yahudiler, Nazileri aratmayan bir vahşetle bugün Filistin halkına kan kusturuyorlar.

Bugün yaşanan yeni kriz dönemi ile birlikte emperyalistler ve yerli işbirlikçileri için faşizm yine "çare" olarak hortlatılıyor. Avrupa'da ve birçok yerde faşizm tehlikesi giderek büyüyor. Bu gelişmeler karşısında faşizme karşı olan her insana düşen görev daha aktif bir şekilde mücadeleyi yükseltmek olmalıdır. Faşizme ve onun dayanağı emperyalist köleliğe karşı dişe diş bir kavgaya yürütülmeden ne onun vahşeti, zulmü, soykırımı biter ne de Auschwitz'ler son bulur.

Auschwitz Kronolojisi

27 Nisan 1940: Nazi Polis Örgütü Şefi (SS lideri) Himmler, Auschwitz yakınlarında kampın kurulması için emir verdi.

4 Mayıs 1940: SS yüzbaşısı Rudolf Hoses kamp komutanlığına atandı.

20 Mayıs 1940: İlk 30 Alman tutuklu kampa getirildi. Ardından 728 Polonyalı.

Eylül 1941: Siyanürli Ziglon B" gazı ilk kez tutuklular üzerinde denendi. 850 Polonyalı ve Rus savaş esiri öldürüldü.

Ekim 1941: Birkenau köyü yakınlarında bir kamp daha kuruldu.

Ocak 1942 Birkenau'da Yahudilerin imhasına başlandı.

26 Mart 1942: "Kadın bölümü"nin kuruluş tarihi. Tutuklu sayısı 6 bine ulaşıyor.

Şubat 1943: Çingeneler için Birkenau'da bir özel kamp kuruluyor.

Mayıs 1943 Joseph Mengele "kamp doktorluğu"na getiriliyor.

1944 bahar ayları: Macar Yahudileri Birkenau'ya getiriliyor, 800 bin kişi gaz odalarında katlediliyor.

Ağustos 1944: Sovyet Kızılordusu bölgeye yaklaşmaktadır. SS komutanları kampı söküp ortadan kaldırmaya başlıyorlar.

2 Ağustos 1944: Çingene kampı dağıtılıyor.

7 Ekim 1944: Büyük isyan. 4 nolu ölü yakma fırınında çalışan Yahudiler, ayaklanarak tesisi havaya uçuruyor. 450'si can veriyor.

17 Ocak 1945: "Son yoklama toplamı" tutuklu sayısı: 67 bin 12.

18 Ocak 1945: Büyük tahliye başlıyor. 58 bin esir, Alanya'daki kamplarda çalışmak üzere yine zorla yürüyüş katileleri oluşturuluyor.

27 Ocak 1945: Polonya'ya giren Sovyet Kızılordusu, kampta ölüme terk edilmiş 7 bin 650 tutuklu buluyor.

Geleceğimizin Köprüsü TARİHİMİZ

* 1 Ağustos 1969-Demirdöküm Fabrikası'nda İşgal

Türk-İş'e bağlı Cevher-İş sendikası ve DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasına geçen işçiler, sendikalarının tanınması için oturma eylemine başladılar, sonrasında oturma eylemini fabrika işgaline dönüştürdüler. Ancak, devlet de boş durmaz ve binlerce askerle işçilere saldırır ve bir ay boyunca fabrikayı işgal altında tutar. Ancak işçilerin kararlılığı mücadelenin kazanılmasını yanında getirdi ve işverenler sendikayı tanımak zorunda kaldı.

* 5-6 Ağustos 1945- Hiroşima ve Nagazaki'ye Atom Bombası Atıldı

II. Dünya Savaşı sürerken, ABD emperyalizmi tarafından Japonya'nın Nagazaki ve Hiroşima kentlerine atılan atom bombaları sonucunda 210 bin insan öldü. Bu saldırılarla II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın bittiğini iddia etmeye devam ediyor burjuvazi. Dünyadaki tüm ezilen halkların tepkisine neden olan bu katliam, tarihe kara bir sayfa olarak geçti. O tarihte ilk kez denenen bu bombaların tahrip gücünü gören emperyalistler, daha sonraki süreçlerde de buna benzer birçok saldırı yaptı ve işçilere, emekçilere gözdağı vermeyi amaçladı.

* 13 Ağustos 1913- August Bebel öldü

Alman Komünist Partisinin önderlerinden olan Bebel, işçi kökenli olmasına rağmen siyasi-ideolojik olarak kendisini geliştirmiş, oldukça önemli ürünler ortaya koymuştu. Devlet konusunda Marks ve Engels'e ters düşmüş olmakla birlikte kadın sorunu konusuna ilişkin olarak önemli belirlemeler yapmıştı.

* 15 Ağustos 1984- Şemdinli ve Eruh Baskınları

Gerillaların Şemdinli ve Eruh'a düzenlediği baskınlarla PKK, Kürt Ulusal Mücadelesi'ni başlattığını ilan etti.

* 18 Ağustos 1944- Ernst Thaelman Katledildi

I. Dünya Savaşı'nın ardından yeniden kurulan Almanya Komünist Partisi'nin önderlerinden olan Thaelman, Komünistlerin de önderleri arasında yer alıyordu. Faşizme karşı mücadeleyi sonuna kadar sürdüren Thaelman, kitleleri de bu yolda seferber etmek için varını yoğunu ortaya koydu. Tutsak edildiği kamplarda da yaptığı her şeyi, faşizme karşı mücadeleyi yükseltme çağrısına dönüştürmek için çabaladı. Thaelman'a özgürlük isteyen kitleler meydanları doldurdu ve büyük gösteriler düzenledi. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın devam ettiği 1944 yılında Nazi'lerin yenileceği kesinleşmişti. Naziler, yenilgilerin intikamını halktan ve önderlerinden alıyordu. Thaelman da bu sebepten dolayı katledildi.

"Yaşamımızın öyküsü ağırdır. İşte tam da bu yüzden sağlam karakterli insanlara gereksinimimiz var. Çünkü devrimin neferi olmak demek, inancımıza sarsılmaz bağlılık, öyle bir bağlılık ki, yaşam ve ölüm sırasında kendisini sınavabilmeli, aynı zamanda mutlak güvenilirlik, umudunu yitirmemek, kavga cesareti ve hangi koşullarda olursa olsun, tuttuğunu kopartabilecek güçte olmak demektir."

* 19 Ağustos 1936- F. Garcia Lorca Kurşuna Dizildi

Franco faşizmi tarafından kurşuna dizilene Lorca, şiirlerinde halka direnmek için esin vermeye çalıştı.

* 25 Ağustos 1948- Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti İlan Edildi

Defalarca kez işgallerle karşı karşıya kalan ve bunlara karşı sürekli mücadele içinde olan Kore'yi 1919 yılından itibaren de Japonya işgal etmiş bulunmaktaydı. İşgal altında asimilasyona ve işkencelere maruz kalan Kore halkı, 1930'lar da direnişe geçti ve Komünist Parti önderliğinde silahlı kurtuluş mücadelesine dönüştü. 1945'te Japon emperyalizmi ülkeden çıkarıldı ama Güney kısmı ABD tarafından işgal edilince Kore ikiye bölündü. Ardından yapılan reformlarla birlikte 1948 yılında Demokratik Halk Cumhuriyeti ilan edildi.

* 2000'de başlayan ölüm orucu eyleminde Ağustos şehitleri

Muharrem Horoz 3 Ağustos 2001
Osman Osmanağaoğlu 14 Ağustos 2001
Hülya Şimşek 31 Ağustos 2001
Fatma Bilgin 10 Ağustos 2002
Birsan Hoşver 22 Ağustos 2002
Gülnihal Yılmaz 25 Ağustos 2002
Fatma Köse 31 Ağustos 2002
Selami Kurnaz 12 Ağustos 2004

14 Ağustos 1956- Bertolt Brecht Öldü

Devrimci bir sanatçı olan Brecht sanatını her dönem işçiler ve emekçiler için kullandı, mücadelenin bu alandaki en büyük isimlerinden biri oldu. Yaşadığı dönemde güncel olan ne varsa her şeye bir duyarlılık gösterdi ve burjuva yoz sanata karşı, devrimci sanatın temsilcilerinden biri haline geldi. Tiyatro ve şiir alanında oldukça önemli ürünler verdi. Kitleleri seyirci olmaktan çıkartan ve oyunun bir parçası haline getiren epik tiyatroyun yaygınlaşmasını sağladı.

Brecht'in ürünleri asıl olarak Alman faşizminin azgın saldırıları altında ortaya çıkmıştır. Bu nedenle faşizme ve savaşa karşı mücadele perspektifini içermektedir. Yeraltı yaşamını övdüğü 'Ört izlerini', Partinin yaşamsal derecede önemli olduğunu anlattığı Parti şiiri gibi eserleri, Brecht'in Alman faşizminin saldırıları altında, doğru yönü nasıl çizdiğini göstermesi açısından önemlidir.

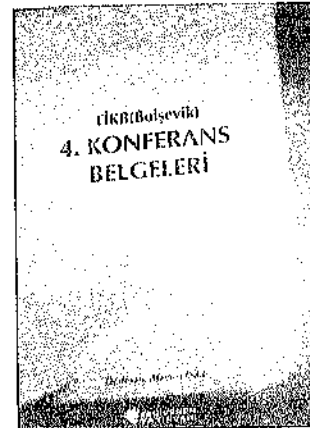
Çok sade ve yalın bir dil kullanır eserlerinde. Aynı zamanda son derece güçlü bir anlatım oluşturur bu sadelik. İşçilerin ağızından sorular sorar, diyalektiği anlatır, tarih bilincini işler. Safı bellidir. Faşizmin saldırıları sonucunda Almanya'dan kaçmak zorunda kaldı. Kaçış sonrasında düşüncelerinde ve bağlılığında değişimler oldu. Ancak onun yarattığı ürünler, bugün de önemli bir yer tutmaktadır.

Ne için?

*Bu çizimleri bendim
sana giy diyen, oğul
bu haki gömleği bendim
sana giy diyen
Nereden bilecektim
bu kara günleri göreceğimi
bilseydim, giydirmem derdim,
giydirmem
asın beni derdim daha iyi*

*Nasıl varacaktım farkına
nereden bilecektim, nereden
celladıymışsın meğer sen
kendinin
haki gömlek vardı her zaman
sırtında senin,
giyme şu gömleği demedim
sana
demedim oğul,
bugünleri göreceğimi bilmiyordum
ne yapayım,
sana o gömleğin kefen
olacağını
bilmiyordum.*

Bertholt Brecht

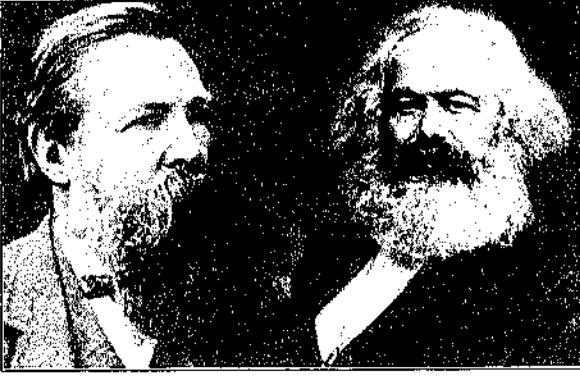
İhtilalci Komünistlerin Ekim 2005'de gerçekleştirdikleri 4. Konferansın belgeleri, tarihsel öneminden ve güncel değerlendirmelerinden dolayı yayınevimiz tarafından kitap olarak basılmıştır. Kitapçılardan ve yayınevimizden temin edebilirsiniz.

Fatih ve Ölüm Orucu afişleri yapıldı

'84 yılında Ölüm Orucu eyleminde şehit düşen komünist önder M. Fatih Öktülmüş'ü anmak için ölüm yıldönümünde afişlerimiz çıktı. Haziran ayı, aynı zamanda tüm ÖÖ şehitlerini anma ayı olarak belirlenmiş olduğu için Fatih'in afişlerinin yanısıra tüm ÖÖ şehitleri için ikinci bir afiş daha çıkarıldı. Çıkan afişler, İstanbul'da, Malatya'da ve yurtdışında çeşitli yerlerde duvarlara yapıştırıldı.

Devrimin Generali Friedrich Engels

'General'dir Engels'in lakabı. Çünkü kitle hareketleri, ayaklanmaları, Paris Komünü ve 1848 Alman devrimleri başta olmak üzere dönemin bütün önemli olaylarını sadece siyasal

yönüyle değil, askeri yönüyle de yakından incelemiştir. Ayaklanmanın yaşandığı yerlere gitmiş, savaşma yöntemlerini değerlendirmiştir. Paris'in dar ve karmaşık sokaklarında yürütülen barikat savaşlarını askeri açıdan süzgeçten geçirmiştir. Engels kitlelerin ayaklanmasının başarıya ulaşmasının en önemli unsurlarından birisinin askeri yön olduğunun farkındadır çünkü. Ayaklanmaya katılım ne kadar büyük, kitleler ne kadar coşkun olursa olsun, askeri anlamda yapılacak hatalar ayaklanmanın kaderini belirleyecek kadar önemlidir. Bu nedenle Engels, her kitle hareketini askeri yönüyle de çözümlemeye çalışmıştır. Bugün bizim de, başlamış bulunan yeni emperyalist paylaşım savaşına bu gözle de bakmamız gerekmektedir. Askeri açıdan donanımsız bir kitle hareketi, ne kadar güçlü olursa olsun, karşısında dişine kadar silahlanmış bir biçimde savaşan burjuvaziye karşı yenilmeye mahkumdur çünkü.

Yeni emperyalist savaş sürerken, askeri dehalara duyulan büyük ihtiyaç nedeniyle, devrimin komutanı ve 'general' olan Engels'ten öğreneceğimiz çok şey var. Engels, gördüklerini, pratikte uyguladıklarını, sınıf savaşımının meyveleri haline getirmektedir. Marks'la birlikte komünizmin gerçeğe dönüşmesi için, gerekli teoriyi ortaya koymakta, eşsiz eserler bırakmaktadır. Ömrünü proletaryanın hizmetine sunan, onların yaşamından öğrenmeye, öğrendiklerini süzgeçten geçirerek gelecek nesillere taşımaya adaydır. Teoriyi yaşıyordu ve yaşatıyordu. Sıcaklığı, hareketliliği ve her şeyi süzme gücüne sahip beyniyle silaha, kitlelere önderlik ediyordu. Dostu ve yoldaşı Marks'la birlikte, proleter savaşımın olduğu her alanda bulundu ve yönlendirdi.

Engels, bir dokuma kenti ve metalürji merkezi Wuppertal'de 1820'de doğar. Ailesi zengin olmasına rağmen, o kendisini incelemeye ve dünyayı keşfetmeye adanır. Proletarya havzalarında gezer, işçilerle konuşur, onların zor yaşam koşullarını görür. Gördüklerini ve yaşadıklarını, 19 yaşındayken yazdığı ilk kitabı Wuppertal Mektupları'nı yayımlar. Araştırmalarına devam eder Engels ve işçileri iyice tanımaya başlar. Bu inceleme ve araştırmalarını yaparken katip olarak çalışır. İngiltere'de kaldığı süreç içinde, kapitalizmin en hızlı geliştiği yerlerden biri olan ülkeyi keşfeder ve işçi sınıfının sefaletine tanıklık eder, sürekli onlarla iç içedir ve İngiltere'de İşçi Sınıfı'nın Durumu'nu yayımlar 25 yaşında.

Keşfettikçe işçilerin neler yapabileceğini daha iyi anlıyor, anlatıyordu. Bir süre sonra Marx'la tanışır ve bitmeyecek bir dostluğun ve yoldaşlığın emsalsiz örneklerini yaşarlar beraber. 1848 barikatlarının hem stratejisini hem taktiklerini çizerler, yenilgilerden sonra yenilgilerin sebeplerini irdelerler. I. Enternasyonal'de işçi sınıfının biricik kurtuluş yolu olan Komünist Manifesto'yu yayımlarlar. Kapitalizmin gelişim hızı ve bağrından çıkardığı sınıf olan proletaryanın hızla büyüyen ve gelişen sayısı, dünyayı değiştirecek olanların aynı zamanda yaratanlar olduğunu göstermek için çalışıyorlardı. Süreç hızlı akıyordu, Fransa'da, İngiltere'de, Almanya'da güçlü ayaklanmalar ortaya çıkıyordu. Engels siyasi kurtuluşun askeri ve doğru bir savaşla olacağını bilinceydi. 1871'de Paris Komünü kurulduğunda en büyük coşkuyu Marks'la beraber o göstermiş, yenilginin kaçınılmaz olduğunu bilmelerine rağmen, askeri-siyasi örgütlenme noktalarında uyarılar yapmışlardı.

Engels, Marks'ın ölümünden sonra, proletaryanın kurtuluş mücadelesini kendi nezdinde cisimleştirdi. Mütevazı, yaşamıyla bir yandan üretiyor, bir yandan dostu ve yoldaşı Marks'ın eserlerini yayınlıyordu. Hızla gelişen kapitalizmin yarattığı sefalet ve çürüme, proletarya saflarını kalabalıklaştırıyor, kurtuluşu biraz daha yakınlaştırıyordu.

Engels, siyasi bir deha, askeri bir otoriteydi.

Biz de bugünkü savaşın onun titizliği ile çözümlemeli, siyasi ve askeri yönlerini doğru tahlil etmek için çaba göstermeli, mücadelenin rotasını bunlara bağlı olarak çizmeyi başarmalıyız.

Lenin ölümsüzdür!

Meclis Başkanı Bülent Arınç, Rusya gezisi sırasında ziyaret ettiği Lenin müzesinde, Lenin'in huzuruna çıktığında, onu ölü olarak gördüğü için memnuniyetini belirten sözler sarfetmiş.

Proletaryanın büyük önderine karşı duyduğu kin, Arınç'ın sözlerine olduğu gibi yansımıştır. Ama onun sözlerindeki duygu, sadece sınıfsal bir kin değil, hatta ondan daha büyük bir korkudur da.

Her sınıf, kendi dünyasının penceresinden bakar hayata; bu nedenle de kendi sınıfının ufku kadar görür dünyanın genişliğini. Arınç'ın penceresi, burjuvazinin penceresidir. Ve hangi ulustan olursa olsun burjuvazinin Lenin'e bakışı, aynı kini, aynı korkuyu taşımaktadır. Onu tarihin görkemli sayfalarından, kitlelerin bilinçlerinden kopartarak, toprağın en derin yerine gömmek, kitlelerdeki Lenin sevgisini yüreklerden kazımak için az uğraşmadılar bugüne kadar. Ancak başaramadılar.

Rusya'da '90'ların başından bu yana her birkaç yılda bir, Lenin'in mozolesinin kaldırılması ve Lenin'in gömülmesi tartışmaları yürütülür. Ancak devlet, bu konuyu gündeme getirdiği her defasında, Rusya'da çok güçlü kitle eylemleri yapılır. Kitlelerin tepkisinden çekinen burjuvazi, bu tartışmayı birkaç yıl sonrasına bırakarak geri adım atar.

Almanya'da birkaç yıl önce 'Elveda Lenin' ismiyle bir film çekilmişti. Filmin mesajı çok netti: Lenin'in öldüğünü kabullenin, kapitalizmin sunduğu yaşantıya ayak uydurun! Film, doğru düzgün bir yankı bile yaratmadan, kitlelerin ilgisini fazlaca çekmeden, kısa bir sürede indirildi vizyondan. Kitleler, filmi hak ettiği gibi karşılamışlardı.

'80'lerin sonunda ve '90'ların başında 'komünizm öldü' çığlıkları atan burjuvazi, Lenin'in heykellerini sökme yarışına girmişti. Bu heykelleri sökerek ve Lenin'i gömerek, sosyalizm düşüncesini yok edebileceğini, kitlelerin sınıfsız, sömürsüz ve insanca bir yaşama olan özlemlerini de Lenin'le birlikte mezara gömbileceğini düşünmüştü. Oysa öyle olmadı.

Çünkü Lenin öylesine büyük izler bırakmıştı ki kitlelerin bilincinde, bunları silmek, 'elveda proletarya' yaygaraları arasında Lenin'i de eritmek mümkün değildi. Lenin'i büyük yapan şey, sınıflar mücadelesi tarihinde oynadığı roldü. Bu da tarihe altın harflerle kazanmış durumdadır.

Sosyalizm fikri, pek çok yönüyle Lenin'in pratiğinde somutlanmıştır.

Proletaryanın partisinin nasıl olması gerektiği Lenin'in yürüttüğü parti içi mücadelenin içinde şekillenmiştir mesela. Hızırlardan arındırılmış, işçi sınıfının öncü ve örgütlü müfrezesi olarak inşa edilmiş bir parti, Lenin'in eseridir. Ve bu parti sayesinde kitleler, proletarya ideolojisini tanımış, bu parti sayesinde devrim-sosyalizm ve sınıfsız toplum idealinin gerçekleşebileceğini öğrenmiş, bu parti sayesinde proletarya gücünü birleştirerek burjuvazinin karşısına dikilebilmiştir. Proleter devrimin başarıya ulaşmasının tek garantisi olan, illegal temelde ve hiyerarşik olarak örgütlenmiş güçlü ve sağlam bir partinin inşası, Lenin'in önderliğinde gerçekleş-

şebilmiştir.

Emperyalizmin tahli ve emperyalist savaşa karşı tutumun nasıl olması gerektiği konusunda da Lenin, dünya proletaryasına önderlik etmiştir. Emperyalizmin, kapitalizmin çürüten ve asalaklaşan biçimi ve en üst aşaması olduğunu ortaya koymuş, kar hırsı ve rekabetin ortaya çıkardığı tekelleşme olgusunu tanımlamıştır. Emperyalist savaşın, 'paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması' mücadelesi olduğu, Lenin'in tahlilleri arasındadır.

Emperyalist savaş başladıktan sonra, 'anayurdun savunulması' adı altında, proletaryanın kendi burjuvazisiyle işbirliği yapmasını ve başka ülkelerin proleterlerine karşı savaşmasını savunan Kautsky'ye ve II. Enternasyonal oportünizmine karşı da mücadele etmiştir. Savaşa girmiş bir ülkenin proletaryasının tek görevinin 'emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmek' ve 'silahları kendi burjuvazisine çevirmek' olduğunu anlatmıştır. 'Siperlerde kardeşleşme' çağrısıyla birlikte, karşı saflarda yer alan ülkelerin askerlerinin birbirlerine ateş etmesini durdurma çağrısı yapmış, devletlerin savaşçı politikalarını uygulanamaz hale getirmeyi başarmıştır.

Proletaryanın devrimini ete kemiğe büründüren, sosyalizmin zaferini gerçek kılan da Lenin'dir. Kitlelerin nabzını çok iyi tutmuş, her aşamada doğru politik hattı belirleyerek kitle hareketine yön vermiştir. Ayaklanmanın olgunlaştığını fark ettiğinde ise, doğru zamanda ayaklanmayı başlatarak iktidarı ele geçirmeyi başarmıştır.

Bugün daha hala, Moskova'ya gidenler, Lenin'in mozolesinin önünde bekleyen insanlar görürler. Hava ne kadar kötü olursa olsun, bu kuyruk, bu insan seli mutlaka vardır. Genç yaşlı pek çok insan, Lenin'in yüzünü bir kere daha görmek, ona, insanlığa kattığı değerler için teşekkür etmek isterler. Ölümünün üzerinden on yıllar geçmesine rağmen, hala bu kadar büyük bir saygı gören başka bir lider yoktur tarihte.

Proletaryanın iktidarını hayata geçirmek için izlenmesi gereken hattın teorisini doğru bir biçimde yapmasını, devrime giden yolun taşlarını büyük bir sabırla adım adım örmesini, devrim anını da doğru tespit ederek te reddütsüzce harekete geçmesini başardığı için, o büyük bir usta, devrimin önderi, proletaryanın ölümsüz lideridir.

Bu nedenle Lenin ölümsüzdür. Bu nedenle onu kitlelerin kalbinden koparak unutturmak, onun tarihe altın harflerle kazındığı sayfaları yoketmek mümkün olmayacaktır.

TARIMDA GÖZDE SEKTÖRLER-III

SEBZE VE MEYVECİLİK

"Tarımda gözde sektörler" başlığı altında yayınladığımız yazı dizisinde, geçen sayılarımızda, "hayvancılık" ve "organik tarım"ı ele almıştık. Bu sayımızda ise, "sebze ve meyvecilik" konusunu işliyoruz. Yazı dizimiz, önümüzdeki sayı, "seracılık" ve "emeğin meyvesi, emekçilerindir" bölümü ile son bulacaktır.

Çin'de faaliyet gösteren ABD'li bir firmanın duvarlarında şu sözler asılıymış: "Afrika'da her sabah uyanan bir ceylanın ayakta kalmak için en hızlı koşan aslandan daha hızlı koşması gerekir, yoksa öldürülecektir. Afrika'da her sabah uyanan bir aslanın da en yavaş ceylandan daha hızlı koşması gerekir, yoksa aç kalacağını bilir." Bunu kapitalist rekabette "ayakta kalmak için ormanın temel kanunlarından biri olan hızla dikkat çekmek" isteyen İstanbul Sanayi Odası (İSO) Başkanı Tanıl Küçük aktarıyor. (16.11.05, Dünya)

Kuşkusuz, "orman kanunları" emperyalist-kapitalist sistemin kanunlarıdır. Fakat bu sistemin karakteristik özelliklerinin yanında, doğanın dengesini kuran "orman kanunları"nın masum kaldığı ve -kıyaslamaya yer bırakmayacak kadar da- bu kanunlardan vahşi olduğu biliniyor.

Tarımsal arazilere ve bir bütün olarak tarım ve hayvancılık sektöründe hegemonya kurmak için, dünya gıda ve tarım tekelleri(*) arasında süren emperyalist rekabet; sebze ve meyve-

cilik alanında da egemenlik savaşı olarak yürüyor. Sebze ve meyvecilik gibi insanlık için temel beslenme ürünleri üzerinde kim güç olur ve diğerlerini ekarte ederse, bu alanın hükümdarı o olacak çünkü. Yine sistemden kaynağını alan dünya tarım alanlarının hızla daralıyor olması, dünya topraklarının verimli tarım alanlarına göre paylaşılması savaşımını olabildiğince keskinleştiriyor.

Bir yanda, sanayi ve tarımsal sektörlerin gelişimine paralel olarak artan yerleşim ihtiyacı ve geniş otoyollar vb. ulaşım olanaklarıyla eş zamanlı olarak büyüyen kentlerin beslenme ihtiyacının artması(**), diğer yanda söz konusu aynı kentlerde amaç dışı kullanım nedeniyle tarımsal alanların yok olması... Bu durum et ve süt gibi hayvansal ürünler dışında sebze ve meyvede de artan gereksinimi büyütürken en yüksek kara dayalı emperyalist tarım politikaları nedeniyle en geniş kitlelerin beslenmesi ve sağlığını tehlikeye sokuyor. Emperyalist sistem, aynı zamanda halk sağlığı ve beslenme olanaklarının çarçur edilmesi anlamına geldiğine göre, salt kır işçi ve emekçilerini değil, tüm toplumsal sınıf ve tabakalar için sömürünün katmerlenmesini, kötü beslenmelerini ve sağlıklarının bozulmasını beraberinde getiriyor. Öte yandan gelişkin kapitalist ülkelerde on yıllardır tarımsal kapitalizm geliştikçe kurlar şehirleri çevreler duruma gelirken, ürettikleri ürünleri ihraç eden ülkeler durumuna geçiyor ve küçük köylüler yığınlar halde proleterleşiyor. Ve bu ülkeler, kendilerine bağımlı hale getirdikleri ülkelerin ucuz işgücüne daha fazla ihtiyaç duymaya başlıyor. Ayrıca, şehirleşmedeki kara dayalı yapılaşma-

sı, hazır gıda tüketimini teşvik ediyor ve böylece hızlı gıda tüketimini sağlamak için katkı maddeleri üretiyor. Bunun ABD'deki etkileri ise biliniyor. Sürekli "ukınma hali" beraberinde büyük sorunları da taşıyor ve emperyalistler sözde bu sorunları çözme adına yeni kar sektörleri yaratıyor.***) Mesela insan sağlığında yol açan tahribatlar sonucu oluşan hastalıklara ilaç üretimi... (Prozac, depresyon geçirenlere; cinsel ilgisizlik yaşayanlara Viagra; hiperaktif hastalığı geçiren çocuklara, Ritalin ilaçlarının satılması gibi)

Kapitalist tarım için amaç, en yüksek kar için ileri teknik kullanarak az sayıda işçinin çalıştırıldığı koşullarda ucuz işgücüyle en yüksek verimi almak olunca, tarımsal alanlar için de hegemonyalarına aldıkları bağımlılaştırılmış ülkelere dayatılan emperyalist politika ve yasalar işlemeye başlıyor: Toprak arazileri ve envanterlerinin tutulması, ürün borsalarının kurulması ve böylece ürün fiyatlarının serbest piyasada belirlenmesi, koruma ve destekleme politikalarının tamamen kaldırılarak düşük maliyetli ürünlerin üretilmesi, sözleşmeli çiftçilik ile alternatif ürünler ekilmesini içeren bir dolu yasa ve uygulamalar ile halkların kölelik zincirlerinin daha sıkı bağlanması...

*ActionAid alanında bir kuruluşun dünya gıda tekellerinin ekonomik olarak egemenlik gücüne ilişkin bir rapor hazırladığı yönünde 2005 yılının ocak ayında basında haberler çıktı. Dünyaya işlenmiş gıdasının üçte birini 30 tekelin elinde tuttuğunu ortaya koyuyor bu rapor. Buna göre, 5 tekel tahıl ticaretinin yüzde 75'ini, 3 tekel dünyada satılan çayların yüzde 85'ini, genetik tohum pazarının yüzde 81'ini de Monsanto tekelini tek başına elinde bulunduruyor. Rapor, özellikle 1995'lerden sonra tekel payı aşırı yükselen tekelleri de şöyle sıralıyor: Nestle, Monsanto, Unilever, Tesco, Wal-Mart, Bayer, Cargill... Öte yandan, Tesco, Aldi, Carrefour, Metro gibi tekellerin bağımlı ülkelere satın aldığı meyve, sebze, et ve mandıra ürünlerini satın alma oranının yükseldiğini ve bu tekellerin "fiyat belirleme" işini egemenlikleri altına almış olmaları nedeniyle çok fazla küçük üreticinin tasfiyeye uğradığını da belirtiyor.

**İstanbul örneğinde görüldüğü gibi: İstanbul'da, ülke çapında var olan 4 milyonu aşkın tarımsal işletmeden sadece 20 bin tarımsal işletmeye sahip ve ülkede yaşayan her 100 kişiden 15'i İstanbul'da yaşıyor. Sebze, meyve, et, süt, yoğurt ve hububat ürünleri de dahil, İstanbul halkının tüm beslenme ihtiyacının yüzde 95'i ithal ve kaçak mallardan ya da diğer şehirlerden gelen ürünlerle karşılanıyor. (veriler, İstanbul İl Tarım Müdürlüğü'nün hazırladığı "İstanbul İl Master Planı"na ait.)

***Türkiye'de son 10 yılda katkı maddeleri kullanılmış ürün üretiminde hızlı bir yükseliş yaşanıyor. Bu sektörde 300'e yakın firma üretim yapıyor ve bunların büyük çoğunluğu emperyalist sermayeli. Kuzey Afrika, Ortadoğu, Kafkas ülkelerine ihraç da ediliyor bu ürünler. Örneğin, Symrise, yüzde 100 Alman sermayesi ile kurulmuş olan bir firma. Yine dünya tekellerinden Lesaffre Grubu'nun bir kuruluşu olan ve son 15 yıldır Türkiye'de de faaliyet gösteren Öz Maya Sanayi AŞ. ekmekte bile sağlığa zararlı katkı maddeleri kullanan bir firma. Merkezi Belçika'da bulunan Amylum'un üretim tesisi de var Türkiye'de Amylum Nişasta Sanayi ve Ticaret AŞ'ye buğday ve mısırdan tatlandırıcı üreten bir firma...

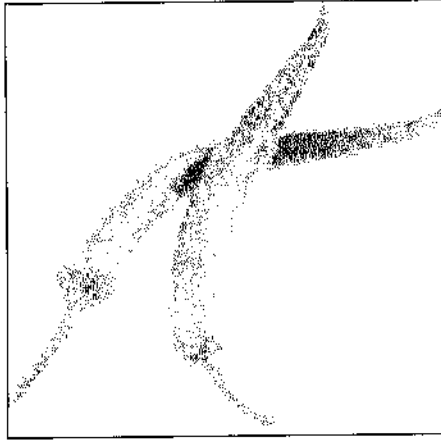
Emperyalist tarım ve gıda tekelleri, egemenliği altında tuttuğu ülkelere tarım ürünleri için ithalat serbestliğini şart koşuyor. Ve bütün kural-ları (kuralsızlığı) işbirlikçileri aracılığıyla söz konusu ülkelerin ekonomisine (ve politikasına) yön verecek şekilde bu tekel-ler belirliyor.

İthalat ve ihracat ilişkisinde de aynı şey yaşanıyor. Emperyalist sistemin karakteristik özelliklerinden biri de; tekellerin kendi ülkelerinin işçi ve emekçilerinin ürettiği ürünleri gerçek değerinden çok fazla pahalı fiyatlarla, bağımlı ülkelere ihraç etmesi (onlara ithalat zorunluluğu getirir) kendisinin ise bağımlı ülkelere işçi ve emekçilerinin ürettiği ürünlere gerçek değerinin çok altında bir fiyat ödemesi (onlara ihraç zorunluluğu da getirir) ve böylece azami kârıyla devasa büyüklükte servet biriktirmesi... Çünkü ucuz satın aldığı toplu ürünleri yüksek fiyatlarla marketlerde satışa çıkarır ve tarımsal ürünler üzerinden en yüksek kâr elde etmiş olur. İşin özünü oluşturan yasa şudur: "Milyonlarca insanın toplumsal emeğinin ürünü, kapitalistlerin özel mülkiyetini oluşturur."

Emperyalist tarım ve gıda tekelleri, egemenliği altında tuttuğu ülkelere tarım ürünleri için ithalat serbestliğini şart koşuyor. Ve bütün kuralları (kural-sızlığı) işbirlikçileri aracılığıyla söz konusu ülkelerin ekonomisine (ve politikasına) yön verecek şekilde bu tekeller belirliyor. Özellikle tarım ürünleri, dünyayı yönetmenin ve egemenlik altına almanın önemli ayaklarının birini oluşturuyor. Bu tekeller, bağımlı ülkelerin tarımsal ürünlerine gümrük vergisi ve kota koyarak, onların ancak kendilerinin izin verdiği oranda ve izin verdiği ürünleri pazara sürmesini sağlarken; kendi hükümetleri aracılığıyla uyguladıkları sübvansiyon vb. nedeniyle ülkelerinde oluşan bol tarımsal ürünü tümüyle istedikleri çeşitlilikle ve şekilde ihraç ederek, dünya tarım pazarında hakimiyet kuruyorlar. Üretim bolluğundan ise ne emperyalist ülkelerin ne de bağımlı ülkelerin işçi ve emekçileri yararlanabiliyor. Fakat bağımlı ülkelerin işçi ve emekçileri üzerindeki sömürü defalarca katlanarak büyüyor da büyüyor. Doğallığında, en önemli geleneksel ürünleri de dahil, pekçok tarım ürünü "ekenin elinde" kalıyor, yoksullaşma oranı ve bağımlılaştırma derinliği her geçen gün artıyor. (*)

Hastalıklı-İlaçlı Ürünler ve Emperyalist Egemenlik

Sebzeler ve meyve tüketimi, sağlıklı beslenmenin çok önemli bir şartıdır. Fakat yığınlarca insan açlık ve yoksulluk sınırının altında "yaşamaya" terk edilirken, açlıktan ve soğuktan yaşamını kaybedenlerin sayısı olağanüstü artış gösteriyor. Türkiye'de 1 milyon insan açlık çekiyor, her 3 kişiden biri de yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Yani binlerce insan her an ölümler yüz yüze iken milyonlarca insan da yeterince beslenemiyor. Fakat sistem, aç ve yoksul bırakmakla yetinmiyor, her yolla ölümlere yol açan bir çarkın içine sokuyor insanları ve onların yaşamı üzerinden büyük karlar ediniyor. Alım gücü her geçen gün aşağıya çekilen işçi

Özellikle tarım ürünleri, dünyayı yönetmenin ve egemenlik altına almanın önemli ayaklarının birini oluşturuyor. Bu tekeller, bağımlı ülkelerin tarımsal ürünlerine gümrük vergisi ve kota koyarak, onların ancak kendilerinin izin verdiği oranda ve izin verdiği ürünleri pazara sürmesini sağlarken; kendi hükümetleri aracılığıyla uyguladıkları sübvansiyon vb. nedeniyle ülkelerinde oluşan bol tarımsal ürünü tümüyle istedikleri çeşitlilikle ve şekilde ihraç ederek, dünya tarım pazarında hakimiyet kuruyorlar.

ve emekçiler, nerede en düşük fiyatta ürün satılıyorsa oraya yöneliyor, bu da tekellerin "kar kapısı" oluyor. Çünkü her türlü yolsuzluk işini bizzat tekellerin kendisi yönetiyor. En sağlıklı, en pahalı, özel yetiştirilmiş ürünler burjuvaziye, varlıklı kesimlere; pazara sürülen bozuk ve hastalıklı, hormonlu ve kaçak ürünler ise işçi ve emekçilere... Açlık ve yoksulluk çekenler bu ürünleri "kapışırken" denetimden de geçmiş ve "sağlıklı" raporu almış oluyor bu ürünler, çünkü "denetim" tam bir yolsuzluk yuvası...

Türkiye ve Rusya arasında "Akdeniz Sineği Lavrası" krizi yaşanmıştı. (**). Haziran 2005'te açığa çıkan bu olay, Türkiye'den ithal ettiği yaş sebzeler ve meyvelere Rusya'nın yasak koymasıyla duyulmuştu. Hemen ardından ise, dönemin Tarım ve Köy İşleri Bakanı Sami Güçlü'nün koltuğundan olması ve yerine Mehdi Eken'in oturtulması, gözleri sebzeler ve meyvecilik alanına çevirmişti.

Türkiye'nin tarım alanlarında her yıl 40 milyon ton sebze ve meyve üretiliyor ve yüzde 10'u bulmayan ihracatın en büyük bölümü Avrupa ülkelerine yapıyor. Ucuz maliyetle üretim yapan Suriye, Ortadoğu pazarını eline geçirince ihracatı düşen, bu nedenle Rusya ve Polonya'da pazar arayışına başlayan Türkiye, Rusya pazarına doğru açılım yapmaya başlamışken, yakın geçmişte, Avrupa'dan, daha sonra da Rusya'dan yasaklamalarla karşılaşmıştı. Gerekçe ise aynıydı: Hastalıklı ve ilaç kalıntısı bulunan ürünler gönderiyorsunuz... Bu nedenle de Türk kalite kuruluşlarına güvenmediklerini açıkladılar. Ve uluslararası kalite kuruluşlarından sertifika alınması zorunluluğu getirdiler.

Daha koltuğuna oturduğu ilk aylarda köylülere "gözünüzü kara toprak doyursun" diyecek kadar pervasızlaşan, öncesinde de, "sağlıklı raporu"na onay vererek hastalıklı olarak (deli dana hastası olan ineklerin) ithal edilen etleri kütüphanelere yediren ama hiçbir şekilde istifa etmeyen tarım bakanını yerinden edecek kadar etkili olan Rus emperyalistlerinin bu karşı atağı ve Türk işbirlikçi tekelci burjuvazisinin telaşı nedendi? Sorun salı hastalıklı sebzeler ve meyvelerin ihraç edilmesine izin verilmiş olması mıydı? Kuşkusuz bu da bir etken idi, ancak Rus (veya başka) hangi ülke, halkı için hastalıklı ürünleri piyasaya sürmüyordu ki? Fakat Rus emperyalistleri "iş" sıkı tutarak "başka bir şey" de demek istemişti.

Doğu Akdeniz İhracatçıları Birliği (DİİB) Yönetim Kurulu Başkanı A. Hamdi Gürdoğan'ın (araya başbakanların girmesiyle "işler" durulduktan ve Rus Federasyonu Bilki Karantina Teşkilatı'ndan 12 uzmanın yaş sebzeler ve meyveciliğin üretiminden çıkışa dek uzanan süreci incelemeye alınmaları ve bir dolu kural koymalarından sonra) açıkladığına göre, "işin" içinde siyasi nedenler vardı: Zaten Rusya'nın ihracat

yasası koyması ile boru hatları ve boru gazlarının kullanımı ile ilgili konuların olduğu günlerin rastlaşması hiç de "tesadüf" değildi.

Hangi emperyalist ülke ya da ülkeler topluluğundan gelirse gelsin, dayatılan yasa ve kuralların değişmeyen özü Türkiye için de geçerli: Tarımsal topraklarımız ve kır işçi ve emekçilerimizin binbir zahmetle büyük bir yoksulluk çekerek ürettiği ürünlerimiz ve üretkenlerin ucuz işgücü üzerinden süren emperyalist rekabet... Emperyalist tarım ve gıda tekelleri, pazarın uygun bulduğu ürünleri üretmesi ve ürünlerin istedikleri standartlarda olmasını Türkiye'ye de şart koşuyorlar. İşbirlikçileri de, bunların harlıyken yerine gelmesi için istihla çalışıyor, istenilen modellerde üretim koşullarını olgunlaştırmaya çalışarak, tekelleri istediği zaman ve miktarda, biçim ve uygun çeşitlilikte ihraç edip, dayatılan koşullarda ürün ithali için de yarıp tutuşuyor.

Emperyalist Çarkın Yasaları

AB ülkeleri de dahil bütün emperyalistler, gerek birbirlerine gerekse de bağımlı ülkelere karşı, sisteme özgü bir işleyiş olarak, ihraç ettikleri ürünlerde pekçok yolsuzlukla çalkalanıyorlar aslında. Çarkın kanunu böyle işliyor. Bu işleyiş, bazen -hatta çoğu kere- herhangi bir siyasi karara karşı koz olarak da süregidiyor. Ama kar hırsı, ekonomik kararların da son derece keskin tartışmalar sonucunda alınmasını beraberinde getiriyor. Bu bir "kaz çigiri" sorunu da olabilir, "gofret" sorunu da... Küçük-büyük fark etmiyor, tüm kar unsuru olan her nesne için geçerli oluyor.

"Fransız kaz çigiri ezmesini diğer AB ülkeleri üretebilir mi" konusunda olduğu gibi. Almanya'nın üretemeyeceği AB komisyonunda uzun tartışmaların sona ermesiyle karar altına alınabildi. Veya Belçika... Belçika, diğer AB ülkelerinin gofretini fındık, fıstık, meyve koyarak üretemeyeceği, sadece şeker ve çikolata konması gerektiği yönünde yine aynı yolla karar altına aldı. Ya da hırsızlık olayları nedeniyle birbirlerine karşı poliseye önlemlere başvurabiliyor AB ülkeleri: "... Brüksel'de polis AB'nin tarımından sorumlu bölümünü bastı.

*Bir yandan da bağımlı ülkelerin ihracat işinde de emperyalist sermayeli tekeller başı çekiyor. 2004 yılı verilerine baktığımızda, ilk 1000 ihracat şirketinin içinden 109'unu emperyalist sermayeli şirketler oluşturdu Türkiye'de. Bunların 1000 şirket içindeki oranı yüzde 10 olmasına karşın yapılan ihracatın tamamının yüzde 29'unu ellerinde tutuyorlar. Aynı zamanda emperyalist sermaye en fazla tarım ve gıda sektörüne yatırım yapıyor. Salt İstanbul'da (İstanbul Ticaret Odası verilerine göre) emperyalist sermayenin ortaklık kurduğu şirket sayısı -özellikle son iki yılda- en çok gıda ve tarım sektöründe artış gösterdi.

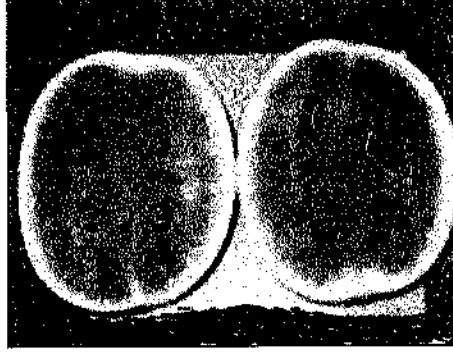
**Daha önce de 2001 yılında Fransa ve Almanya ile de benzer bir kriz yaşanmış (biberde yüksek oranda zirai ilaç kalıntısı bulunması nedeniyle) Almanya ve Fransa yasaları ile karşılaşmıştı Türkiye. Japonya ise, yine Akdeniz Sineği Lavrası rastlanan narenciye ürünlerine ve kiraza yasak koymuştu.

Fransa, Belçika ve Hollanda'da operasyonlar yapıldı. Dosyalara, bilgisayara disketlerine el konuldu. İddialara göre, Tarım Komisyonu'ndaki bazı Hollandalı görevliler tabii fiyatları ile ilgili bilgileri resmi açıklamalardan iki saat önce rüşvet aldıkları şirketlere bildirerek borsada büyük paralar kazanmalarını sağladılar." (Zafer Atay, 27.10.2003, Dünya gazetesi)

Demek ki yolsuzluk-hırsızlık vs. bütün ülkelerin egemen sınıflarına özgü ve sistemin çürümüşlüğü'nün bir ifadesi olarak dünya çapında yaygın olarak süsüyor. Bunlar sadece birkaç örnek. Özellikle de pazarda pay sahibi olan tekellerin bağlı olduğu ülkeler arasındaki rekabette keskin bir hal alır. AB, ABD, Çin, Japonya, Rusya, Kanada vs. ülkeler, hepsi için geçerlidir bu durum.

Aralarındaki yasal kurallar ise WTO (Dünya Ticaret Örgütü) tarafından belirleniyor. Kuşkusuz AB ülkelerinin veya Çin, Japonya, Rusya, ABD vs. kendi belirledikleri kuralları da var. Fakat ortak kararlar WTO toplantılarında belirleniyor ve tabii büyük çekişmeler sonucunda ve hatta karar almadıkları toplantılarla, dünya işçi ve emekçilerinin öfkesini enselerinde hissederek... Bağımlı ülkelere getirilen kota ve gümrük vergileri ile emperyalist ülkelerin sübvansiyon politikaları, bu toplantıların temel maddeleri olmaya devam ediyor. Kitlelerin sokak çarpışmaları sonucu oluşan basınçla Brezilya, Hindistan gibi ülkeler ile pazar payını pekiştirmek isteyen Çin, AB ve ABD'nin kendi ülkelerindeki destekleme politikalarını ertelemeleri, bağımlı ülkelerin ürünlerine konan kota, gümrük vergileri vs. yaptırımların kaldırılması doğrultusunda kararlar çıkarmak isterken, bu konu aralarında çatışma noktası olarak sürüyor. Ancak AB Komisyonu, 2005 Aralık ayında Hong-Kong'da ticaret bakanlarının bir araya geleceği WTO görüşmeleri için, Çin ve diğerleri ile keskin maddeler içeren bir öneri paketi sunup, bağımlı ülke halklarının tepkilerini yumuşatarak sempatiyle toplama ve onları etkisi altında tutarak ABD ve Japonya gibi rakipleriyle pazar paylaşımı yapmaya hazırlanmaktadır. Öte yandan da, ABD'nin yıllardır sıkıştırdığı AB'nin GDO'lu ürünleri ithal etmesi noktasında kimi tavizler vererek, ABD'nin elindeki kozları alma hesabı içindeler.

AB ülkeleri, EUREPGAP (Avrupa Perakende Sektöründe İyi Tarım Uygulamaları Protokolü) kurallarını da, esas olarak kitlelerin yoğun tepkileri sonucunda (ama bunu da çıkarlarını koruyarak ve karlarını güvence altına alacak şekilde) büyük marketler zinciri (*) belirledi. Avrupa halkının öfkesini dindirmek için, AB ülkeleri önce hükümetleri aracılığıyla oluşturulan kamu kuruluşlarının aldığı önlemleri arttırmakla işe başladılar. Ve büyük kentlerin sebze ve meyve hallerinde bulunan laboratuvarlar da dahil, gümrüklerindeki laboratuvarla-

rına kontroller yaptırmaya ve ilaç kalıntısı olan meyve sebzeleri imha etmeye veya geldiği ülkeye geri yollamak üzere gümrüklerinden çevirmeye dek uzanan önlemler zincirini oluşturarak işe koyuldular. EUREPGAP kurallarını da, pazar paylarını ve kar oranlarını kaybetmek istemeyen büyük marketler aralarında anlaşarak belirlemek zorunda kaldılar. Böylece yaş sebze ve meyve ile hayvansal ürünlerin, tüm üretim aşamalarını kontrol ederek sağlıklı ürünleri satışa çıkardılar. Aksi halde halkın bu tür ürünleri satın almadığını, ellerinde kalan mallarla zarara uğrayacaklarını biliyorlardı.

Şimdi AB ülkeleri EUREPGAP kurallarını ithalat yaptıkları ülkelere de dayatmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Türkiye'ye ise bu kurallara uyma koşullarını yaratması için bir geçiş süreci tanıdılar ve bu süreç 2005 yılında sona erdi. Türkiye, EUREPGAP kurallarına uymakla yükümlü artık.

Türkiye'nin EUREPGAP

Çerçevesinde Uyum Sorunu

Tarım işletmelerinden EUREPGAP çerçevesinde sertifika isteniyor ve sertifika almayan işletmeler ihracat yapamıyor. Hatta sertifikalı olsa bile, standartlara uygun üretim yapmayan işletme sahiplerine ceza veriliyor.

Dünya çapında sertifika alan işletme sayısı 12 bin 106 adet. (2003 Ağustos ayına dek geçen süredeki sayıyı içeriyor bu rakam) Sertifikalı işletme sahipleri, en fazla İspanya, Güney Afrika, İsrail, Belçika ve ABD gibi ülkelere bulunuyor. Türkiye'de sertifika alan işletme sayısı oldukça sınırlı.

Protokol çerçevesinde sertifika sahibi olmak ise, pek de kolay değil. Bu da bir sermayeyi gerektiriyor çünkü. Dolayısıyla sertifikayı büyük işletmeler alıyor ve sözleşmeli çiftçi çalıştırıyor. Adına "izlenebilirlik", "iyi huylu tarım" gibi ifadeler de takılan bu uygulamaya göre, üretimden üreticiye ulaşana dek uzanan yolun tüm aşamalarının kontrol edilmesi şart oluyor. İşte sertifika sahibi bir firma! Güneşler Gıda...

Antalya'da bulunan Güneşler Gıda A.Ş., ABD savaş gemileri Türkiye limanlarına uğradığında ABD ordusuna yılda 500-600 bin dolarlık sebze ve meyve satıyormuş. Tansaş, Burger King, USAŞ ile birlikte, Ege ve Akdeniz bölgelerinde 50'ye yakın otel de, ihtiyaç olan sebze ve meyveyi Güneş Gıda'dan satın alıyormuş. Genel Müdür Hamdi Güneş, sebzede bile moda oluştuğunu söylüyor ve şöyle konuşuyor: "Eskiden Antalya'da sadece domates, salatalık, biber gibi çeşitler üretilirdi. 1985'te Palmyra Tatil Köyü'nün açılış sırasında Turgut Özal bizden kırmızı pancar istediler. Antalya'da kırmızı pancar yok. Türkiye'de nerede yetişiyor bilmiyoruz. Uzun aramalardan sonra Mersin bölgesinde bulduk, otobüsle ge-

tirip otele teslim ettik. Şimdi kırmızı pancarı istediğiniz gibi bulabilirsiniz. Antalya'da eskiden yaz döneminde bamiç bulunmazdı, şimdi her yerde var. Turizmin ve ihracatın gelişmesiyle ürün çeşidi de çoğaldı. Nasıl tekstil modası var, sebzede de moda oluştu. Örneğin bugünlerde Kaliforniya Wonder cinsi kırmızı, yeşil ve sarı renkli biber ve küçük Chery domates çok tutuluyor." (26.08.04, Dünya)

Bir başka işletme de Alara Tarım Ürünleri A.Ş. Bursa'da '84 yılında kurulan Alara Tarım, Türkiye'nin en büyük sebze ve meyve üreticisi ve aynı zamanda büyük bir ihracat kapasitesine sahip. Kuşkusuz sertifikalı. Ve incir ihracatı yapan (yılda 2 bin 500 ton) firmaların dünya çapında en büyüğü. Yılda 10 bin ton kiraz ihracatı yapmakta ve bu yanı sıra Avrupa'nın en büyük ihracatçı firması durumunda. Kiraz, incir, üzüm gibi meyvelerde ihracat alanında en büyük firma olma özelliğini de koruyor Alara Tarım...

Sertifikalı işletmelerin sınırlı sayıda olması, tarım alanlarının az sayıda tekelin elinde toplanmış olması etken. Zaten EUREPGAP sistemine uyumu zorlaştıran faktörlerin içinde bu da var. Türkiye'de küçük işletmelerin bolluğu ve bu işletmelerde geri teknikle yapılan üretim, toprağın parçalı yapısı sisteme uyum sağlamakta zorluk çıkarıyor. Fakat zaten bu türden uygulamaların en önemli amacı, büyük oranda küçük köylülüğün tasfiyesi ve ücretli emekle çalışanların ucuz işgücüyle ürettiği ürünler elde etmeyi, toprakta sermayenin hakimiyetini kurmayı içerdiği için, bu geçişin sağlanabilmesine dönük hazırlıklar olarak yürüyor sistem. Protokolün gerekleri doğrultusunda, toprağın hazırlanması ve hasat ardından marketlere sunuluncaya dek tüm aşamaların kayıt altına alınması işleri ile uğraşan şirketler çalışmalar başladılar bile. İzmir'de bulunan Solaris Yazılım Limited Şirketi, meyveleri izleme programı geliştiren şirketlerden biri örneğin.

Bir yandan da gümrüklerde analiz laboratuvarları kurulması ve bunların yaygınlaştırılması noktasında da zorlanan bir Türkiye var. Her ne kadar, Antalya Ticaret ve Sanayi Odası Yönetim Kurulu Başkanı Kemal Özgen, **teknopark** sahibi olduklarından söz etse de, örneğin, tam da sebze ve meyve kenti ve ihracat merkezi Antalya'da bile, ilaç kalıntısı veya GDO'lu ürün olup olmadığını tespit edecek bir laboratuvar yok. K. Özgen'e bakılırsa "son üç yılda

*Aslında marketler de emperyalist tekellerin kurduğu ve GDO'lu ürünler satan, sistem zincirinin bir halkası durumunda. Yolsuzluk ve denetim yoksunluğu marketler için de geçerli. Ancak, özellikle bağımlı ülkelere küçük üreticiliği bitirip tekelere bağlı büyük üretime geçişi hızlandıran uygulamalar satış mağazalarının büyümesini beraberinde getiriyor. Sadece "merdiven altı" dedikleri küçük esnafın sağlıksız mal sattığını yaparak kitleleri marketlere yönlendiriyorlar. Fakat tekel mallarıyla dolu ve geniş bir egemenlik ağı yaratan marketlerin de kitleler için hiçbir güvenliği yok.

Aralarındaki yasal kurallar ise WTO (Dünya Ticaret Örgütü) tarafından belirleniyor. Kitlelerin sokak çarpışmaları sonucu oluşan basınçla Brezilya, Hindistan gibi ülkeler ile pazar payını pekiştirmek isteyen Çin; AB ve ABD'nin kendi ülkelerindeki destekleme politikalarını ertelemeleri, bağımlı ürünlerine konan kota, gümrük vergileri vs. yaptırımların kaldırılması doğrultusunda kararlar çıkarmak isterken, bu konu aralarında çatışma noktası olarak sürüyor.

(2001 yılından itibaren-İİBA) resmi olarak kurulan teknoparkların sayısı 20'nin üzerine çıkmıştır" ve Antalya'da kuruluş işlemleri tamamlanırken, İstanbul'da kurulmaktadır. Teknoparklar hakkında K. Özgen'in verdiği bilgileri dinleyelim:

"Tarım sektörünün bu sorunlarının çözümünde ve sektörün dünya-da artan rekabet ve teknolojik gelişmelere uyum sağlamasında tarımsal teknoparklar önemli bir destek niteliğindedir. Tarımsal teknopark tarla ve seradan nihai ürüne kadar tarımsal üretimi ve tarımsal sanayiyi aynı çatı altında buluşturan entegre üretim sistemidir. Burada da araştırma ve geliştirme, üretim ve nihai ürüne dönüş-türme bir araya getirilmekte, üretim zinciri baskıları arasında sinerji yaratılmaktadır.

Dünyada tarımsal teknopark örnekleri yaygındır. İsrail'de Avara Tarım Merkezi'nde çölde sululu tarım yapılmakta, çiçek yetiştirilmektedir. Suyun 2-3 kez kullanımını sağlayan yöntemler geliştirilmiştir. ABD'de 104 araştırma merkezi faaliyet göstermektedir. Beltsville Araştırma Merkezi'nde 4 enstitü ve 36 laboratuvarla 300 araştırmacı görev yapmaktadır. İsviçre'de tarımsal araştırma merkezleri uzmanlaşmıştır. FAW, meyvecilik, bahçecilik ve çiçekçilik alanında faaliyet göstermektedir. FAL ise ekolojik tarım veya organik tarım alanlarında uzmanlaşmıştır. Hollanda'da Wageningen, Almanya'da FAL, İspanya'da BARI, Fransa'da Sophia-Antipolis tarım teknoparklarının diğer örnekleridir. Tayvan'da ABD Uluslararası Kalkınma Ajansı desteği ile kurulan AVRDC Dünya Sebzecilik Merkezi, dünyanın en zengin sebze gen bankasına sahiptir.

Antalya için tarımsal teknopark yararlı bir örnek. Teknoparkta tarım sektörünün ihtiyaç duyduğu her tür genetik, biyolojik araştırma, tohum ıslahı, organik üretim yöntemleri, biyolojik mücadele, ürün işleme yerleri, depolama imkanları, akıllı ambalajlama teknikleri, sigorta, pazarlama ve ulaştırma hizmetleri teknopark yönetimi tarafından üreticiye sunulmaktadır. Böylece bireysel üreticilere daha geniş imkanlar sunulmakta, araştırma ve üretim bir araya getirilmektedir. Araştırma faaliyetleri ve lojistik destek tek elden yürütüldüğü için maliyetler düşmektedir. Örnek olarak, meyvecilik alanındaki teknopark, fide geliştirme, ürün işleme, paketleme, meyve suyu üretimi, kozmetik, reçel yapımı, meyveli gazoz üretimi, C vitamini üretimi gibi farklı faaliyetleri gerçekleştirebilecektir." (02.08.04, Dünya gazetesi)

Görüldüğü gibi emperyalistlerin istediği şekilde ve maliyet düşüklüğü yaratan (az sayıda işçi ve ucuz işgücü demek aynı zamanda) hazırlıklar sürerken, öte yandan üretilen toplam sebze ve meyvenin yüzde 97'si iç pazarda satılmasına rağmen, iç pazar için en kü-

Sebze ve meyve tüketimi, sağlıklı beslenebilmenin çok önemli bir şartıdır.

Fakat yığınlarca insan açlık ve yoksulluk sınırının altında "yaşamaya" terk edilirken, açlıktan ve soğuktan yaşamını kaybedenlerin sayısı olağanüstü artış gösteriyor. Türkiye'de 1 milyon insan açlık çekiyor, her 3 kişiden biri de yoksulluk sınırının altında yaşıyor.

Yani binlerce insan her an ölümle yüz yüze iken milyonlarca insan da yeterince beslenemiyor. Fakat sistem, aç ve yoksul bırakmakla yetinmiyor, her yolla ölümlere yol açan bir çarkın içine sokuyor insanları ve onların yaşamı üzerinden büyük karlar ediniyor... En sağlıklı, en pahalı, özel yetiştirilmiş ürünler burjuvaziye, varlıklı kesimlere; pazara sürülen bozuk ve hastalıklı, hormonlu ve kaçak ürünler ise işçi ve emekçilere...

çük bir sağlık kontrolünden eser yok. Ya ABD donanması için, ya lüks oteller, turistik tesisler için, ya da Avrupa vd. emperyalist ülkelere ihraç ürünleri için bütün gayretler. Ama örneğin Almanya'nın iade ettiği yeşil biberler de, Rusya'nın almayı kabul etmediği domatesler de iç pazara sürüldü. Geri dönen ürünler son derece ucuz satıldığı için de onları kimlerin tükettiği açık! İşçi ve emekçiler, sağlığa zararlı ilaç kalıntısı olan ve hastalıklı sebzeleri farkına varmadan sofrasına taşıdı. Bu ürünlerin en fazla da Marmara Bölgesi'nde tüketildiği söyleniyor.

Öte yandan protokol çerçevesinde sertifikalı üretimin büyük işletme sahiplerine büyük karlar kandıran sözleşmeli çiftçilik uygulaması olduğu görülmüştü. Sözleşme, tarım il müdürlüklerine başvurulmuş imzalanıyor. Bu çerçevede protokol kararlarına uyulduğunu kanıtlayan kayıtlar tutuluyor. Böylece ürün borsacılığı yoluyla pazarın ihtiyacı karşılanıyor. Bu yolun, bodur meyvecilikte yapılan sözleşmede çarpıcı bir şekilde ortaya çıktığını görüyoruz.

Bodur Meyvecilik

Kısa zamanda çok az işçi ile çıkarılan yüksek verim için geliştirilen modellerden biri **bodur meyvecilik**. Türkiye'de şimdi bodur meyvecilik de dahil, "üç önemli avantaja sahip" olduğu düşünülüyor: "Bunlardan biri, fin-dık, kayısı gibi bazı ürünlerde dünyanın toplam üretiminin yüzde 80'lerine sahip olması. İkincisi bodur meyvecilikte 800 metre üzerinde üretim yapacağı alanın fazla olması nedeniyle özellikle elma ve kirazda üretim açısından büyük avantajı bulunması. Üçüncü sera üretimi için güneşi bol bir ülke olarak çok uzun sürede pazara ürün sunabilecek imkanın varlığı." (Osman Arolat, 17.11.04, Dünya gazetesi)

Bodur meyveciliğin, kapitalist işletmelerin istahını kabartması, üretimin sözleşmeli çiftçiliğe dayanıyor olmasından kaynaklanıyor. Öyle ki, sözleşmeli çiftçilik, tarımın her alanında, aynı zamanda fiyat iniş-çıkışlarından da etkilennmelerini önlerken, kar oranlarında herhangi bir dalgalanmadan zarara uğramamalarını kapitalist işletmeler için güvenceye alıyor. Destekleyicileri kuşkusuz ki tanıdık kuruluşlar! Dünya Bankası ve Asya Kalkınma Bankası vs. Ve tabi bunların arkasındaki ekilecek ürün, satış fiyatlarının belirlenmesi gibi üretimin tüm aşamalarında karar veren emperyalist gıda ve tarım tekelleri... Bodur meyvecilik çok büyük plantasyonlar kurularak büyük sermaye gerektiren bir üretim tarzı zaten. Artık "moda" olduğu üzere, emperyalist tarım te-kelleri sözleşmeli çiftçilik yoluyla ve toprak kiralayarak ya da çok ucuz toprak satın alarak, bizzat bağımlı ülkelerin topraklarında yapıyorlar üretimi.

Konya-Beyşehir'e bağlı (Beyşehir

Gölü kenarındaki) köylerde Hollandalı şirketler toprak kiralamaya başladılar bile. Buğday, arpa vb. hububat ürünleri eken köylüler zarar etmeye başladık-ça topraklarını Hollandalı şirketlere kiraya verip kendi topraklarında ücretli işçi olarak bodur elmacılık işinde çalışmaya başladılar. 10 yıllık kira karşılığı ise, her yıl dönüm başına 720 kg. buğ-day... Ve sözde 10 yıl sonra elma fidan-ları köylülerin olacak... İş bittikten "an alan Üsküdarı geçtik"ten, topraklarını kaybedecek olmalarından sonra... Köylüler "bir lokma ekmek" için razı oluyor, çünkü Konya-Beyşehir'de de, tıpkı Çukurova ve Ege Bölgeleri'nde olduğu gibi, stratejik ürünleri ekip pazarlayan küçük ve orta köylü işletmeleri artık meyveciliğe yöneldi. Bunların içinde de narenciye ürünleri de var. Ve en çok da Çukurova ve Ege Bölgeleri'nde karışılıyor bu durumla. Hem de, bunların içinde, zaten 800 bin ton narenciye üretimiyle ülke genelindeki toplam üretimin yüzde 35'inden fazlasını tek başına karşılayan Adana da var. Çukurova'nın verimli topraklarında pamuk, buğday, karpuz, domates, narenciye ürünleri de dahil her tür meyve ve sebze gibi birçok farklı ürün aynı sezon üretilebiliyordu. Kuşkusuz, narenciye ürünleri Çukurova'nın temel ürünlerinden, fakat şu anki yönelme amaçları, eskisinden farklı olarak, artık para etmeyen diğer ürünlerin tarlalarında kal-maması içindir. Çukurova ve Ege, pamuk ve hububat bölgeleri olmalarına karşın (Adana, Mersin, Selçuk, Söke, Dalaman'da bile) sadece kiraz, nar, erik, kayısı, narenciye ürünleri gibi ürünler üretilir oldular.

Öte yandan Beyşehir İl Tarım Mü-dürü'nün açıkladığına göre, Eğirdir ilçesinde faaliyet gösteren ihracatçı bir firmanın 565 hektarlık Gölkaşı adasını köy tüzel kişiliğinden 49 yıllığına kirala-dı. Ve 250 hektarlık bölümünde yarı bodur elma üretebilecek. Dikilecek binlerce fidandan, 2 yıl içerisinde bin ton meyve üretebileceği söyleniyor bu firmanın. Tabi firmanın soğuk hava deposu kuracak sermayesi de var. Bu ise tekel karı için çok önemli.

Çünkü dünya piyasalarında aranan kalitede elma, bodur meyvecilikte olduğu gibi hızlı ve elle toplanan, hasarsız ve bekletilmeden soğuk hava depolarına taşınan elma. Türkiye'de ise ağaçlardan silkelenecek metal kovalar içerisinde bekletilerek, dolayısıyla hem düşmeden kaynaklı çoğu hasar görmüş hem de bekletilmek ve güneş görmüş olmaktan kaynaklanan yumuşamış el-malar üretildiği için pazar değerini kaybediyor. "Atmosfer kontrollü soğuk hava deposu" hemen hiç yok Türkiye'de. Varolan 2 hava deposunun da kapasitesi geniş değil. Dolayısıyla, teknolojik gerilik vs. nedenlerle, elmalar çürümeye terk ediliyor ve sadece çok büyük sermaye yatırımı yapan büyük ölçekli işletmeler azami karı cebine indiriyor. Böyle olunca, eski Tarım Bakanı Sami

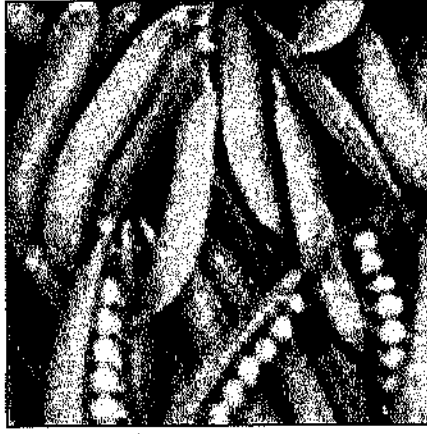
Güçlünün, çürüyen elmaların cezaevlerinde, askeri birliklerde, okul ve huzurevlerinde tüketilmesini ve Irak'a "yardım paketi" olarak gönderilmesini açıklayacak kadar piskinleştigiine tanık olabilmistik.

Büyük sermayeli bodur meyvecilik yaygınlaştıkça, özellikle son 5 yıldır ve tıpkı geçimini elmacılıkla sağlayan Afyonkarahisar'da olduğu gibi, elma ağaçları kesiliyor artık. Bodur meyveciliğin yanında maliyeti yüksek ve fiyatları düşük kalan geleneksel elmacılıktan kimse bir şey kazanmıyor. Elma toplayan kır işçileri işsiz, küçük üreticiler ücretli işle -en fazla sözleşmeli çiftçiliklerde iş bulabilen- iş bulabilen ama çoğunlukla işsiz kalan durumundadırlar. Böylece, Konya-Ereğli, Beyşehir-Eğirdir, Karaman, Niğde, Mersin-Mut ve Silifke, Fethiye gibi elma merkezleri yok oluyor, yerine emperyalist ve yerli işbirlikçilerinden oluşan büyük sermayeli tekellerin bodur elma bahçeleri uzanıyor artık. Şimdi buralarda (örneğin Konya-Ereğli'nin 11 bin dekarlık alanında) bodur meyvecilik (elma) yapıyor. Veya Bandırma'da olduğu gibi büyük sermaye, buralara (bodur meyveciliğe) akmaya başlıyor. Elma üretiminde ABD ve Çin'den sonra üçüncü olan Türkiye'de düşük maliyetli yüksek kar, kuşkusuz pekçok şirket için cazip gelmeye başlıyor. Beyaz et sektöründe isim yapmış "Şeker Piliç ve Yem Sanayi ve Ticaret A. Ş." bunlardan birisi. Beyaz ette rekabet etme gücünün zayıfladığından hareketle Manyas Ovası'nda (Bandırma) Hollanda'yı örnek alarak 200 dekar üzerinde yarı bodur, kiraz, elma ve şeftali üretmeye başladı "Şeker Piliç."

"Bodur meyvecilikte verimliliği 4 katına yükselmiş, işletme maliyetini minimuma düşürmüş, yatırımın geriye dönüşümünü hemen ikinci yıla taşımış, yüksek kalite, yüksek fiyat koşulunu sağlamış bir üretim modeli". Bodur meyvecilik modelini böyle tarif ediyor Frutuş Bodur Meyve Fidanları Bölge Bayi Ziraat Mühendisi Esra Samsunlu. Çorum'dan dillendirdiği konuşmasında verim yüksekliğini daha da açıyor: "Avrupa meyvecilikte 'bodur bahçe' modeline 30 yıl önce başladı. Türkiye'de ise birkaç yıldan beri bodur meyve bahçeleri kuruldu. Bodur meyvecilik mevcut metotlardan çok farklı. Çiftçiye büyük avantajlar sağlıyor. Bodur bahçe uygulamaları ile, meyve hedef pazardaki tüketimin damak zevkine uygun ve istenilen özelliğe göre geliştirilebilmekte. Geleneksel meyve fiyatından 3-4 kat daha yüksek fiyata pazarlanabilmekte. Geleneksel bir elma bahçesinden dönüme yılda 3-4 ton ürün elde ederken, bodur meyvecilikte bunu 4 katına çıkarmak mümkün. İşletmecilik maliyeti en düşük düzeye çekiliyor." (18.08.04, Dünya gazetesi)

GDO'lu Ürünler

Bilim, insanlığın yararına göre geliş-

Bilim, insanlığın yararına göre gelişmez de tekellerin hizmetine girerek çalışırsa ortaya, "Frankestayn tohumları" çıkar elbette. Genetiği Değiştirilmiş Organizmalara bu ismi, kitleler boşuna takmadı. Gerçek anlamda insanlığı yiyip bitiren canavarlar bunlar ve sebze ve meyvecilik denince, akla ilk gelen de bunlar oluyor...

Emperyalist tekeller tarafından satın alınmış bazı gen mühendisleri, tohumların genleriyle oynayarak, onların en yüksek karını güvenceye almak için çalıştılar. Bu, bilimi sermayenin kölesi haline getirip dünyayı ve insanlığı mahvetme girişimi, özellikle '96 yılından sonra GDO'lu ürünlerin piyasaya sürülmesiyle gizlenemez hale geldi ve artık tabaklarımıza giren her şeye ürüntüyle bakmamızı da beraberinde getirdi.

mez de tekellerin hizmetine girerek çalışırsa ortaya, "Frankestayn tohumları" çıkar elbette. Genetiği Değiştirilmiş Organizmalara (GDO) bu ismi, kitleler boşuna takmadı. Gerçek anlamda insanlığı yiyip bitiren canavarlar bunlar ve sebze ve meyvecilik denince, akla ilk gelen de bunlar oluyor...

Bilimsel araştırmalar yapan uzmanlar 20. Yüzyılın sonunda canlı hücrenin içini açarak DNA şifresini çözdüler. Bilimde yaşanan bu gelişmenin devanında yeni tür canlılar yaratma fikri, deneyler sonucunda pratiğe geçmeye başladı. "Genetik Mühendisliği Bilimi", böylece 21. Yüzyıla damgasını vurmaya hazırlandı. Fakat en yüksek kardan başka bir şeyi gözü görmeyen emperyalist tekeller tarafından satın alınmış bazı gen mühendisleri, tohumların genleriyle oynayarak, onların en yüksek karını güvenceye almak için çalıştılar. Bu, bilimi sermayenin kölesi haline getirip dünyayı ve insanlığı mahvetme girişimi, özellikle '96 yılından sonra GDO'lu ürünlerin piyasaya sürülmesiyle gizlenemez hale geldi ve artık tabaklarımıza giren her şeye ürüntüyle bakmamızı da beraberinde getirdi.

Örneğin Japonya'da, bu sözde uzmanların insan karaciğerinden aldıkları genleri pirinçe aşıladıklarını duyduk. Fok balığından alınan genlerin tavuklara nakledildiğini duyduk veya.

Güya pirinç, ilaçlama ve dıştan gelebilecek zararlı etkilere karşı dayanıklı hale gelecek, tavuklar da kışın kümesinde üşümeyecekmiş... Asıl amaç ise, hızlı ve bol üretilen pirinçten elde edilen büyük kar, kümesleri kışın ısıtma masraflarından kurtaracak olan tekellerin daha fazla kar elde etmesini sağlamak.

Sonra domates, salatalık, biber, patates, pamuk vs gibi çeşitli sebze ve meyvelerin, hayvanların ve bazı stratejik ürünlerin genleriyle oynandığını duymaya başladık: Domatese balık geni aktarılmış, patatese tavuk geni, pamuğa akrep geni... Ya da havyan yemi olarak kullanılan kolera geni aktarılmış yoncalar...

Genleriyle oynanan bitkilere, **Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar(GDO)** deniyor. Veya Genetik Modifiye -müdahaleye uğramış- Organizmalar (GMO) adı veriliyor. GDO'ya dayalı "tarımsal üretimi", en başta Amerika yapıyor.(ABD'nin yaptığı tarımın yüzde 68'i; GDO'ya dayanıyor.) Ardından, Latin Amerika ülkelerinden Arjantin ve Brezilya geliyor. Ve Çin, Kanada... Bunlar GDO'lu üretimin yüzde 99'unu elinde bulunduran ülkeler. İlk tarla denemeleri de '85 yılında ABD'de yapıldı. '96'da ise üretimine geçti ABD. Pazara sürdüğü ilk ürün de domates Flavrsavr... "Raf Ömürlü" olduğu söylenen bu domatesten sonra pazara giren ürünler patates ve papatya oldu. "Tatlandırıcılar" olarak adlandırılan NBS'lerin (Nişasta Bazlı Şekerlerin), transgenik mısırdan üretildiği ve doğal yollar-

dan elde edilen pancar ve şeker kamışından üretiliyor olan şeker yerine kullanıldığı biliniyor. NBS'ler, kola ve her tür meşrubatlarda, bisküvi çeşitlerinde, türlü-çeşit tatlılarda vs. kullanılıyor. GDO'lu ürünlerin başında ise, soya fasulyesi, mısır, pamuk, kanola, patates ve domates, salatalık ve biber gibi sebze ve tohumları geliyor. Bu üretimin yapıldığı topraklar 1.7 milyon hektardan kısa sürede 53 milyon hektara çıkarak, insanlığın geleceğini tehdit edecek boyutlara sığmıyor.

Genleriyle oynanmış tohumların bilimsel adı biyotek... Tohumlar üzerinde yapılan çalışmalara da biyotetik deniyor.

Başta ABD olmak üzere emperyalist ülkeler, biyotetik çalışmalar yapmak için, biyolojik çeşitlilik açısından çok zengin olan ülkelerin bütün bitki ve hayvan çeşitlerine el koyuyorlar. Kuşkusuz bu işin başını da ABD çekiyor. Latin Amerika ülkelerinin bitki çeşitlerini her yolla (hatta yasalar çıkarılmasını dayatarak) patent hakkını alıp onların biyolojik kaynaklarını gasp ediyorlar. Sadece bitki çeşitleri de değil, insan hücre köklerine bile sahip olmak için öyle şeyler yapıyorlar ki, insanların tahayyül sınırlarını zorluyorlar! Öyle ki, Clinton döneminin Ticaret Bakanı Ron Brawn, Panama'da Guayimli yerli bir kadının hücreleri üzerinde patent hakkına sahip olmak istedi. Oluşan tepkiler üzerine bu konuda geri çekilmek zorunda kalan ABD, patent hakkı elde etmek için yasal yollar geliştirmeye çalışıyor. Bu türden girişimleri WTO(Dünya Ticaret Örgütü), NAFTA(Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması), FTAA(Serbest Ticaret Bölgesi Anlaşması) gibi emperyalist kuruluş ve anlaşmalar aracılığıyla hazırladığı yasal düzenlemelerle gerçekleştirme üzerine yoğunlaşıyor. Hatta patent hakkı vermeyen veya biyotetik çalışmaları istemeyen ülkelere cezalar verebilecek düzenlemeler içeriyor ve işin içine CIA gibi "merkezi istihbarat örgütleri"ni de dahil ediyorlar. Böylece yasal, yasadışı, askeri ve polisiye her yolla, bağımlı ülkelere, ekonomik, siyasi ve zor aygıtlarıyla hükmedilmeye çalışılıyor.

Monsanto, Syngento Tohum, Dow Chemical, Cargill, Nestle, Novartis, Dupont(Pionerr), Zeneca, Seminis, Sakata, Bayer, Delta-Pine Land...

Bunlar GDO'lu ürün üreten emperyalist tekeller ve çoğu da ABD tekeli. Tüm ülkelerin tarım ve hayvancılık sektörünü, tohumculuk alanını kendilerine bağımlı hale getirirken aralarında da amansız bir rekabet savaşı veriyorlar. Aynı zamanda, yeni teknolojik gelişme sonucu üretilen GDO'lu ürünler nedeniyle teknoloji ihracı da yapıyorlar ve bu yolla da çok yüksek karlar elde ediyorlar. Tohum, ilaçlama, gübreleme vs. de ek sermayeyi gerektirdiğine göre dünya ülkeleri üzerindeki bağımlılık ilişkisini tümüyle pekiştiriyorlar. Dolaşısıyla çok kısa süre sonra da yüksek

karlar uğruna üretimde ve doğanın dengesinde süreklilik kayboluyor ve insanlık bundan büyük zararlar görüyor.

Emperyalist ülkeler, tarım ve gıda tekelleri aracılığıyla sürdürdükleri GDO'lu ürünlerin pazarlanmasında birbirlerinin en önüne geçmek için hızlı davranmak istiyorlar ve dünya çapında kısa sürede yayıyorlar bu ürünleri. 7 milyondan fazla işletme sahibi, genleriyle oynanmış tohumlarla üretim yapıyor bugün. Ve sadece 2004 yılında 1 milyondan fazla işletme sahibinin GDO'lu ürün üretimi yapmaya başladığı söyleniyor. Böylelikle '96-2004 yılları arasında GDO'lu ürünlerin yapıldığı ekim alanlarında yaklaşık 50 kat artış gösterdiği açığa çıkıyor.

Çin'de bu üretim çok büyük bir hızla yayılıyor ve pazar kavgasında Çin, rakiplerini oldukça zorlamaya da başladı. Çin'in böcek dirençli transgenik pamuk üretimi teknolojisi geliştirmesi, ABD'yi büyük bir telaşa düşürürken, ABD, bir yandan da WTO aracılığıyla baskı oluşturduğu ülkelere GDO'lu ürünleri kendilerinden ithal etmeleri için sıkıştırıyor. AB üyeleri ise, Avrupalı işçi ve emekçilerin yürüttüğü mücadele ile -Yeşiller aracılığıyla "yumuşatma" çabalarına rağmen- bugüne dek GDO'lu ürünleri satın alamadı.

Ancak, 2004 yılı başından itibaren bu politikada gedikler açmaya çalıştı AB'li tekeller. GDO'lu ürünlere yönelik olarak ilan ettiği 5 yıllık moratoryumu kaldırarak, ardından da -her ne kadar AB'yi oluşturan tüm ülkeler arasında fikir birliği oluşmamışsa da- "kontrollü" olarak az sayıda ürün çeşidinin "yem olarak kullanılması" koşuluyla GDO'lu ürünlerin ithal edilmesini onaylayan yönetmelik yayımladı. Böylece "yem ithali" adı altında ve "genleriyle oynanmış mısırdan elde edilen glikoz şurubunu içeren gıda ürünleri, bu bağlamda rafine yağlar, bonbonlar, çikletler, çikolata-lı ürünler, bira ve şaraplar" için "yüzde 9'dan daha yüksek oranda genleri değiştirilmiş bulunuyor" ibaresi bulundu-rularak, kitlelerin tepkilerini üzerlerine çekmemeye çalışılan bir yandan. Fakat genleriyle oynanmış yemlerle beslenen hayvanlardan elde edilen et, süt ve yumurta gibi ürünlerin etiketlerinde herhangi bir ibare kullanılmasını "unuttular" bu arada!

Ancak, etiketlerle belirtmenin bile "GDO'lu ürünlere açık kapı" kalacağını düşünen Avrupa halkı, Avrupa tekellerinin koymak zorunda kaldığı bu şerhi de kabul etmiyor ve her şekilde tepki örgütlemeye devam ediyor.

GDO'lu ürün üretimi öyle bir canavar ki kolları her alana uzanıyor. Ürün için tohum satın alan üretici, kimyasal ilaçlarını da almak zorunda kaldığından, kimyasalları da tohumu da üreten aynı tekelin egemenliği altına giriyor. Üstelik (tohum ve ilaç sektörünü egemenliği altında tutan) tekeller, tohumun

Genleriyle oynanmış tohumların bilimsel adı biyotek... Tohumlar üzerinde yapılan çalışmalara da biyotetik deniyor.

Başta ABD olmak üzere emperyalist ülkeler, biyotetik çalışmalar yapmak için, biyolojik çeşitlilik açısından çok zengin olan ülkelerin bütün bitki ve hayvan çeşitlerine el koyuyorlar. Kuşkusuz bu işin başını da ABD çekiyor. Latin Amerika ülkelerinin bitki çeşitlerini her yolla (hatta yasalar çıkarılmasıyla dayatarak) patent hakkını alıp onların biyolojik kaynaklarını gasp ediyorlar. Sadece bitki çeşitleri değil, insan hücre köklerine bile sahip olmak için öyle şeyler yapıyorlar ki, insanların tahayyül sınırlarını zorluyorlar!

patent hakkını da alıyor ve tohumlar hiçbir yerde hiçbir şekilde izinsiz kullanılamıyor. Monsanto, Cargill, Novartis, Du-Pont, (Pioneer), Sygenta, Zeneca, Dow Chemical, MyCoge gibi sayısız son derece sınırlı olan tekeller, dünyadaki tüm ülkelerin tohum sektörlerini de elinde bulundurmakta, tüm tarımsal ve hayvansal ürünlerde dünyanın tek gücü olmaktadır.

Dahası, transgenik bitkilerden tozlaşma yoluyla diğer bitkilere geçen genler (gen kaçışı), hem onların biyolojik özelliğini bozuyor hem de bu genler, bitkilerin tür dağılımını doğrudan etkiliyor. Biyolojik yapısı bozulan bitkilerin dolayısıyla gelecekte ıslah çalışmalarının bir daha yapılamamasını beraberinde getirmesi kaçınılmazlaşıyor. Çünkü bir bitkinin tür çeşitliliğinin ortadan kalkması türün yaşamasını da imkansızlaştırıyor. Bitkisel ve hayvansal türlerin yok olması ise, toprağın yapısının bozulması gibi yaşamsal sorunları taşıyor geleceğe. GDO'lu besinlerin yenmesi durumunda insanların bünyesinde on yıllar sonra bile nöksedebilecek hastalıklara kalınması ise artık sır değil!

Ve dahası, dünya ülkelerinin bir avuç emperyalist tekele olan bağımlılığının derinleşmesi, doğmamış çocukların bile köleleştirilmesi anlamına geliyor ve tek başına bu işin ciddiyetinin boyutunu göstermeye yetiyor.

GDO'lu Ürünler Türkiye'de

Emperyalist tekellere bağımlılığın derinleşmesi, Türkiye için tohumculuk sektörünü de yok edecek duruma getirdi. Dünya tohum tekelleri, tohumun ithal edilmesini zorunlu tutuyorlar. Türkiye, tohum üretebilecek tüm koşullara sahip olmasına rağmen, tohum ihtiyacının yüzde 90'ını ithal etmek mecburiyetinde bırakılıyor. Tıpkı, bir zamanlar buğday ve et gibi ürünlerin fazla fazla olmasına rağmen, şimdi artık bu önemli ürünleri ithal etmek zorunda kalan bir Türkiye'nin ortaya çıkmasında olduğu gibi.

Sebzeye tohumları ABD, İsrail ve Hollanda'dan satın alınıyor. Hem de ülkede en fazla yetişen sebzelerin tohumları: Domates, sakatahık, biber... En fazla ithal edilen sebze tohumları, bu sebzelerle ilgili. Dolayısıyla sebze üretiminde tohum açığı da yaşıyor artık Türkiye.

2000'li yıllarda Nevşehir, Ordu ve Niğde'de, patates ekilen 150 bin dekar arazi karantinaya alınmıştı. Nedeni, patatesten çıkan, -kimilerinin zararsız siğil hastalığı, kimilerinin kanser dediği hastalığı. Çünkü zamanında alınacak önlemlerle kısa sürede engellenebilecekken, '92 yılında ithal edilen tohumlar nedeniyle hastalık ilk ortaya çıktığında kitlelerden gizlenmişti. Her zaman olduğu gibi! Çok sonra ise (2004 yılı Mart ayında), sözde bu sorunun çözümünü için Nevşehir'de "1. Ulusal Pata-

tes Zirvesi" düzenlendi. Ardından (2005'te), "TBMM Araştırma Komisyonu"nda bir rapor hazırlandı. Rapora göre, patates pazarlanmasının önündeki en büyük engelin "Hal Yasası" olduğu ve patatesin bu yasa kapsamından çıkarılarak, tıpkı İngiltere ve Hollanda'da olduğu gibi "Ulusal Patates Konseyi" kurulması istendi. Böylece laboratuvar çalışmaları yapılabilirdi. Raporla ayrıca, hem patates üreticilerinin "Üretici Birlikleri" kurarak büyük mağaza zincirlerine doğrudan satış yapmaları istendi, hem de "patates borsası"nın oluşturulması önerildi. Bunlar, sözleşmeli çiftçilik ve ürün borsacılığı yoluyla, aradaki aracıları da tasfiye ederek tepedeki en büyük bir avuç tekelin servetini katlamaya dönük uygulamalara geçiş yapmak istenmesinden başka bir şey değildi.

Dünya tarım alanlarının birkaç sayılı tekelin hegemonyası altında tek merkezden yönetilmesi ve her türlü yolsuzluğun merkezileşmesinin yolu buralardan geçiyor. Dolayısıyla tekellerin isteği de bu doğrultuda.

TOBB örgütlülüğü içerisinde bulunan ticaret borsalarında, borsaya gelen mallar, fiyatları belirlenince depolama yapılmadan alım ve satım işlemlerine tabi tutuluyor. Fakat şu anki sisteme göre bu yavaş kalıyor. Şimdi artık TOBB yasasına **ürün borsası** ile ilgili madde konuldu ve Lisanslı Depoculuk Yasası çıkınca ürün borsacılığına ilişkin düzenlemeler getirildi. Böylece Vadeli İşlem Ve Opsiyon Borsası'nda (VOB), malların kayıt işlemleri yapılarak alımı ve satımı gerçekleşiyor ve ürün fiyatları bunun üzerinden oluşuyor. Lisanslı Depoculuk Sistemi ile malların, senet karşılığında depolanması, dolayısıyla malların direkt olarak hızlı bir şekilde alım-satım işlemlerinin yapılması sağlanmış oluyor. Artık ürünlerin alım-satımı kayıt altına alınacağı için internet üzerinden alış-veriş yapılması yaygınlaştırılıyor ve ürün tesliminin gerçekleşmesi borsa yoluyla sağlanmış oluyor. Kuşkusuz ki uluslararası borsalar baz alınıyor ve bu sistemle ürünlerin tekellerin istediği zaman ve yerde pazara sürülmesinin kolaylaşması gerçekleşiyor. Ve tabii, Hollandalı bazı görevlilerin tahıl fiyatlarını rüşvetle önceden bazı tekellere bildirip bu tekellerin piyasadan bütün paraları bünyesine çekmesinde olduğu gibi nice nice dolaplar dönüyor.

Sözde "sağlıklı tohum" anlamına gelen "sertifikalı tohum kullanma şartı" da buna hizmet ediyor. Tekellerin egemenliği altında bulunan hangi şey sağlıklı olabilir ki? Ama emperyalist tarım ve gıda tekelleri bütün ürünlerin dağıtımını avuçlarının içine almış oluyor. İstediklerini engelleyip istediklerinin yolunu açıyor ve bu engelleme -yol açma halini tamamen rekabet koşulları belirliyor. Kır işçi ve emekçilerinin çalışma koşullarının, kitlelerin sağlıklı besin tüketebilmesinin şartlarının asla hesaba katılmadığı ve tekellerin oluşturduğu vahşi

bir orman...

AB ülkeleri, salça ve karpuz için Türkiye'ye ithalat yasağı koyarken, karpuz İran'dan gidiyor örneğin. Arjantin elması hem Karaman'da hem de başka illerde üretilmeye başlandığı halde, Arjantin'den elma ithal ediliyor ve bunlar çok yüksek fiyatlarla satılırken Karaman'da yetişen elma elde kalıyor ve hatta bu elmaları ithal mal diye pahalıya satanlar çıkabiliyor. Öte yandan "alternatif ürün" diye farklı ürünlere yönelmek ve eski ürünlerden vazgeçmek zorunda bırakılan küçük ve orta köylülerin pazarda hiçbir şansı kalmıyor doğal olarak. Buna Torbalı -binlerce örnek içinden- sadece bir örnek: Salçalık domates üretimi Torbalı için çok önemli, fakat Merko, Tukaş gibi firmaların hem ürünlere son derece düşük fiyat biçmesi hem de bunu bile zamanında ödememesi nedeniyle başka ürünlere yönelenler, iflas ediyor. Dolayısıyla, ürünleri tarlada çürüyen köylüler, geleneksel ürün ekse bir türlü, alternatif ürün ekse başka türlü ama aynı sonuçla karşılaşılıyor. Kapitalist pazarın çarkı her şekilde bitirirken, Torbalı-Şehitler köyünden bir köylünün dediği gibi "büyük firmaların üreticiye karşı birlikte hareket etmesi köylüleri felç ediyor."

Bir avuç zengin asalak burjuva sınıfın çıkarlarına göre düzenlenen ve aralarındaki kışkırtmanın düzeyine göre şekillenen kapitalist pazar, birbirini yiyenler ve yemek isteyenlerle dolu. Örneğin Çin... Tüm dünyada en ucuz salçayı satan bir ülke Çin. Türkiye'de de, domatesler çürümeye terk edilirken Çin domatesleri kaplıyor ortalığı ve meyve-sehze ambarı Antalya'da bile pazarlar Çin domatesleriyle dolu. Çünkü Çin, ABD ve AB gibi ülkeler de dahil diğer emperyalistleri zorlayarak başka tüm alanlarda olduğu üzere dünya gıda pazarını da tekeline almaya çalışıyor. Türkiye'de de, dünya kuru kayısı üretimini ve ihracatının yüzde 80'ini karşılamasına karşın, yakında bu pazarı da Çin'e kaptıracağından korkuluyor. Zaten kayısı üretimini büyük çoğunluğunu karşılayan Malatya'da, kayısı bahçesi olanlar, düşük taban fiyatları nedeniyle satışa çıkıp göç yollarına dökülüyorlar.

Kıyasıya süren emperyalist rekabet, Türkiye'ye her şekilde yansıyor. Kış ortasında Arjantin, Brezilya ve Şili gibi Latin Amerika ülkelerinde yetişen yaz meyveleri (mango, papaya, avakado) veya her yıl karpuz toplamak için Urfa, Antep, Maraş gibi illerden Adana'ya gelen kır işçileri, işsiz kalırken; Şili karpuzu ya da bizde de alışıya yetişen üzüm ve erik gibi meyveler, turfanda olarak ithal şeklinde satıldığı için, işçi ve emekçilerin asla ulaşamayacağı kadar pahalı marketlerle yerini alıyorlar. Veya hektarlarca tarım alanlarımızda (Mersin-Gölünar'da) iri nar cinsinde farklı bir nar türü üretimi başlıyor vs.

Çark öylesine işliyor ki, kimin eli kimin cebinde hiç belli değil! Ve bütün

GDO'lu ürün üretimi öyle bir canavar ki kolları her alana uzanıyor. Ürün için tohum satın alan üretici, kimyasal ilaçlarını da almak zorunda kaldığından, kimyasalları da tohumu da üreten aynı tekelin egemenliği altına giriyor. Üstelik (tohum ve ilaç sektörünü egemenliği altında tutan) tekeller, tohumun patent hakkını da alıyor ve tohumlar hiçbir yerde hiçbir şekilde izinsiz kullanılamıyor...

Türkiye, tohum üretebilecek tüm koşullara sahip olmasına rağmen, tohum ihtiyacının yüzde 90'ını ithal etmek mecburiyetinde bırakılıyor. Tıpkı, bir zamanlar buğday ve et gibi ürünlerin fazla fazla olmasına rağmen, şimdi artık bu önemli ürünleri ithal etmek zorunda kalan bir Türkiye'nin ortaya çıkmasında olduğu gibi.

bunlar, kent ve kır işçi ve emekçileri açlık ve yoksullukla kıvrılırken onların emeği ve sağlığı üzerinden yürüyor.

Köylüler, bir yandan **tohumculuk** tekellerinin kontrolünde yürüyen korsan tohumcuların çemberine alınıyor, diğer yandan tohumculuk tekellerinin kışkırtıcıları kıvrılıyor. Sertifikalı tohumculuk işiyle uğraşan tekeller ise, kayıtdışı ve korsancılığı önleyecekleri iddiasıyla çıkıyorlar ortaya. Ve sertifikalı tohumla verimin yüzde 20 oranında artırdığını söyleyerek, il tarım müdürlüklerini harekete geçirip köy köy dolandırıyorlar. Genel olarak kullanım oranı yüzde 10'u geçmeyen sertifikalı tohumun kullanımını yaygınlaştırmak için, özellikle Antalya ve Adana'da bedavaya tohum dağıtılıyor. Bir yandan da, tekellerin desteklediği, "Mahsul Fiyatına Sertifikalı Tohumluk Temini Projesi" kapsamında, sertifikalı tohumdan alınan yüzde 18'lik KDV, yüzde 8'e, hatta yüzde 1'e dek indiriliyor. Tohumculuk alanına, Agromar Marmara, Hollandalı ortağı olan Rito AŞ., Fransız Vilmoren ortaklı Anadolu Tohum, Seminis Sebze Tohumları, Silare Food, Türk-Hollanda ortaklığı olan Growfide vs. vs. gibi tekeller hükmediyor.

2005 yılı ortalarında, Brezilya'nın Paranağa Limanı'nda Türkiye'ye gelip daha demir almadan önce, Green-Peace (Yeşil Barış) isimli çevreci örgüt üyeleri kendilerini yükleme aracına zincirleyince; gemi ambarlarının 30 bin ton genetiği değiştirilmiş soya fasulyesi ile 10 bin ton doğal soya fasulyesinin karıştırılmasından oluşan yüklerle dolu olarak Türkiye'ye bırakılacağını öğreniyoruz. Faili ise, ABD'nin Bunge Tarım tekeli...

TBMM Dilekçe Komisyonu'na katılan sebze ve meyve üreticisi Erman Toroğlu'nun söylediğine göre, domates ve elma çabuk kızarsın diye kanserojen madde taşıyan "arar" isiminde bir madde kullanılıyor ve bu domates ve elmaları yiyenlerde kanser hastalığı görülmüş. Tarımda kullanılan **dioksin** maddesine dair E. Toroğlu'nun söyledikleri ise şunlar: "**Vietnam Savaşı'nda çalılıklar arasında gizlenen askerler, ABD uçaklarının düşürüyordu. ABD ise 'dioksin' maddesiyle bu çalılıkları temizledi. Ancak yıllar sonra orada savaştan ABD askerleri dioksin yüzünden kanserden öldü. 25 yıldır insanlar bilimsel yollardan öldürülüyor. Dioksin şimdi Türkiye'de kaçak kullanılıyor. İran'dan, İsrail'den geliyor. Toprağa karışıyor ve bu yolla da içme suyu ve denize karışıyor. Bugün Türkiye'de büyük bir kanser patlaması var.**" (18.03.05, Radikal gazetesi)

Pankobirlik 20'nin üzerinde ithal tarımsal üründen elde edilen gıda maddelerini, tahlil için İsviçre, Almanya, Hollanda'da bulunan laboratuvarlara gönderince hepsinin GDO'lu olduğu ve insanlık açısından büyük tehlikeler içerdiği ortaya çıktı.

2004 yılı sonunda ODTÜ Gıda Mühendisliği Bölümü, Tüketici Dernekleri Federasyonu ve GDO'ya Hayır Platformu da peşpeşe açıklamalarda bulunmuştu: Kaçak GDO'lu ürün ekildiğinin kanıtlandığı, GDO'lu olarak ithal edilen mısır, soya, glikoz şurubu içeren gıdaların tüketilmemesi, GDO'lu ürün tohumlarının çiftçilere ücretsiz olarak dağıtıldığı yönünde açıklamalarda bunlar.

Türkiye tarımının nasıl bir bataklığa sokulduğu bu şekilde açığa çıkınca emperyalist tekeller ve işbirlikçilerinin parlamentodaki temsilcileri durumunda olan yetkililerden de, önce dolaylı sonra açıktan savunur söylemler döküldü ortalığa.

AB'ye uyum adı altında 2004 yılında Gıda Denetim Yasası çıkarıldı ve hiçbir maddesi GDO'lu ürünlere karşı herhangi bir önlem içermedi. Bir yandan da sözde GDO'lu ürünlere kesin tavır almayı içeren "Cartagena Biyolojik Protokolü"ne 2003 yılında imza atmıştı Türkiye. Sözdeydi, çünkü Tarım Bakanlığı "büyüme düzenleyicileri"nin (yani hormonların) kullanılmasını serbest bıraktıkları yönünde açıklamalar da yapıyordu. Kaldı ki, var olan mevzuatlara göre, bütün gıda ve gıda katkı maddeleri üreticiler üreticileri her ürün için hem sağlık hem de tarım bakanlığından izin almaları gerekirken GDO'lu ürünler ekilebiliyor; hem de ithal edildiğine göre, yetkili bakanlıklar da dahil, var olan kurumların sorumluluğunda her şey her şekilde üretilebiliyor, yurda sokulabiliyordu.

Öte yandan, '98 yılından bu yana gerek hammadde, gerekse işlenmiş ürünler şeklinde, zaten ithal olarak girmesine rağmen, yasadışı yürüten bu "işlev"e yasal düzenlemeler getirilerek tekellerin "eli-kolu" rahatlatılıyordu: 2004 yılında hazırlanan "Ulusal Biyogüvenlik Yasa Taslağı"nda GDO'lu ürünlerin gıda, yem, işleme, tüketim amacıyla pazara sürülmesinin mümkün olduğunu içeren maddelerden geçilmiyordu. Üstelik her yıl bir milyondan fazla ABD, Brezilya ve Arjantin'de üretilen ve tamamen transgenik olan mısır ve soya fasulyesi ithal ediliyor, bir yandan da soyaya dair Amerikalı sözde uzmanlar ülkemizde seminer verip duruyordu. Ya da, Monsanto'nun Türkiye İç Anadolu Temsilcisi Hamit Esin, "Çukurova'da transgenik (aktarma genli-nba) mısır ekimiyle yılda yaklaşık 340 bin ton üretim artışı bekliyoruz" diyebiliyordu. Cargill ile ortak olan Ülker'in bebe mamlarında bile GDO'lu glikoz kullandığını ise duymayan kalmadı.

Görünen köy kılavuz istemedi ve en yetkili ağızlardan artık biyoteknolojik çalışmalar Türkiye'nin ilgisiz kalamayacağı açıklandı. Son noktayı da Kürşat Tüzmen koydu: Türkiye'de GDO'lu ürünlerin ekimi zaten yapılıyor...

Sürecek...

Yıl 1945 Hiroşima, Atom bombası

Yıl 2006 Lübnan, Misket bombası...

KAHROLSUN EMPERYALİST SAVAŞ!

*"Bir çocuk ağlasa dağ başında
Gözyaşında Amerika akar.
Vurdularsa birini, kan şorladıysa,
Bilin ki o kurşunlarda Amerika var.
Kişi kişiye köle tutulduysa,
Asıldıysa darağaçlarında, Amerika var.
Ama biz yine de direneceğiz
Sonuncumuza kadar..."*

